

Trần Thị Bảo Châu

Trao Về Em

Tranh Bạch Lan

Chương 1

Thế là hoàng tử cưới cô bé Lọ Lem làm vợ. Trong lễ cưới, Lọ Lem mặc chiếc áo dạ hội có đính những hạt sao trời lấp lánh. Lọ Lem cũng mang đôi giày thủy tinh đẹp nhất thế gian. Lễ cưới diễn ra suốt ba ngày ba đêm. Người ta nói rằng đây là đám cưới lớn nhất trong vương quốc cổ tích với khách mời toàn là những nhân vật trong các câu chuyện thần tiên ...

Ánh Mai kéo mền lên đắp ngang ngực cho bé Ta Nô, cô lấy cái gối ôm để dọc theo thân mình nó rồi đứng dậy thật nhẹ.

Khép cửa phòng, Mai xuống bếp nói với bà Chín:

– Ta Nô ngủ rồi. Cháu về đây!

Bà Chín đơn đả:

– Ăn chè rồi hãy về. Nãy giờ kể chuyện cho thằng nhỏ nghe chắc cháu cũng khàn cổ rồi. Ăn chè nhân hột sen vừa mát vừa bổ, vừa thanh tiếng, trong giọng.

Ánh Mai nhìn đồng hồ, bà Chín nhanh nhẹn mở tủ lạnh mang ra một chén chè. Đặt lên bàn, bà nhiệt tình:

– Ăn đi Mai.

– Vâng.

Ánh Mai nhẹ nhẹ nhai hạt sen thơm mềm và khen:

– Dì Chín nấu ngon quá.

Bà Chín chép miệng:

– Vậy đó mà chả có ai ăn. Ba mẹ thằng Ta Nô cứ đi suốt. Tối nay chắc cũng quá nửa đêm mới về. Tội nghiệp thằng nhỏ, cứ như con mồ côi. Nếu không có cháu nó buồn dữ lắm đó.

Ánh Mai chớp mi. Cô biết Ta Nô rất quý mình. Cô không chỉ là gia sư mà còn kiêm chức bảo mẫu của nó. Mỗi chiều Mai có bốn phận tới trường rước Ta Nô về nhà, vui chơi, dạy nó học, ở cạnh nó đến khi nó ngủ mới thôi.

Thằng bé mới học lớp một, rất thèm có ba mẹ bên cạnh, nhưng ước muốn rất đối bình thường của nó dường như lại là một khao khát nó khó có nhất.

Ba mẹ Ta Nô là những người ham làm, họ bị guồng máy công việc cuốn đi mà không có lối thoát. Rốt cuộc thằng con cưng của hai người lại trở thành nạn nhân. Nó èo uột, suy dinh dưỡng và nghiêm trọng hơn cả là nó bị trầm cảm.

Giọng bà Chín lại vang lên:

– Cậu út và bà ngoại Ta Nô sắp về chơi. Hy vọng có bà ở kế bên, nó sẽ vui lên.

Ánh Mai tò mò:

– Chùng nào bà ngoại Ta Nô về hả dì?

Bà Chín ngập ngừng:

– Dì cũng không biết chính xác. Nghe nói họ sẽ về mấy lần rồi, nhưng dì có thấy ai đâu. Ba thằng Nô không thích vợ.

Ánh Mai liên tưởng tới gương mặt lạnh tanh của Hoàn, ba bé Ta Nô. Cô không có chút cảm tình nào với người đàn ông đầy vẻ lảm lì, khác hẳn với người vợ vui vẻ, bất thiệp. Hai vợ chồng họ là hai thái cực đối nghịch. Điểm chung duy nhất Ánh Mai bắt gặp ở họ là lãnh đạm mê nữa nhiều tiền.

Với họ dường như tiền là quan trọng nhất, chứ không phải là gia đình, là con cái. Nghĩ mà tội nghiệp thằng nhóc Ta Nô hẩm hiu, cô độc ở tuổi lên năm.

Ánh Mai dắt xe máy ra. Giờ này ở nhà chắc ba mẹ, Ánh Minh đang xem ti vi và đợi cô về. Đạo này sức khoẻ mẹ kém, Mai ước gì mình ba đầu sáu tay để làm hết việc hộ mẹ.

Thở hắt ra một hơi, Mai tăng tốc chiếc xe máy Trung Quốc. Trời âm thấp thế này không khéo có mưa, mà cô chẳng thích mưa chút nào.

Vừa tới cổng cô đã thấy ba thấp thoáng bên trong. Ông không an tâm vừa xem ti vi vừa đợi cửa nên đã chọn biện pháp đi bộ thể dục trong sân để mở cổng cho Mai.

Giọng ông trều mền vang lên:

– Thằng nhóc Ta Nô lại bắt kể chuyện hay sao mà con về muộn vậy?

Ánh Mai gật đầu:

– Dạ, nó không chịu ngủ mới khổ chứ.

– Tội nghiệp ? Nó y như mồ côi.

Trán ông Phùng nhíu lại:

– Nói vậy tới tai người ta phiền lắm.

Mai ngược lên nhìn về phía nhà lớn và nhún vai:

Họ ngủ cả rồi ba à. Mà nếu có thức, cũng chả ai để ý tới mình đâu.

Ông Phùng khoá cổng lại. Ông đi một vòng quanh sân ngôi biệt thự cô để kiểm tra rồi mới vào nhà.

Ông Phùng làm tài xế cho gia đình ông chủ Yên đã nhiều năm. Để tiện việc gọi là có mặt bất cứ giờ khắc nào, ông chủ Yên đã cho gia đình Ánh Mai vào ở trong khung viên nhà. Thế là ngoài chức danh tài xế, ông Phùng còn kiêm nhiệm chức bảo vệ cho ông chủ Yên ông không nghĩ mình bị vất kiệt sức vì nhiều việc mà ông lại cho rằng chủ mình tốt, đã rộng lòng cứu giúp khi nhà ông bị giải toả, vợ con ông không chốn nương thân. Ông chủ Yên và ba thằng Ta Nô cô bà con, chính ông chủ đã giới thiệu Ánh Mai tới làm gia sư cho thằng nhóc.

Suy cho cùng ông chủ Yên tốt, nhưng không hiểu sao Mai vẫn không chút cảm tình nào với ông ta, có lẽ vì ông chủ Yên trông giống ba thằng Ta Nô quá, mà Mai vốn không ưa ba thằng nhỏ ...

Thấy Ánh Mai vào nhà, bà Hiên liền hỏi:

– Con đã ăn gì chưa?

Mai để giỏ xách lên bàn:

– Dạ con ăn ở nhà Ta Nô rồi.

– Ba mẹ nó vẫn chưa về à?

– Vâng.

Bà Hiên chặc lưỡi:

– Ông chủ Yên cũng vậy. Hồi chiều ba thằng Ta Nô ghé đây chở ông chủ đi.

Ba con chắc còn chờ ông dài hơi, Ánh Mai vươn vai:

– Chờ ở nhà vẫn hơn phải ngồi chờ trong xe hơi mẹ ời.

Bà Hiên cười hiền hậu:

– Ờ.

Thấy bà bước khắp khênh, Ánh Mai cau mày:

– Đầu gối mẹ lại nhức à?

Bà Hiên ngập ngừng:

– Tại hồi sáng mẹ leo cầu thang nên mới thế. Nhà bà Tú Anh toàn con trai, chúng bậy lắm.

– Con đã nói rồi, mẹ đừng nhận việc trên.

Bà Hiên nhẹ nhàng:

– Có việc là may mắn rồi, ở đó mà lựa chọn.

Ánh Mai làm thình mà nghe ngực nặng trĩu. Cô biết mình vô lý khi nói với mẹ như vậy. Nhưng tại cô xót, dầu gì mẹ cũng là cô giáo sau khi nhận quyết định nghỉ mất sức, cô giáo phải bươn chải bằng nghề tạp vụ thật không gì tủi bằng.

Mai rung rung nhìn mẹ gầy guộc lấy tay xoa gối. Ngày xưa mẹ từng là hoa khôi của một trường nữ trung học nổi tiếng ở Sài Gòn, biết bao nhiêu người giàu có theo đuổi, nhưng mẹ lại thương ba. Tội nghiệp mẹ, bà hết lòng hết sức vì chồng con và cũng vì duyên số mình đã chọn.

Tắm xong, Mai lên gác. Đó là cái gác lửng thấp lè tè, ba kê thêm để chị em có được góc riêng tư, kín đáo. Kín đáo, riêng tư thật nhưng căn gác lửng này cũng là cái lò nung.

Nó sấy khô, nướng chín chị em cô không thương tiếc, những ngày nắng, Mai luôn có cảm giác bức bối, mệt mỏi, còn ngày mưa cô lại thấy ẩm ướt, mốc meo dù đang ở trên cao sát mái.

Vừa thấy Mai Ánh Minh đã cong môi lên:

– Ba có nói gì với chị không?

Mai ngạc nhiên, cô hỏi lại:

– Nói gì là nói gì?

Ánh Minh hạ giọng:

Hồi nãy lão Chiến tới chơi. Lão bị ba đuổi thẳng cẳng. Ánh Mai thót ruột, cô

cầu nhau:

– Trời ơi! Ai biểu hông biết nữa.

Ánh Minh nói:

– Thần tình yêu biểu chứ ai nữa. Nhìn lão tiu nghỉu phóng xe đi mà tội nghiệp, mà ba cũng kỳ, khó quá, tội mình ế hết.

Ánh Mai ngồi bó gối trên sàn. Cô nhìn qua ô cửa sổ tò vò nhỏ xíu trên vách. Mảnh trăng non yếu mong manh như được vẽ lên trên màu đen của trời bởi một nét mềm.

Cái nét mềm cong ấy trông buồn quá, buồn quá Ánh Minh với tay mở radio. Tùng tiếng guitar trôi vào đêm, Ánh Mai cũng đang trôi vào đêm. Còn đêm thì trôi vào đâu khi một ngày nữa sắp chấm dứt?

Giọng Ánh Minh lại vang lên:

– Nhà ông chủ đang chuẩn bị đón Việt kiều, nghe đâu người ta về để cưới chị Nghi.

– Chậc! Nhà giàu sướng thật! Rốt cuộc Lọ Lem, ngàn đời vẫn là chuyện cô tích.

Ánh Mai lườm em gái:

– Học không lo, lo những chuyện vẩn vơ.

Ánh Mai vênh mặt:

– Chứ không phải sao? Nghèo như chị em mình thì đừng có mơ, dù là một ước mơ vớ vẩn.

Ánh Mai không tranh luận với Ánh Minh nữa. Con bé vốn háo thắng, nhưng điều đó không có nghĩa cô nghĩ giống nó. Với người nghèo, ước mơ là thứ duy nhất làm họ lạc quan yêu đời, vậy tại sao lại không mơ?

Đêm nay cô sẽ ước gì để giấc ngủ sẽ toàn, mộng đẹp? Cô có nên nhớ tới Chiền không khi ba rất ghét anh?

– Ôi chao! Ánh Mai không biết nữa. Cô có quyền ước mơ, song không thể

lựa chọn giấc mơ, vì vậy giấc mơ nào đến cô cũng nghiêng mình đón nhận. Nằm xuống sàn, ôm gối vào lòng, Ánh Mai lim dim mắt. Cô sắp ngủ và sẽ mơ. Không ai biết mình sẽ mơ gì và Ánh Mai cũng thế.

Ánh Mai thức giấc khi nghe tiếng chổi sột soạt, ngoài sân. Mẹ đã dậy rồi, cô trở mình định ... nằm nướng thêm một chút nữa, nhưng lại không đành. Bên cạnh mình, chị Mai vẫn còn say ngủ. Minh nhẹ nhàng vén mùng chui ra. Cô làm vệ sinh cá nhân thật nhanh rồi bước ra ngoài.

Trời vẫn còn tờ mờ, hơi sương vẫn đủ làm người ta lạnh. Ánh Minh hăm hở đến bên bà Hiền.

Vừa giăng lấy cây chổi tàu cau, cô vừa nói:

– Để con quét. Đây là việc của con, mẹ đừng giành làm nữa.

Bà Hiền điềm đạm:

– Quét sân thì như tập thể dục, có nặng nhọc gì đâu. Mẹ muốn để con ngủ thêm một chút nữa.

Ánh Minh gắt:

– Mẹ ví von như vậy thật tội nghiệp cho việc tập thể dục để rèn luyện thân thể.

Dứt lời, Minh khom lưng quét lá. Bà Hiền nhìn con gái, mắt rung rung. Con bé đứa nào cũng ngoan. Ánh Mai dịu dàng, thùy mị, Ánh Minh bướng bỉnh, thẳng thắn và lì như con trai. Có lẽ vì khi mang thai nó, bà luôn tin Ánh Minh là con trai, chính sự tin tưởng này, nên khi sinh ra, Minh là con gái nhưng lại đầy nam tính. Con bé gánh hết những công việc nặng nhọc của thằng con trai trong nhà. Mỗi khi ông Phùng phải lái xe đưa ông chủ Yên đi tỉnh, Minh là người thay ông coi chừng cửa nẻo cho cả khu biệt thự. Con bé sẵn sàng làm mọi việc phụ mẹ chứ không câu nệ như Ánh Mai.

Nhắc tới Ánh Mai, bà Hiền không ngăn được tò mò, bà hỏi:

– Con có nói cho chị Mai biết chuyện Chiến tới chơi không?

– Dạ có. Chị Mai kêu trời chó không nói gì hết. Con thấy ba thật vô lý khi ghét anh Chiến chỉ vì nhà anh giàu. Giàu hay nghèo đâu quan trọng bằng con người. Anh Chiến là người tốt, vậy mà ba cấm.

Bà Hiền nạt:

– Chuyện người lớn, con không được phê phán.

Ánh Minh gân cổ lên:

– Con hết là con nít lâu rồi. Sau này con sẽ yêu và lấy chồng giàu thử xem ba cấm được con không.

Bà Hiền giấy nẩy:

– Liệu cái mồm. Lỡ ai nghe được thì kỳ. Vớ lại, Lọ Lem chỉ là chuyện cổ tích thôi con.

Ánh Minh chưa kịp nói thêm lời nào thì thấy Cường, con trai ông chủ Yên đi tới. Quên là mình đang ... tranh luận với mẹ, Ánh Minh nheo nheo mắt nhìn Cường. Anh ta hết sức thời thượng trong bộ quần áo chơi tennis đắt tiền và chiếc vợt có hiệu máng trên vai.

Cô nói băng quơ:

– Trông hách nhĩnh. Nhưng quét sân chắc còn tốt cho sức khỏe hơn là chơi tennis kiểu các đại gia.

Cường vô tư bước tới:

– Nói gì đó nhóc. Ra mơ công hộ anh coi nào.

Ánh Minh bĩu môi:

– Em bận quét sân nhà anh rồi. Anh chịu khó tự thân vận động đi.

Mặt Cường sa sầm xuống. Bà Hiền vội đơn đá chạy ra công.

Vừa đi bà vừa nói:

– Cái con bé này giỏi đùa. Cô mở cửa cho cháu đây, cháu đừng giận em nó nhé.

Cường lừ lừ lườm Ánh Minh. Anh vừa khuất sau cổng, bà Hiền đã lên tiếng:

– Khổ quá! Con làm sao vậy? Người ta nhờ đàng hoàng mà?

Ánh Minh bắt bẻ:

– Anh ta sai bảo chứ không phải nhờ vả. Con không thích kiêu nhờ đó. Anh ta đừng ra vẻ “Tiểu đại gia” với con. Đâu phải có tiền là ngon. Con ghét cách bạ đâu sai đó của Cường.

Bà Hiên nhìn Ánh Minh rồi chép miệng:

– Con phê phán ba nhưng mẹ thấy chính con mới có ác cảm với người giàu.

Ánh Minh lia mạnh nhất chổi, cô nhấn mạnh:

– Con chỉ ác cảm với Cường chứ không ác cảm với người giàu.

Bà Hiên hỏi:

– Cường làm gì khiến con ghét nó?

Ánh Minh không trả lời được, cô ngang ngạnh:

– Tự nhiên con ghét hà ...

Bà Hiên lắc đầu:

– Đúng là trẻ con. Mẹ sợ con luôn.

Ánh Minh âm ỉ hất rác cho vào thùng. Cô không phải trẻ con nhưng gã Cường ấy lúc nào cũng gọi cô là nhóc, thậm chí là bé nữa. Gã nhờ vả cô theo kiểu người lớn sai bảo trẻ con, sao cô không ghét gã cho được.

Nghênh nghênh xách chổi ra phía trước, Minh tiếp tục quét sân. Bà Hiên vào nhà chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả gia đình. Nói thế nghe cho xong, chứ gia đình cô chỉ điểm tâm bằng món cơm nguội chiên lại. Mẹ bảo ăn thế cho chắc bụng và dĩ nhiên ai cũng thấy mẹ có lý.

Khi Ánh Minh vào nhà, ông Phùng và Ánh Mai cũng đã thức dậy. Ai cũng vội vội vàng vàng ăn để kịp bắt đầu công việc của một ngày.

Ông Phùng nhìn đồng hồ và nói với bà Hiên:

Bữa nay chắc tôi về trễ lắm ở nhà không phải đợi cơm tối.

Mai tò mò:

– Ba chở ông chủ đi đâu?

– Vùng Tàu.

Ánh Minh buột miệng:

– Lại Vùng Tàu. Đạo này ông chủ đi biển hơi bị nhiều, thảo nào bà cứ lên máu vì ghen.

Ông Phùng trừng mắt:

– Phát biểu bừa bãi. Đó không phải chuyện của con.

Ánh Mai lè lưỡi nhìn ông Phùng buông đũa đứng dậy. Cô thật ngốc khi nói thế. Nhưng rõ ràng là như vậy, ba cố tình nạt át để cô im đó thôi.

Mẹ là người rời khỏi nhà đầu tiên. Bà đang nhận dọn dẹp cho một số hộ ở khu chung cư cao cấp gần đây, nên bà phải đi sớm mới làm kịp việc.

Người kế tiếp là Ánh Mai. Bà chị Hai của Ánh Minh vốn kỹ tính. Mai dậy sớm, loay hoay những công việc cá nhân của mình xong là tới giờ đi làm.

Vừa tốt nghiệp đại học, Mai bỏ hơi tai tìm việc mới được một chân trực điện thoại cho một công ty địa ốc. Chính ở công ty này, Mai mới gặp Chiến, cậu ấm của giám đốc, Chiến sợ chị Mai ra mặt, nhưng ba cô không thích, thế là bà chị buông xuôi trong nước mắt.

Ánh Minh khác chị Mai xa, cô là đứa con gái bướng, không dễ khuất phục số phận, càng không dễ bị áp đặt, bởi vậy cô rất hay bị ba mắng, mẹ càu nhàu, quờ trách vì tội ngang ngạnh hay cãi.

Ông Phùng dặn dò:

– Ở nhà cẩn thận cửa ngõ. Tối, con chờ cổng cho chị Hai chở đừng để nó đợi ngoài đường.

Bước được vài bước, ông dừng lại:

– Nếu thằng Chiến tới, con không cho nó vào, đuổi nó về ngay càng tốt.

Ánh Minh nói ngay:

– Con trông nhà, chờ cửa cho chị Mai nhưng chuyện anh Chiến con không

đụng vào đầu.

Ông Phùng hơi khựng lại, ông cau có khoác tay:

– Vậy thì thôi!

Nhìn ông giận dỗi bước đi, Ánh Minh thò hắt ra. Vừa rồi cô sai hay đúng nhỉ? Minh dọn dẹp chén bát, lau nhà và trăn trở với câu tự hỏi. Cô vừa lấy tập ra học thì nghe bà Am gọi ngoài sân.

Dẹp tập, Ánh Minh đi ra. Giọng bà Am đầy bí mật:

– Lên nhà trên, bà chủ nhờ con chuyện gì kia.

Ánh Minh khá ngạc nhiên. Chuyện gì mà bà chú lại nhờ đến con nhóc như cô nhỉ?

Thay vì đi theo bà Am ngay, Ánh Minh thắc mắc:

– Chị Nghi và anh Cường đâu mà bà chủ nhờ tới con?

Bà Am lắc đầu:

– Tao không biết. Mày lên mà hỏi bà ấy.

Ánh Minh bước lên năm bậc tam cấp, đi vào nhà bếp. Từ nhà bếp, cô đi thẳng ra phòng khách.

Bà Uyên ngồi lệt thồm trên cái ghế bằng gỗ mun đen chạm rồng, phụng, trông như bà hoàng đang ngự trên ngai.

Vừa thấy Ánh Minh, mắt bà đã sáng lên.

Bà hỏi ngay:

– Sáng nay con có đi học không?

Mình nhìn bà:

– Dạ, con học buổi chiều.

Bà Uyên nói như rủ:

– Tốt quá! Con đi với bác một chút nha con?

Mình im lặng. Đây là lần đầu bà Uyên nhờ tới mình, và dĩ nhiên cô không thể từ chối.

Ánh Minh từ tốn nói:

– Dạ được. Nhưng con phải về trước mười một giờ, để lo cơm nước và chuẩn bị đi học.

Bà Uyên đứng dậy:

– Chúng ta sẽ về sớm mà. Con thay áo đi. Để bác gọi taxi. Nhanh lên nghen Minh.

Ánh Minh khẽ gật đầu. Cô mặc bộ đồ để đi học, chải sơ mái tóc dài, cột lại và vội vã trở lên nhà bà chủ Uyên.

Bà Am nói:

– Bà chủ vào trong taxi rồi. Dì dặn nè ...

Nhớ coi chừng bà chủ nghe chưa. Minh máy móc gật đầu. Cô không hiểu bà Am nói thế với ngụ ý gì. Bà Uyên có phải con nít đâu mà cô coi chừng.

Lên taxi, Minh ngồi kế bên bà Uyên. Cô hết sức tò mò khi nghe bà bảo tài xế tới nhà hàng Hoàng Hoa. Bà hẹn ai ở đó nhỉ?

Ánh Minh càng tò mò hơn khi bà Uyên kể tai Minh dặn nhỏ:

– Con phải hứa là không được nói với bất cứ ai chuyện con đi với bác bữa nay.

Ánh Minh hơi hoang mang nhưng vẫn hứa:

– Vâng, con hứa.

Hai người rơi vào im lặng, Minh thâm quan sát và thấy bà Uyên đang hết sức căng thẳng. Sự căng thẳng lộ rõ trên gương mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng của bà khiến Minh càng bất an hơn. Cô muốn hỏi thăm để chia sẻ nhưng không dám mở lời.

Đến khi chiếc taxi chạy chậm lại để ghé vào nhà hàng Hoàng Hoa. Ánh Minh lờ mờ đoán ra điều gì đó khi thấy chiếc du lịch đời mới của ông chú Yên đậu trên lề, bên trong xe chỉ mỗi ông Phùng đang ngồi ngay vô lăng. Cô thẳng thắt kêu lên:

– Ba con kìa bác!

Bà Uyên nuốt nước bọt:

– Bác thấy rồi. Con cứ ngồi yên trong xe.

Ánh Minh buột miệng:

– Còn bác thì sao?

Giọng bà Uyên lạnh tanh:

– Bác vào trong đó tìm bác trai để ông ấy không qua mặt bác nữa, dối gian bác nữa.

Ánh Minh nắm tay bà Uyên ghệt lại:

Không được đâu bác ơi. Con không để bác đi một mình. Lỡ có chuyện gì làm sao.

Bà Uyên mím môi:

– Bất quá bác chết trước mặt ông ấy.

Ánh Minh rùng mình vì ánh mắt như ngáy dại của bà Uyên. Bác ấy đang lên cơn ghen.

Rõ ràng ba nói sẽ chở ông chủ Yên đi Vũng Tàu, vậy mà có phải thế đâu.

Chắc chắn ông Yên đang ở trong nhà hàng với một phụ nữ, ba biết rõ chuyện này nên mới nạt ngang khi hồi sáng Minh vô tình đề cập tới.

Thật không ngờ ba một phe với ông chú Yên. Trong thâm tâm Minh có điều gì đó vừa vỡ ra khiến cô xót xa hụt hẫng.

Lúc Ánh Minh đang mãi nghĩ ngợi, bà Uyên đã mở cửa taxi bước xuống và xăm xăm đi vào nhà hàng. Minh muốn theo bà Uyên lắm, nhưng lại sợ ông Phùng. Ông mà biết cô tham gia chuyện này chắc cô sẽ ăn đòn chớ không bị mắng suôn. Lúc Minh đang bối rối, gã tài xế nổi tiếng:

– Làm ơn trả tiền và xuống xe.

Minh ậm ự!

– Đợi bác tôi ra đã.

Giọng gã tài xế dứt khoát:

– Tôi không đợi được. Bà ta đi đánh ghen chứ gì? Tôi không dính vào vụ này đâu.

– Làm ơn trả tiền và xuống xe.

Ánh Minh nổi cáu lên:

– Tôi không có tiền. Anh vào trong đó mà đòi bác tôi.

Gã tài xế gầm gừ:

– Xuống xe ngay? Hừ! Đầu ngày đã xui.

Ánh Minh lo lắng nhìn về phía ông Phùng. Bà cô có thói quen đọc báo khi ngồi chờ. Hy vọng ông đang đọc báo và không thấy cô. Không đợi gã lái taxi quát thêm lần nữa. Ánh Minh xuống xe và đứng nấp sau một panô quảng cáo to đùng. Gã tài xế hối hả đi vào nhà hàng, Ánh Minh đứng bên ngoài mà trái tim đập liên hồi vì sợ. Cô không biết mình phải làm gì cho đúng. Lúc này cô không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc núp. Ông chủ Yên mà thấy cô đi cùng bà Uyên chắc ba cô mất việc và cả nhà cô sẽ ra đường ở.

Chỉ nghĩ thế thôi, Minh đã rời cả lên.

Cô lấp ló sau tấm panô quảng cáo, trong bụng cứ đánh lô tô. Gã tài xế bước ra. Nhìn bộ mặt tươi tắn của gã, Minh đoán chắc bà Uyên đã trả tiền xe rồi. Muốn đến gần hỏi thăm tình hình bên trong ra sao, nhưng cô lại sợ ba mình thấy.

Chiếc taxi chạy mất rồi, Ánh Minh vẫn chưa thấy bà Uyên hoặc ông Yên đâu. Minh lo lắng. Cô nhớ tới từ “Đánh ghen” của gã tài xế lúc nãy mà hoảng hồn.

Vừa lúc đó, ông Yên đi ra. Cạnh ông là một phụ nữ nhưng không phải bà Yên, ông bảo Yên khoác tay cô ta với nụ cười nịnh đầm trông khó chịu lắm.

Minh còn khó chấp nhận cảnh tượng này, nói chi là bà Yên. Bà ấy đâu rồi nhỉ?

Ánh Minh còn ngơ ngác tìm thì ông Phùng bước xuống, nghiêng người mở cửa ra cho người phụ nữ, nói đúng hơn là một cô trạc tuổi chị Ánh Mai.

Trông cô ta mới kênh kiệu làm sao Ánh Minh chợt ảm ức gì đâu khi ba cô phải làm việc đó, dù cô biết rõ ba là một tài xế.

Chiếc du lịch phóng vút đi, Ánh Minh vội vã đi như chạy vào nhà hàng.

Buổi sáng người ăn điểm tâm vẫn còn đông. Minh lúng túng trước nhiều cặp mắt tò mò hướng vô mình.

Cô đứng là nhà quê trước những thực khách ăn vận sang trọng, phong cách tự tin chững chạc. Ánh Minh cố ra vẻ tự nhiên đảo mắt tìm bà Uyên và thấy bà mặt mày tái xanh đứng vịn tay vào tường.

Ánh Minh sực nhớ tới chứng lên máu của bà, cô liú cả lưỡi:

– Bác ...bác không sao chứ?

Bà Uyên mặt nhợt lắc đầu và hỏi:

– Ông ấy đi rồi phải không?

Ánh Mai ái ngại gật đầu. Bà Uyên bà như muốn khóc, trông bà tội nghiệp làm sao.

Chóp mi, Ánh Minh đưa tay đỡ bà. Cô nghe bà thì thảo, lắm nhảm:

– Dối trá, phản bội ... Dối trá, phản bội ...

Tôi sẽ không tha thứ cho ông, Ánh Minh thấy bà Uyên khuyu xuống, cô không nỡ nói đành để bà ngã vào mình thẳng thốt la lên.

Nhiều người đẩy xô lại. Ánh Minh gọi khan cả tiếng nhưng bà Uyên vẫn không tỉnh, cô sợ đến tê điếng khi nghĩ bà đã chết.

Nếu điều khủng khiếp ấy xảy ra, chắc Ánh Minh không sống nổi. Như một cái xác vô hồn, Ánh Minh lê từng bước theo những người đưa bà Uyên ra taxi.

Họ bảo phải đưa bà vào bệnh viện để cấp cứu. Lạy trời, lạy chúa cho bà mau tỉnh lại, nếu không chắc Ánh Minh hết đường về nhà.

Phòng bệnh đặc biệt dành cho V.I.P đúng là hết ý. Rộng rãi, tiện nghi và dĩ nhiên là sang trọng. Ánh Minh nhấp nhòm trên ghế ở góc phòng, cô không đến gần giường bà Uyên nằm, vì Cường đang ở đó.

Phải công nhận anh ta nhanh thật. Bà Uyên nhập viện chưa được nửa tiếng, Cường đã hót hải xuất hiện khiến Ánh Minh giật mình. Cô không hiểu sao Cường biết bà Uyên ở đây để tới kịp thời như vậy.

Nãy giờ anh ta đang bực bội tra hỏi bà Uyên đi đâu để xảy ra chuyện thế này, nhưng bà cứ nằm im không nói năng chi cả. Minh biết trước sau gì, Cường cũng sẽ hỏi tới mình. Bà Uyên đã có lời dặn, cô sẽ chẳng hé môi với bất kỳ ai đâu.

Bác sĩ Bạch Diệp ở phòng cấp cứu bước vào cô ta đến bên giường bệnh và nói với Cường:

– May là đưa bác gái vào cấp cứu kịp lúc, nếu chậm trễ em không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Cường ngọt như đường:

Anh lại cho rằng may mắn lớn nhất của mẹ là bữa nay Bạch Diệp trực cấp cứu. Nhờ Diệp tận tâm tận lực nên mẹ mới qua được cơn hiểm nghèo. Anh không biết cảm ơn em như thế nào cho xứng đây nữa.

Bác sĩ Bạch Diệp long lanh mắt:

– Đó là trách nhiệm của bác sĩ mà. Anh cảm ơn em giận đấy.

Ánh Minh gật gù. Thì ra ... tay Cường và bác sĩ Diệp quen nhau. Chắc bác sĩ Diệp đã gọi ... ông ta vào chớ gì. Nghe họ đẩy đưa mà lòng bùng nổ tai.

Minh sốt ruột ghê gớm, cô cần về nhà để nấu cơm cho mẹ, để chiều còn đến lớp chớ đâu phải ngồi một góc ở đây và nghe hai người ... kia hát quan họ.

Ánh Minh nhấp nha nhấp nhóm cho tới khi cửa phòng mở, chị Xuân Nghi

thò đầu vào vô hồn hèn thờ:

– Mẹ làm con hết hồn hà.

Xuân Nghi ào ào hỏi Cường:

– Đã điện thoại cho ba chưa?

Cường lắc đầu:

– Mẹ không chịu. Em đâu dám cãi.

Bách Diệp nhẹ tênh:

– Bác cũng ổn rồi chị à.

Xuân Nghi cười:

– Bạch Diệp cực với mẹ chị ghê.

Bác sĩ Diệp nhũn nhặn:

– Dạ đâu có. Là người nhà cả. Chị đừng làm em xấu hổ.

Đến gần bà Uyên, Bạch Diệp thưa:

– Cháu xin phép kiểm tra lại huyết áp ạ.

Xuân Nghi bước tới chỗ Ánh Minh:

– Mẹ chị và em đi đâu vậy?

Ánh Minh tròn xoe mắt:

– Dạ em không biết. Taxi mới chạy được một đoạn, bác đã ngắt. Sợ quá em bảo tài xế đưa bác vào đây luôn.

Cường hơi nhếch môi. Chắc anh ta không tin lời Ánh Minh. Nhưng cha hề gì. Đã hứa với bà Uyên, cô đâu thể nói khác. Bác sĩ Diệp cho biết huyết áp của bà Uyên đã tương đối ổn, nhưng bà cần nằm viện để tiếp tục theo dõi.

Cường tiễn chân bác sĩ Diệp ra ngoài. Bà Uyên ngoắt Ánh Minh lại:

– Con về đi, chiều còn đi học nữa.

Ánh Minh nhẹ cả người, cô chào bà và Xuân Nghi rồi ba chân bốn cẳng chạy cho lẹ ra khỏi căn phòng dành cho bệnh nhân là VIP.

Hú hồn hú vía. Lần sau nếu bà Uyên gọi tới Minh, chắc chắn cô phải bịa ra

ức lý do để từ chối làm cận vệ cho bà quá. Tới hành lang, Minh gật đầu chào bác sĩ Diệp và Cường. Thì ra cô bác sĩ vẫn còn vương vấn loanh quanh bên ông Cường chờ chưa vào phòng cấp cứu để làm nhiệm vụ.

Tự nhiên Minh thấy khó chịu. Cô càng khó chịu hơn khi nghe giọng Bạch Diệp kéo dài đầy mai mỉa:

– Người ở nhà anh trẻ và xinh gái thật. Chắc nó giúp anh và bác gái khỏi việc?

Ánh Minh nghẹn ở ngực. Cô cố tình đi chậm để nghe xem Cường có giải thích gì với Bạch Diệp về cô không, nhưng Ánh Minh đã không nghe gì ngoài tiếng cười của hai người. Bước chân Minh như nặng hơn, dù cô đang bước xuống chứ không phải leo lên cầu thang. Cô ghét Cường là đúng. Anh ta không giải thích với bác sĩ Diệp về Minh, có nghĩa là trong thâm tâm Cường cô đúng là người ở Ánh Minh lơ ngơ đứng trước cổng bệnh viện, túi không có một xu.

Cô đành lợi bộ thôi chứ tiền đâu mà ngồi xe ôm. Mà dù có tiền, cô cũng không thể tiêu một cách oan uổng như vậy.

Bực bội, Minh đá mạnh cái chai nước suối ai vứt trên vỉa hè. Sáng nay với Minh đúng là tội tệt, cô ân hận đã đi theo bà Uyên không cần hiểu rõ mục đích của bà. Mong là bà không mệnh hệ nào.

Ánh Minh giật mình vì tiếng kèn xe máy inh ỏi sát bên tai, rồi một bánh xe thẳng rít ngay chân cô.

Quay lại, cô trợn mắt khi thấy Cường.

Anh ta hất hàm ra lệnh:

– Lên xe anh chở về Nhóc?

Ánh Minh phản ứng ngay:

– Em không phải là nhóc.

Mắt Cường ánh lên tia tinh quái, anh gật gù:

– Muốn làm người lớn à ... nhóc. Chưa đủ độ đâu mau lên xe, anh không có thời gian.

Ánh Minh vênh váo:

– Em đi bộ được rồi.

Cường nghiêm mặt:

– Nhưng anh lại thấy không được. Nào!

– Nhanh nhanh hộ anh ... nhóc!

Ánh Minh chớp mi. Cô vờ thế thôi, chớ đi bộ giữa trời nắng thế này khác nào bị đi đày, nhưng Minh phải làm bộ làm tịch một chút, không thôi Cường lại tưởng cô mê ngồi lên cái xe tay ga thời thượng của anh thì què.

Ra chiều miễn cưỡng, Ánh Minh leo lên xe. Đang bối rối sửa bộ, giữ khoảng cách với Cường thì anh rồ ga phóng vút đi, vì bất ngờ Minh ngã ập mặt vào lưng anh, cô hoảng hồn vòng tay ôm eo Cường rồi vội vàng buông tay ra ngay.

Vừa ngượng vừa tức, Ánh Minh gắt:

– Anh làm gì vậy?

Giọng Cường tỉnh queo:

– Chạy xe?

Rồi anh hằm hừ kiêu cậ chủ:

– Có thể cũng không nên thân, vậy mà đòi làm người lớn. Chậc! Em chưa lớn nổi đâu Ánh Minh ầm ức:

– Tại anh lớn mà chơi xấu chứ bộ.

Cường quay người lại:

– Này! Nói năng cho đàng hoàng nghe.

– Anh chơi xấu là sao? Đây là bài học để mai một em có lên ngồi sau lưng ai thì nhớ cẩn trọng.

Ánh Minh bĩu môi vì biết Cường không thấy. Cô lầu bầu cốt cho anh nghe.

– Không thể nào tâm phục khẩu phục được.

Cường thản nhiên:

– Nếu thế cứ ...tha hồ tức. Anh đây đâu cần em phục. Nhưng nói thật ghen anh muốn biết mẹ anh và em đã đi đâu đã làm gì. Tại sao mẹ anh ngả xiu?

Giọng Ánh Minh hết sức thật thà:

– Em đã nói rồi. Vừa lên taxi một chút, bác gái đã xiu.

– Chậc! Anh không thích nghe em đặt điều dựng chuyện đâu nhóc.

– Vậy thì em xin anh đừng hỏi nữa, em không muốn là người thất hứa.

Cường gật gù:

– Nghĩa là em đã hứa với mẹ anh. Hai người con một bí mật riêng. Chà là như trong phim hình sự. Nhưng nhấm bí mật này được giữ kín bao lâu? Anh ,sẽ mách chú Phùng và cô Hiền cho mà xem.

Ánh Minh cong môi:

– Thì anh cứ mách. Ba mẹ có hỏi em cũng nói thế. Quân tử nhất ngôn mà.

Cường khen:

– Khá lắm nhóc ạ. Em làm anh ngạc nhiên quá đỗi. Bác sĩ Bạch Diệp còn phải khen em nữa là.

Ánh Minh nóng mặt:

– Bác sĩ Diệp khen người ở đợ cho nhà anh chớ gì. Hừ! Em thấy mình chịu áp lực nặng nề từ hai ba phía. Khổ còn hơn đi ở đợ cho nhà anh nữa.

Cường hơi bối rối:

– Đúng là bác sĩ Diệp có chút hiểu lầm.

Nhưng anh đâu hề dính chính. Điều đó nghĩa là anh cũng nghĩ như vậy.

Cường khoác tay:

– Anh không hề. Anh luôn xem Minh và Mai là em gái.

– Cảm ơn anh. Tới nhà rồi, cho em xuống.

Ánh Minh bấm chuông. Bà Am vội ra mở cổng trong lúc Cường phóng xe đi

tiếp.

Bà Am nhìn dáo dác:

– Ủa! Sao lại là cậu Cường ? Bà chủ đâu?

Ánh Minh kể mọi chuyện cho bà nghe rồi kết thúc bằng câu:

– Con sợ lắm rồi, con không bao giờ đi với bác Uyên nữa.

Bà Am luôn miệng kêu trời. Ánh Minh về nhà mình. Cô leo lên căn gác lửng và nằm dài xuống sàn. Trong đầu Minh, những câu đối thoại giữa cô và Cường lại vang lên.

Thật ra Cường có đáng ghét như lâu nay Minh vẫn ghét không ? Suy cho cùng cô đã biết gì về anh đâu nào.

Gia đình Minh dọn vào khuôn viên biệt thự này tính là chưa được bao lâu. Cô và Cường vẫn gặp mặt những lúc vào ra, nhưng có mấy khi trò chuyện với nhau.

Khoảng cách chủ tới già nghèo và cả tuổi tác khiến Minh ngại lâu ngày từ ngại cô chuyển sang ghét Cường không lý do.

Lăn mình vào sát vách, Ánh Minh với tay lấy cái gối ôm vào lòng. Động tác vòng tay ôm gối khiến Minh nhớ lúc cô ôm vòng eo Cường. Dĩ nhiên hai động tác chỉ tương tự nhau, nhưng chả hiểu sao cô lại nóng mặt khi lên tương tới lúc cả người cô đổ ập vào lưng Cường. Hừ! Rõ ràng hẳn ta cố tình làm thế để lên giọng dạy đời Minh. Ai biểu cô lạnh chanh, bộp chộp, không nên thân nên tuồng chi hết.

Xuống bếp, cô nấu cơm trưa cho mình và mẹ. Vừa nấu cơm, Minh vừa suy nghĩ lung tung, hết chín trong mười cái lung tung ấy .

Hướng về kẻ đáng ghét Cường. Anh ta khiến một con bé ngang như Minh tức muốn điên, quê muốn khóc mà không làm được gì anh ta.

Sẽ có một ngày nào đó, nhất định Ánh Minh sẽ phục hận. Hãy đợi đấy kẻ đáng ghét!

Trao Về Em

Chương 2

Ánh Mai giật mình vì ngôi nhà đang yên bỗng Hoàn, ba bé Ta Nô quát to:

– Đã nói được thì chắc chắn phải được. Cô cãi lời tôi là có chuyện đó.

Tiếp theo giọng Hoàn là giọng chua loét của Tuyết, mẹ thằng bé:

– Chưa thấy ai thủ đoạn như anh. Anh chả ưa gì mẹ con tôi, nhưng anh sẵn sàng lợi dụng họ nếu có cơ hội.

– Đó không phải lợi dụng, cô đừng quá lời. Tốt nhất là im lặng, tôi làm gì mặc tôi:

Ánh Mai nghe tiếng xô mạnh cửa, tiếng xe rồ lên giận dữ rồi tiếng thằng nhóc Ta Nô rụt rè bên tai:

– Ba mẹ cãi nhau đó cô ... Con ghét ba mẹ.

Ánh Mai kéo nó vào lòng:

– Không được nói như vậy.

Vì như vậy là không ngoan chớ gì. Con không cần được khen ngoan. Vì ngoan ba và mẹ cũng có chơi với con đâu.

Ánh Mai không biết nói sao với Ta Nô, cô đành đánh trống lảng:

Rồi ba mẹ sẽ chơi với con. Còn bây giờ chúng ta sẽ học bài tiếp.

Ta Nô lắc đầu:

– Con không học. Bà ngoại và cậu Thắng sẽ nói tiếng Việt với con.

Ánh Mai nhìn nó:

Con học tiếng Anh để biết chớ đâu phải để nói chuyện với bà ngoại. Nào,

đọc theo cô Ta Nô nhăn nhó:

– Con không đọc ... không đọc.

Rồi nó lặn ra đất nằm vạ. Ánh Mai ngao ngán nhìn. Cô cũng chả có tâm trạng dạy, bảo sao Ta Nô có tâm trạng học. Thằng nhóc già trước tuổi buồn nhiều hơn vui ấy bắt đầu kiếm chuyện rồi đấy.

Kéo tay Mai, nó yêu cầu:

– Mở máy tính cho con chơi ...

Ánh Mai lắc đầu:

– Lúc đi học về, cô đã cho con chơi rồi.

Con muốn chơi nữa.

Ánh Mai cương quyết:

– Không được. Chơi nhiều sẽ hại mắt.

– Con không sợ. Ba nói trước sau gì người ta cũng chết, chơi cho sướng rồi chết.

Mai suýt bật cười vì những lời của Ta Nô:

Nhưng cô đã kịp nghiêm lại. Cô không biết ba mẹ thằng bé nghĩ gì khi nghe con mình nói thế, nhưng riêng Ánh Mai, cô chợt hiểu hơn cuộc sống gấp hiện đại của ba mẹ Ta Nô, Họ sống vì bản thân, cho bản thân nhiều hơn cho gia đình.

Tuyệt bước ra với cái váy khá ngắn, với gương mặt nhiều phấn nhưng đầm chiêu thấy rõ.

Chị chưa nói câu nào, Ta Nô đã giầy đành ạch:

– Mẹ đi nữa hả? Hông chịu đâu!

Tuyệt dõ đành:

– Ngoan, lúc về mẹ mua Lego xếp hình cho con.

– Không thèm!

– Mẹ mua đĩa trò chơi mới nhé!

– Không. Mẹ ở nhà hà.

Tuyết nhăn mặt nạt:

– Im đi! Mẹ phải đi. Con có cô Mai là đủ rồi. Thiếu gì đứa con nít phải ở một mình với chuột. Con mà khóc mẹ bao cô Mai về để con ở với ... chuột đó.

Ta Nô không im. Nó gào to hơn khi mẹ nó bước ra sân. Ánh Mai cũng không buồn dỗ. Cô mệt lắm rồi. Suốt ngày nay cô làm không hết việc ở công ty, lẽ ra giờ này cô được nghỉ ngơi thì cô phải dạy dỗ Ta Nô.

Điều khiến Ánh Mai oải nhất là cô đỡ nhiều hơn dạy. Làm gia sư như cô dễ tồn thọ lắm. Thấy Mai chả thèm quan tâm tới mình, Ta Nô càng rống to. Bà Chín từ nhà bếp lạch bạch chạy lên.

Mặt đầy ngạc nhiên, bà hỏi:

– Ủa, sao cháu không dỗ nó?

Ánh Mai bức bối:

– Cháu chịu hết sức rồi. Ba mẹ nó cứ giao khoán nó thế này, sớm muộn gì cháu cũng xin nghỉ thôi:

Bà Chín nói:

– Mẹ Ta Nô ra sân bay đón bà ngoại và cậu nó, chớ không phải đi chơi, cháu có thương thằng nhỏ thì thương cho trót.

Ánh Mai ngạc nhiên:

– Ủa! Sao cháu nghe nói tuần sau bác ấy mới về mà dì Chín?

– Lại thay đổi nữa rồi. Ba mẹ Ta Nô cũng vì chuyện này mà gây nhau, rất cuộc thằng nhỏ là nạn nhân. Nó bị khủng hoảng quá đâm ra ghét ba mẹ mình.

Ánh Mai nuốt tiếng thở dài, cô lấy khăn lau mặt cho Ta Nô rồi nhỏ nhẹ bảo:

– Ngoan! Một lát bà ngoại về thế nào cũng có đồ chơi cho con.

Bà Chín ậm ự:

Ngoại nó chắc không về đây đâu.

Ánh Mai buột miệng:

– Chả lẽ anh Hoàn hẹp hòi đến thế?

– Cậu ta ghét mẹ vợ chứ không phải hẹp hòi. Ngày xưa ngoại thằng Ta Nô chê cậu Hoàn nghèo, không xứng làm chồng cô Tuyết.

Bởi vậy dù bây giờ đã lấy nhau có một mặt con rồi, cậu Hoàn vẫn còn hận mẹ vợ.

Ánh Mai tò mò:

– Bác ấy không ở đây thì ở đâu?

– Ôi dào! Có tiền ở đâu chẳng được.

Ánh Mai nhìn Ta Nô lủi thủi ngồi xếp Logo một mình mà tội. Có tiền mua gì cũng được, trừ hạnh phúc.

Bà Chín chép miệng:

– Nếu có một đứa em, chắc thằng nhỏ đỡ buồn hơn.

Ánh Mai gặt đầu đồng tình, rồi cô lại nghĩ khác. Nếu có một đứa em, anh em Ta Nô sẽ nhân đôi nỗi buồn.

Chuông ngoài cổng reng. Bà Chín nhú nhú mày:

– Ai thế nhỉ?

Vừa lẩm bẩm bà vừa đi ra sân, Ánh Mai vỗ vỗ trán. Cô thật sự mệt mỏi nên xuống bếp rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn mình trong gương cô cố mỉm cười. Ngay lúc đó, cô nghe ồn ào ngoài phòng khách.

Bước ra, Ánh Mai đụng ngay một gã đàn ông. Gã mang dáng vẻ một người vừa đi xa về, nhưng trên tay lại chẳng có món hành lý nào. Gã ta đang nói chuyện với bà Chín nhưng mắt lại hướng về Ánh Mai. Đôi mắt của gã vừa lạnh vừa soi mói khiến cô hết sức bối rối.

Đan những ngón tay vào nhau, Mai khẽ gật đầu chào gã người lạ.

Bà Chín nói với Ánh Mai:

– Là cậu Thắng, em của cô Tuyết. Còn cô Mai đây là cô giáo của Ta Nô.

Thắng nheo mắt:

Chào cô giáo.

Ánh Mai không ngăn được tò mò:

– Bác gái không về với anh sao?

Thắng cười cười:

– Tôi về nước lâu rồi nhưng hôm nay mới tới Sài Gòn vì còn mãi rong chơi từ Hà Nội vào tận đây. Bữa nay má tôi sẽ về, tôi mà không xuất hiện chắc khó sống với bà cụ.

– Bà Chín hỏi:

– Hôm rày cậu ở đâu?

– Nhà trọ, chung với bạn bè. Vừa vui, vừa tự do, vừa không phiền ai.

Bà Chín chắc lưỡi.

– Vậy mà cô Tuyết đâu có biết.

Thắng ngồi xuống salon:

– Chị ấy biết làm gì cho mệt à, di làm ơn cho tôi xin ly nước.

Bà Chín khựng lại rồi giả lả:

– Chà! Tôi sơ ý quá. Xin lỗi cậu nghen.

Mãi lo chuyện mà quên nước nôi.

Ánh Mai lúng túng nói:

– Để tôi đưa Ta Nô ra chào anh.

Thắng kêu lên:

– Đừng bỏ tôi một mình như vậy chứ.

– Nào! Ngồi xuống đây cô giáo.

Rồi anh cất giọng gọi to:

– Ta Nô ơi ... Ta Nô à?

Thắng vừa dứt lời, Ánh Mai để nghe tiếng chân lạch bạch của Ta Nô. Nó chạy ra đứng cạnh cô và nhìn Thắng như nhìn người ngoài hành tinh.

Ánh Mai nhỏ nhẹ bảo:

– Đây là cậu Thắng, em của mẹ. Con chào cậu Thắng đi Ta Nô.

Ta Nô cộc lốc:

– Không quen, không chào.

Nhìn nó lạch bạch chạy trở vào, Ánh Mai nóng mặt vì ngượng. Dẫu gì cô cũng mang tiếng là cô giáo của nó. Có học trò ... mất dạy như thế đúng là ê ẩm.

Cũng may đúng lúc bà Chín bung nước ra. Bà lắc đầu nói đỡ hộ Mai:

– Cái thằng hết sức nói.

Thắng tỉnh bơ bên vực thằng cháu:

– Trẻ con là vậy, nó sống rất thật. Ngày xưa còn bé, tôi nhớ mình cũng từng nói thế và ăn đòn là điều đương nhiên.

Ánh Mai ngập ngừng:

– Anh uống nước đi ạ.

Thắng bung ly lên uống một hơi y như người từ lâu không được uống nước.

Nhìn đồng hồ, anh nói:

Giờ này chắc má tôi đã tới sân bay, làm thủ tục hải quan này nọ chắc ít nhất cũng cả tiếng nữa mới về tới nhà.

Bà Chín thắc mắc:

– Sao cậu không đi đón bác?

– Để chị Tuyết đón hay hơn tôi.

Ánh Mai nhìn Thắng:

Xin phép anh, tôi vào với Ta Nô Thắng có vẻ giữu cột:

– Ôi! Tôi không dám. Cô giáo cứ tự nhiên.

Vào phòng của Ta Nô, Ánh Mai nghiêm mặt hỏi:

– Sao con không chào cậu Thắng?

Thắng bé làm thinh. Mai nói tiếp:

– Vậy là không ngoan, cô không thương đâu. Bắt đầu ngày mai, cô không

đến đây dạy con nữa.

Ta Nô máy móc vòng tay lại:

– Con xin lỗi cô.

Mai hát mặt lên:

– Con ra xin lỗi cậu Thắng ấy.

Ta Nô lắc đầu:

– Con hồng quen cậu Thắng.

Ánh Mai cao giọng:

– Sao lại không quen. Mẹ con vẫn nhắc đến bà ngoại và cậu Thắng mà. Con phải chào hỏi, nói chuyện với cậu, từ từ con mới quen chứ. Nào! Đi với cô ra chào cậu.

Ta Nô xụ mặt tỏ ý không thích. Ánh Mai vỗ về:

– Có cô bên cạnh, con không phải sợ.

Thằng nhóc bước một cách miễn cưỡng khiến Ánh Mai thấy ngại cho Thắng và lo cho mình. Nhỡ nó giở chứng, cô sẽ phải ê mặt lần nữa. Nhưng Ta Nô đã không làm thế, nó lễ phép vòng tay thưa cậu trông thật ngoan hiền.

Thắng vò đầu thằng bé, giọng hóm hỉnh:

– Phải công nhận cô giáo Mai tài thật.

Kéo Ta Nô ngồi vào lòng, Thắng nói:

– Cậu có quà cho con, nhưng cậu gởi bà ngoại, lát nữa ngoại về sẽ đưa cho con.

Ta Nô hỏi tới:

– Cậu mua gì cho con vậy?

Thắng hấp háy mắt:

– Lego. Mẹ Tuyết nói con rất thích lắp ráp. Cậu đã đóng nguyên một thùng to. Con tha hồ ráp nhóc ạ.

Ta Nô nhe răng cười:

– Con cảm ơn cậu.

Ánh Mai cũng cười. Cô bắt gặp ánh mắt của Thắng. Anh đang nhìn cô và tủm tỉm.

Bỗng dưng Mai đỏ mặt, cô lảng đi.

– Anh Thắng có vẻ thích trẻ con nhỉ!

Thắng nói:

– Vì tôi vốn là một đứa trẻ con to xác, mà trẻ con chỉ thích trẻ con thôi.

Giọng anh chột trầm xuống:

– Khi rời Việt Nam, tôi đã để lại tuổi thơ của mình, sang xứ người tôi trở thành người khác, già cỗi, lia đời, nhưng lúc nào cũng hụt hẫng, thiếu một điều gì đó thuộc về tâm linh ...

Ánh Mai tò mò:

– Đó là gì? Anh đã tìm ra chưa?

Thắng không trả lời, anh kể:

– Tôi thường có những giấc mơ. Trong mơ tôi thấy mình đi học, một trường trung học nổi tiếng ở Sài Gòn, nhưng tôi toàn đi trễ, nên cố đạp xe thật nhanh.

Khô nổi, tôi chưa bao giờ đến lớp được vì cứ mơ giữa chừng tôi lại giật mình thức giấc trong buổi tiệc. Nửa tháng trời ở Việt Nam, tôi cũng mơ. Trong mơ tôi cũng đạp xe đi học. Hạnh phúc sao tôi không bị đi trễ, vào lớp

tôi gặp thầy cô, bạn bè với những gương mặt tơ non, thời niên thiếu. Khi thức giấc, tôi có cảm giác được giải thoát. Tôi rất thanh thản.

Ánh Mai gật gù:

– Điều đó có nghĩa khi về Việt Nam, anh đã tìm lại được chính mình ngày xưa?

– Có lẽ đúng vậy!

Chúc mừng anh. Nhưng tôi có hơi tò mò, không biết trong những gương mặt tơ non thời niên thiếu mà anh gặp trong mơ, có bao nhiêu là gương mặt con gái nhỉ?

Thắng so vai:

– Nhiều lắm! Kể không hết được.

– Anh đã gặp lại họ ngoài đời chưa?

Có gặp một vài người, khổ nỗi tôi và họ đều thành những kẻ xa lạ cả rồi.

Ánh Mai ngạc nhiên:

– Sao lại như thế? Hay tại họ là những người anh không thân?

Thắng nhìn Mai và trầm giọng:

– Chắc vậy. Có những người mình quen biết rất nhiều năm nhưng họ lại chẳng để lại chút ấn tượng nào. Trái lại, có người mới gặp mà tưởng như đã thân thiết từ kiếp nào.

Ánh Mai chớp mi. Cô không cho là Thắng nhân nhu gì với mình, nhưng lòng cô chợt lâng lâng, thích thú.

Ta Nô ngoan ngoãn ngồi trong lòng Thắng, nó không tỏ vẻ gì xa lạ với anh như biểu hiện lúc nãy của nó. Tội nghiệp, thằng bé thiếu tình cảm họ hàng cứ tròn xoe mắt nhìn và nghe Mai trò chuyện với Thắng.

– Thì ra anh sống ở nước ngoài đã hơn mười năm, đây là chuyến về quê đầu

tiên của anh, nên Thắng ít nhiều có bờ ngưỡ.

Ánh Mai nhận xét:

– Anh không có vẻ gì là Việt kiều hết.

Thắng hóm hỉnh:

– Thế nào mới giống một Việt kiều?

Mai ngập ngừng:

– Tôi không giải thích hay miêu tả được.

Nhưng những Việt kiều tôi đã gặp không giống anh, ít ra ở cách:

à há! và OK của họ.

Thắng hấp háy mắt:

– Mai gặp nhiều Việt kiều lắm sao?

Ánh Mai hồn nhiên:

– Chỉ vài người thôi. Họ là chỗ quen biết với ông chú của ba tôi.

Thắng so vai kiêu hãnh:

– Vì vậy họ không giống tôi là đúng rồi.

Tôi thuộc tầng lớp khác kìa.

Ánh Mai buột miệng:

– Đó là điều anh tự hào à?

Thắng bình thản:

– Tự hào về bản thân đồng nghĩa với tự hào hỏ chôn mình. Tôi đâu muốn chết kiêu ử như vậy.

Cúi xuống nhìn Ta Nô, Thắng nói:

– Chà! Cu cậu ngáy khò khò rồi. Chẳng biết tại nó dễ ngủ hay tại vì tôi và cô giáo đã ru ngu nó nữa.

Ánh Mai vội vàng:

– Để tôi bế Ta Nô vào phòng.

Thắng nhẹ nhàng:

– Để cho tôi.

Rồi anh từ từ bế Ta Nô đứng dậy, Ánh Mai đi trước. Cố dọn sơ lại giường ngủ, vuốt tằm nệm cho thẳng trước khi Thắng đặt Ta Nô xuống.

Thắng kéo mền đắp cho thẳng bé.

Trẻ con, đứa nào cũng như thiên thần.

Đến lúc là người lớn, lắm khi thiên thần lại thành ác quỷ.

Ánh Mai im lặng, cô không hiểu sao Thắng lại nói thế. Hiện tại anh ta là người lớn. Vậy người lớn đó đang là hiện thân của thiên thần hay ác quỷ?

Nhìn đồng hồ, Ánh Mai xin phép về. Hồn cô cứ bay bổng khi Thắng ngọt ngào nói. Nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại.

Gặp lại để làm gì khi từ đầu hai đã nhận ra giữa cô và Thắng là một khoảng cách thật to về không gian và tầng lớp xã hội.

Dừng xe ngay cổng, Ánh Mai nhấn kèn hai hồi cửa mới mở.

Thấy Ánh Minh, cô hỏi ngay:

– Ba đâu?

Ánh Minh trả lời:

– Đi với ông chủ rồi. Nghe đâu ông chủ đi đón Việt kiều, bà sui tương lai ấy.

Ánh Mai tò mò:

– Chị Nghi lấy chồng hay anh cưới vợ Việt kiều vậy?

Ánh Minh cao giọng:

– Đương nhiên là chị Nghi lấy Việt kiều rồi.

– Ủa! chị không biết gì sao?

Mai ngạc nhiên:

– Biết gì?

– Thì đó! Sui gia của ông chủ là bà ngoại thẳng, Ta Nô, học trò cưng của chị đó.

Ánh Mai thẳng thốt:

– Thật hả? Ai nói với em vậy?

– Di Am chứ ai. Bộ mẹ Ta Nô không kể gì về chuyện này cho chị nghe sao?

Tự nhiên Ánh Mai bực giọng:

– Không! Bà ấy làm gì có thời gian.

Dừng xe ngoài sân, Ánh Mai không vào nhà mình:

Cô ngồi xuống bậc tam cấp của ngôi nhà lớn của gia đình ông Yên. Những tam cấp này ở phía sau bếp dẫn xuống sân sau, tới khu nhà kho mà bây giờ ca nhà Ánh Mai tá túc.

Những bậc tam cấp ấy như một ranh giới phân chia sự cao thấp, sang hèn.

Nó cho Mai biết cô muốn vào ngôi nhà lớn ấy thì chỉ lên đi bằng cửa sau, và phải bước từ sân lên chứ không được đi cửa trước. Chuyện đó cũng bình thường như gia đình cô khi vào hay ra khỏi biệt thự này, cũng phải sử dụng

công phụ ở bên hông rào chó không được đi lối cổng chính.

Từ khi dời về đây, Ánh Mai chỉ một lần vào trong nhà ông Yên. Đó là ngày đầu dọn tới chị em cô vào chào ông bà chu, rồi thôi.

Ánh Mai không quan tâm đến những người sang trọng sống trong đó, vậy mà bây giờ bỗng dưng cô muốn biết thật nhiều về gia đình ông chú Yên, nhất là về chị Xuân Nghi.

Ánh Mai ngập ngừng.

– Chị Nghi có thích anh chàng đó không?

– Đương nhiên là thích rồi. Không chị thích gã đó mà bà Nghi còn thích đi nước ngoài nữa. Lấy Việt kiều đi nước ngoài là điều bà Nghi luôn mơ.

Ánh Mai kêu lên:

– Vậy thì đâu phải là yêu.

Ánh Minh ngạc nhiên:

– Sao bữa nay chị có hứng thú với chuyện yêu đương của người khác vậy?

Ánh Mai nhìn lên trời và cố kiếm một vì sao, cô nói:

– Chị ngẫm chuyện đời ấy mà. Bà Xuân Nghi lấy anh chàng đó với mục đích đi nước ngoài, còn anh ta lấy chị Nghi với mục đích Ánh Minh tài khôn:

– Mục đích có được một cô vợ chứ gì nữa.

Bộ chị tưởng ở nước ngoài muốn cưới một cô gái Việt Nam dễ lắm sao?

Ánh Mai im lặng một vài giây sau cô lại thắc mắc:

– Không biết họ đã biết nhau chưa nhỉ?

Minh liếc bà chị mình:

– Chị nghĩ đi đâu vậy? Gia đình hai bên quen nhau, thậm chí là chỗ thâm

ình, sao họ lại không biết nhau? Nghe đâu hồi xưa họ là hạn học.

Ánh Mai chợt nhếch môi khi nhớ tới những lời của Thắng lúc nãy. Chẳng biết Xuân Nghi có nằm trong danh sách những cô bạn gái tơ non thời niên thiếu đã trở thành những kẻ xa lạ với anh không?

– Mà sao cô lại thắc mắc nhỉ? Chuyện người ta không liên quan tới cô, không liên quan một chút nào hết. Ánh Mai thật viển vông khi tin vào lời có cánh của Thắng. Lúc anh ngọt ngào nói:

Nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại .

Dĩ nhiên cô và anh sẽ gặp lại. Nhưng với những thông tin Mai vừa nghe, cô không mong ngày trùng lai hội ngộ ấy chút nào. Đứng dậy, Ánh Mai vào nhà để mặc một mình Ánh Minh thơ thẩn ngoài sân. Cô nghe con nho hát một tình khúc của Ngô Thụy Miên. Giọng hát Ánh Minh nhẹ nhẹ, êm êm.

Dường như con bé đang mơ mộng. Chắc chắn con bé hát về một anh chàng nào đó. Không biết chàng ta đang ở đâu mà đề tiếng hát của Ánh Minh tan vào bóng đêm nhạt nhòa.

Bỗng dưng Mai nhớ tới những hạt dẻ cho cô bé lọ lem.

– Ước gì cô có những hạt dẻ thần kỳ ấy nhỉ?

□□ □□ □□ Đang cho gạo vào nồi cơm điện, Ánh Minh giật thót người khi nghe bà Uyên gọi tên mình bằng giọng hốt hoảng.

Đặt vôi nồi cơm lên bàn, cô chạy ra sân và thấy bà Uyên đứng ở cửa bếp, réo vọng xuống.

Bà Uyên lấp ba lấp bấp:

– Mau ...mau lên đây giúp bác một tay.

Lại chuyện gì đây? Sau sự cố lần đó, Minh lắt lẻo mỗi khi nghe bà Uyên gọi mình. Dĩ nhiên Minh đã chuẩn bị mọi lý do để từ chối nếu bà Uyên nhờ cô theo làm cận vệ cho bà đi bắt ghen lần nữa, nhưng Minh vẫn lo ngay ngáy trong lòng. Cô sợ mình không đủ sức để từ chối một người như bà Uyên.

Bà Uyển hồn hể thơ:

– Anh ... Cường té ... xỉu trong nhà tắm. Con ... con phụ bác dìu anh vào giường.

Ánh Minh hết hồn:

– Vâng ... Vâng ...

Ba chân bốn cẳng, Minh leo vun vút lên lầu, bà Uyển ráng sức leo theo cô.

Tới căn phòng đang mở cửa, Minh nhào vào đại. Cô hăm hớ lao vô tận nhà tắm và đứng chết sững ngay ngưỡng cửa khi thấy Cường ngồi tựa vào vách, trên người chỉ có chiếc slip nho xíu.

– Chúa ơi! Ánh Minh dội ngược ra, mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Bà Uyển đẩy cô vào:

– Mau đỡ anh Cường đứng lên với bác.

Ánh Minh vượt mặt bước đến bên Cường.

Mắt nhắm lại, cô nắm vai anh lắc mạnh nhưng Cường không có chút phản ứng nào.

Bà Uyên liền ... chỉ đạo:

Con xóc nách anh Cường, kéo anh đứng Ánh Minh đành bám bụng làm theo.

Cô ngồi xuống choàng tay Cường qua vai mình rồi cùng bà Uyển cố hết sức nâng anh lên.

Cường to, cao hơn Minh cả một cái đầu, nên cô vất vả vô cùng môi vục anh lên nôi. Hai bác cháu ì à ì ạch mới vừa đỡ vừa lôi Cường ra tới giường.

Buông tay cho Cường té bịch xuống nệm, Ánh Minh lại nhắm mắt, mím môi phụ bà Uyển đặt Cường nằm ngay ngắn trên giường rồi lấy mềm đắp kín người anh lại.

Bà Uyên cuống quýt sờ nắn tay chân cậu quý tử:

– Trời ơi! Không biết nó bị làm sao đây nữa. Sao người nó lạnh ngắt thế này?

Minh ơi! Anh Cường chết rồi phải không con?

Ánh Minh nổi da gà khi nghe bà Uyên thều thào như thế. Cô sợ lắm nhưng vẫn lấy hết can đảm kéo mền xuống và áp mặt lên ngực Cường. Tim anh chàng vẫn đập khỏe.

Lúc này Minh mới ngửi thấy mùi rượu. Chắc hẳn Cường quá say nên mới dẫn tới tình trạng té khi vào nhà tắm. Đúng là ...đáng ghét.

Minh kêu lên đầy ảm ức:

– Anh Cường say rượu bác ơi.

– Bác biết. Những lần trước nó say đầu té ra đất như vậy. Lỡ ... nghệt thờ là chết như chơi.

Dứt lời, bà lay mạnh Cường. Anh vẫn nằm im không cử động.

Bà Uyên lại rồi rít:

Người ... thằng bé lạnh ngắt. Phải xoa dầu cho anh, con ạ. Nó chết mất thôi. Ánh Minh rồi lên theo bà. Bỏ mặc cô với thằng bé trên giường, bà Uyên tất tả chạy đi tìm dầu.

Còn lại một mình, Ánh Minh mới dám nhìn kỹ Cường. Rõ ràng anh chàng đang ngủ vì say. Nhưng nếu Cường ngã trong phòng tắm người lại trần trụi trụi, khả năng anh ngủ giấc nghìn thu rất cao, Minh từng nghe ba mình kể ông có người bạn chết vì say rượu ngã trong buồng tắm mà người nhà không ai hay.

Thật kinh khủng nếu gã hiêu gia này chết vì lý do tương tự bạn của ba Ánh Minh.

Bất giác cô lại áp mặt lên ngực Cường đến xem tim anh còn hay đã ngừng

đập.

– Mô phật! Vẫn chưa sao! Ánh Minh rờ bàn chân lạnh toát của Cường. Rồi không ngần ngại nghịch ngợm, cô lấy tay cù nhẹ vào lòng bàn chân Cường. Anh chàng bỗng rụt chân vào và tiếp tục nằm im.

– Trời đất ạ! Có khi nào này giờ Cường giả vờ không? Người Minh nóng ran lên vì ngượng. Mím môi, cô véo mạnh hết sức vào bắp tay anh, vừa véo cô vừa nghiêng răng day mạnh hai ngón tay cho bõ ghét.

Cô xuất chiêu này đúng là lợi hại. Đang nằm ngay đó, Cường bỗng mở mắt ra to:

– Ui! Đau quá!

Hết hồn, Minh buông tay ra và đứng thụt lùi.

Mắt lơ lơ nhướng lên rồi khép lại, Cường lau bầu:

– Để người ta ngủ mà ...

Dứt lời, anh chàng tiếp tục nằm im. Ánh Minh thở phào nhẹ nhõm. Gã cộp ăn bảy ngày không hết này để gì chết. Tội nghiệp bác Uyên cứ lo xạ khiến Minh phải rơi vào thế chẳng đặng đừng.

Càng nghĩ, Minh càng tức, đã tức thì phải trả thù. Một lần nữa, cô mím môi kéo vào Cường lại ré kêu đau nhưng mắt vẫn mờ không lên.

– Đáng đời? Ánh Minh thấy hả hê hết sức.

Cô nghe tiếng bà Uyên sau lưng:

Dầu xanh đây con.

– Vừa nói, bà vừa kéo cao mền lên để thò hai chân Cường ra. Thấy Minh cứ ngần ngại, bà Uyên báo:

– Xoa dầu vào lòng bàn chân anh đi con ...

– Làm như bác vậy nè.

Minh đành ngoan ngoãn:

– Vâng.

Ánh Minh cố tình xoa thật nhẹ, nhẹ như cù lét khiến Cường rút chân về theo phản xạ khi bị nhột.

Cô liền nói:

– Anh Cường không chịu bác ơi!

Bà Uyên nghiêm giọng:

– Mặc nó! Con cứ làm theo lời bác bảo.

Bà cầu nhàu:

– Uống rượu cho cố vào. Thật khô!

Ánh Minh đành xoa xoa, bóp bóp cho vừa lòng bà Uyên. Thừa lúc bà không để ý, Minh nghiêng ráng véo mạnh vào bắp vế non của Cường liên tục hai ba cái.

Anh chàng ré lên:

– Á! Đau!

Ánh Minh lật đật thưa:

– Anh Cường tỉnh rồi. Con về thôi bác ơi!

Không đợi bà Uyên nói lời nào, cô hay ba bốn bậc thang xuống dưới đất và chạy ào về nhà.

– Hú vía! Trong đời mình lần đầu Ánh Minh hiểu thế nào là thoát nạn. Ngồi xuống ghế, Minh đưa tay lên ngực và nghe tim đập thành thịch. Cô hồi hộp chờ nhưng bà Uyên đã không réo cô nữa. Chắc ... lão trời đánh ấy đã ôn rồi.

Ánh Minh rót một ly nước và uống một hơi xả xui. Bữa nay cô đúng là xui

tận mạng. Đầu óc Minh toàn những chuyện liên quan tới Cường, cô không sao học bài nổi.

Uê oải đứng dậy, Minh tiếp tục công việc dở dang lúc nãy. Cô nấu cơm trưa và thắc mắc không hiểu Cường uống rượu lúc nào mà mới mười giờ sáng đã ngã lăn quay vì say lợu Cường đâu giống người mê nhậu nhẹt, trái lại anh thích chơi thể thao hơn ở Cường toát lên vẻ năng động, nhanh nhẹn và mạnh mẽ của một vận động viên. Thân thể anh cao, to rắn chắc.

Bỗng dưng Ánh Minh nóng bừng cả mặt.

Cô nhớ hình ảnh Cường trong nhà tắm, nhớ tới lúc cô phải ị ạch lôi anh lên giường mà tức cô tức cả bà Uyên nữa. Lẽ ra bà không nên kéo cô trong trường hợp này. Mà tức cũng đâu làm được gì. Tốt hơn hết là quên phứt chuyện xui xẻo này đi.

Mơ tập, học bài, Ánh Minh cố đọc to tập trung tư tưởng nhưng chưa được mấy câu thì chuông gọi cổng reo. Ánh Minh đành kéo lê dép ra mở cửa.

Khách là một cô gái chạy chiếc Spacy trắng đeo khâu trang kín mít khiến Ánh Minh không biết là ai.

Lúc Minh còn đang ngập ngừng, cô gái đã cất giọng lo lắng:

– Nè! Cậu Cường thế nào rồi?

Minh nhận ra ngay:

– À, bác sĩ Bạch Diệp. Mời bác sĩ vào.

Bạch Diệp phóng thẳng xe vào sân, miệng tiếp tục hỏi vội Cường.

Ánh Minh trả lời:

Anh Cường đang ngủ.

Diệp kêu lên:

– Sao lại ngủ? Lúc nãy bác Uyên báo với tốt anh Cường bị ngất mà?

Dừng chống xe, coi khẩu trang, Bạch Diệp hát hàm:

– Dẫn tôi tới phòng anh Cường.

Ánh Minh hết sức khó chịu vì kiêu ra lệnh đó. Cô cộc lốc:

– Anh Cường ở trên lầu. Chị cứ lên đó là gặp.

Dứt lời, Ánh Minh đóng mạnh cánh cửa sắt và te te về nhà mình. Cô không chút cảm tình với bác sĩ Bạch Diệp. Bữa nay Minh càng thấy ghét Bạch Diệp hơn. Cô ta luôn tỏ vẻ mình là người quan trọng. Hôm ở bệnh viện đã thế, bây giờ càng rõ nét.

Ngồi nhìn quyền vợ, Ánh Minh buồn so.

Cô không thích ganh tỵ, nhưng dường như cô đang ganh tỵ với bác sĩ Bạch Diệp. Chị ấy có nghề nghiệp, có địa vị hẳn hoi chứ đâu lom côm như Ánh Minh.

Chị Diệp xứng với anh Cường, xứng lắm kìa. Nuốt ghen xong, Ánh Minh cố học bài để khỏi phải nghĩ vẩn vơ tới những điều cô cần quên. Ánh Minh cố đọc to và nghe giọng mình lạ hoắc.

Cuối cùng cũng tới lúc Bạch Diệp về, cùng bước ra sân với Diệp là bà Uyên.

Với giọng ngọt ngào xởi lời, bà Uyên bao Bạch Diệp phải thường ghé nhà chơi.

Minh thấy bác sĩ Diệp cười tí mắt vì thích.

Thay vì tự mình mở cổng, bà Uyên lại quay người, về phía nhà Minh và gọi cô rõ to ỉ Ánh Minh miễn cưỡng đi ra, bà Uyên bảo:

Mở cổng cho bác sĩ Diệp hộ bác. Minh lễ phép:

– Vâng.

Bạch Diệp ném vào Minh cái nhìn khinh khỉnh:

Nhà có sẵn người thế này cũng đỡ bác nhi! Lỡ gặp chuyện là có người để sai

bảo.

Bà Uyên có ve hãnh diện:

– Đúng vậy. Bác nhờ con bé Minh nhiều lắm đó. Chị Nghi và Cường đi suốt ngày, may là bác có Ánh Minh bên cạnh, nếu không thì buồn chết. Con bé được việc lắm.

Bạch Diệp đeo khẩu trang vào:

– Cháu về đây:

Bác vào xem anh Cường hộ cháu ạ.

Ánh Minh khịt mũi. Chà ! Cô ta nói cứ như ... lão Cường là của riêng cô ta không? Cười thầm trong bụng Minh mở rộng cổng để Diệp phóng xe ra cho rồi.

Nhưng Bạch Diệp không rõ ga phóng vút đi như Minh tương, cô ta chạy chậm rồi dừng xe trước mặt Minh.

Với gương mặt ẩn sau khẩu trang chỉ còn chừa đôi mắt, Diệp đánh giọng:

– Nè! Đừng kiêu có quanh quẩn bên anh Cường ghen. Liệu nhìn lại mình đi. Hừ. Đề đũa móc mà chòi mâm son. Trong mắt Cường, em chỉ là đầy tớ thôi.

Nhớ đó?

Lúc Ánh Minh còn đang sững sờ, Bạch Diệp đã phóng vút đi. Minh chớp mi, cô đứng như trời trồng một hồi mới đóng mạnh cửa lại – Sao Bạch Diệp lại hạ mình nói những lời xúc phạm người khác nhỉ? Chắc cô ta ghen.

– Nhưng sao lại ghen với Ánh Minh? Đúng là hàm hồ, dễ ghét. Bạch Diệp là người lớn, cô ta nói thế không sợ Minh coi thường sao.

Thấy bà Uyên vẫn còn ngoài sân, Ánh Minh buột miệng:

– Bác sĩ Diệp là người yêu của anh Cường phải không bác?

Bà Uyển tươi cười khoe:

– Còn hơn thế nữa. Con dâu tương lai của bác đó. Cô dâu bác sĩ thật không gì bằng phải không Minh?

Rồi bà lắc đầu:

– Cái thằng buồn cười thật. Lúc Bạch Diệp đo huyết áp cho nó, nó cứ nhè tên con mà gọi. Đã vậy nó còn bảo con đừng nhéo nó nữa chứ. Người này đo huyết áp mà cứ tưởng người nọ nhéo mình. Đúng là say xin. Hà hà!

Ánh Minh đỏ mặt, lòng thầm rửa Cường.

Anh nhầm lẫn như thế bảo sao Bạch Diệp không hàm hừ với Minh. Anh gọi tên cô nghĩa là lúc đó dù mắt nhắm như chết nhưng Cường vẫn còn đủ sức nhận ra Minh, điều đó cũng có nghĩa anh ta biết ai đã đỡ anh ta từ nhà tắm ra giường.

Ôi trời! Thật là quá đáng.

Minh chạy vội vào nhà và vái trời bà Uyển sẽ không gọi mình thêm lần nào nữa.

Trao Về Em

Chương 3

Cường đứng tần ngần trước sân khi gõ vào cánh cửa gỗ căn nhà kho mà gia đình ông Phùng đang ở. Anh biết chắc chắn giờ này chỉ có mình Ánh Minh và cô bé sẽ không tìm ra lý do để tránh mặt anh.

Khoanh tay, Cường vờ nhìn lên cao, nơi chấu cửa sổ phòng mình trên lầu có một chú sẻ con đang rĩa lông. Anh nghe tiếng chân Ánh Minh rồi giọng con bé vang lên:

– Ba em không có ở nhà.

Cường tím tím cười. Anh quay vào và thấy Ánh Minh lấp ló sau ngưỡng cửa. Cường nói ngay:

– Anh tìm em chứ không tìm chú Phùng.

Ánh Minh dè dặt thấy lo:

– Chuyện gì vậy? Em đang học bài.

Cường gật gù:

– Anh biết. Sáng nào em không ở nhà học bài. Nhưng anh cho em nghỉ giải lao một chút. Nào! Ra đây! Ngoài sân vừa mát, vừa sáng, tội tình gì em cứ nấp trong đó. Chả lẽ Minh sợ anh?

Ánh Minh bĩu môi:

Còn lâu em mới sợ anh.

– Vậy thì ra đây!

Ánh Minh nghênh ngang bước ra mà trong bụng tràn đầy thắc mắc, không biết Cường gọi mình làm chi. Cả tuần lễ rồi cô tránh anh như ... tránh tà. Mỗi lần thoáng thấy bóng Cường là Minh biến.

Đó không phải là cách hay, hơn nữa Minh đâu có tội gì ngoài cái tội thấy anh trong trang phục của Adam.

Ra vẻ tự nhiên, Ánh Minh nói:

– Em ra rồi nè. Chuyện gì anh nói đi. Nhưng Cường chả nói năng gì. Anh chàng chỉ tùm tùm cười làm Minh quê hết sức. Cô định bụng đếm tới ba, nếu Cường vẫn còn cười cô sẽ chạy ù vào nhà đã bão:

Minh mới đếm thềm tới một, Cường đưa tay ra anh xem.

Ánh Minh ngơ ngác. Cô nhìn tay mình trước khi xoè tay ra.

Cường bảo:

– Úp tay xuống, anh xem móng cơ.

Minh ngoan ngoãn làm theo lời Cường mà không biết tại sao.

Nheo nheo mắt, Cường phán:

– Móng không dài lắm, nhưng còn sắc hơn vuốt mèo. Đã một tuần hơn mà bắp tay, bắp chân anh vẫn còn bầm đen ác gì ác lắm thế? Coi chừng ế đấy nhóc.

Ánh Minh vội rút tay lại. Cô không ngờ Cường lại nói như vậy.

Cong môi, Minh chua ngoa:

– Đúng là làm ơn mắc oán. Em không ác như vậy biết đâu chừng anh đã qua tận thế giới bên kia, mà say rượu.

Cường chắc lưỡi:

– Vừa độc ác, vừa đánh đá. Em lợi hại thật đó ... tiểu yêu nữ.

Ánh Minh ầm ức:

– Gọi người ta ra để mắng hả? Em nhắc cho anh nhớ lần nữa, ba em làm việc cho gia đình anh, nhưng em không phải đầy tớ của anh. Cường hơi nhúu mày:

Anh không hề có ý này.

Nhưng người yêu của anh thì có đó.

Hôm ở bệnh viện chị Diệp cho rằng em là người ở đợ cho gia đình anh, anh bảo chị ấy lầm, nhưng mới hôm rồi bác sĩ Diệp của anh đã nhấn mạnh:

Trong mắt anh Cường em chỉ là đầy tớ thôi ... Cường khó chịu:

– Tại sao Bách Diệp lại nói kỳ vậy?

Ánh Minh nhếch môi:

– Anh hỏi bác sĩ Diệp chớ đừng hỏi em.

Cường ôn tồn:

– Anh thành thật xin lỗi. Thật ra anh muốn gặp Ánh Minh để cảm ơn những gì Minh đã giúp anh và mẹ.

Minh ngọt nhạt:

– Ác độc như em chỉ biết cào cào người khác chứ làm gì biết giúp ai mà anh cảm ơn.

Cường cười trừ:

Mình huê đi nhóc, giận hoài mau già lắm.

Ánh Minh chớp mi:

– Em mà dám giận anh sao? Chắc không có đâu. Em chỉ mong anh đừng say rượu để bác Uyên lại gọi đến em nữa.

Cường chép miệng:

– Nói sợ em không tin chứ đó là lần đầu tiên trong đời anh say.

Minh hỏi gặng:

– Nghĩa là lần đầu tiên anh uống rượu?

Không. Anh đã uống nhiều lần nhưng chưa hề say. Chẳng biết bữa đó anh uống nhầm rượu quái quỷ gì nữa.

Minh tò mò:

– Không biết rượu gì sao anh dám uống?

Anh liêu thật.

Cường phân bua:

Cũng tại anh ham vui. Sáng đó, vác vợt tới sân tennis. Anh đánh độ bị thua, sẵn có bạn đi cùng gặp chuyện buồn, thế là hai thằng vào quán. Mới đầu, định làm vài ly bia. Ai ngờ, gã bạn nhậu số alô alô gọi thêm chiến hữu, thế

là từ bia sang rượu. Hai thứ pha trộn nên mới chết anh.

Ánh Minh tủm tỉm cười. Bỗng dưng cô thấy Cường cũng dễ thân thiết chứ không ...

Hắc xì dầu như lâu nay cô vẫn ghét.

Cường nghiêng đầu:

– Cười anh hoài vậy nhóc. Anh quê à ghen.

Ánh Minh khúc khích:

– Có quê, cũng muộn rồi. Chỉ mong anh không quê tiếp tập hai, cho đỡ khổ người khác.

Cường lém lỉnh:

– Ủa! Có người nào khổ vì sao anh?

– Ai vậy ta?

Ánh Minh nói ngay:

– Chị Bạch Diệp chứ ai.

Cường khoanh tay ngạo nghễ:

Bạch Diệp chưa bao giờ thật khổ vì anh, trái lại Diệp xem chuyện vừa rồi là cơ hội để săn sóc anh:

Minh nhướng mày:

– Vậy sao? Có người yêu là bác sĩ cũng sướng. Chỉ cần sổ mũi, hắt hơi hoặc nhậu xin chút chút đã được khám, điều trị liệu phí. Chúc mừng anh.

Cương nhú mày:

– Chúc mừng vì chuyện gì?

Về chuyện anh có bác sĩ riêng ty.

Cường xoa tay:

– Cho anh xin đi nhóc. Anh sợ bác sĩ lắm.

Ánh Minh tung tung:

– Bác sĩ của mình thì mình sợ, có ai cười anh đâu mà lo.

Cường lắc đầu:

– Em ranh ma lắm. Anh sợ em còn hơn sợ bác sĩ nữa.

Ánh Minh nói:

– Vậy em biến đây, không thôi bác sĩ nhà anh lại mắng sao em dám ... ranh ma làm anh sợ.

Dứt lời, Ánh Minh chun mũi lè lưỡi trêu Cường trước khi vào nhà. Hành động trẻ con của cô khiến Cường bật cười. Cô nhóc này thật hồn nhiên, cô bé làm anh thấy mình trở lại thời trẻ con. Hồi ấy, anh cũng hay chun mũi nhe răng trêu bọn con gái cùng lớp. Lớn lên, đi làm việc, toàn tiếp xúc với những người nhiều tuổi, anh dần dà trở nên khô khan, khó tính, và dĩ nhiên Cường chẳng còn dịp thấy ai chun mũi, lè lưỡi với mình. Bữa nay Ánh Minh khiến anh cho băng khuâng.

Anh muốn trêu Ánh Minh như trêu bọn con gái cùng lớp ngày nào quá. Nghĩ là làm, vì Cường vốn là một tay tinh nghịch cơ mà.

Rất tự nhiên anh bước theo Ánh Minh vào trong. Cô ngạc nhiên nhìn anh trong khi Cường nhìn quanh căn nhà.

Trước kia đây là nhà kho của gia đình anh. Nó tới trăm lần thấp đến mũi Cường chẳng khi nào chui vào. Vậy mà bây giờ căn nhà kho tù mù hôi hám ấy đã thay đổi hoàn toàn.

Đầu tiên là ở những bức tường loang lổ bẩn thỉu mà Cường rất thích vẽ bậy bạ lên đó. Bức tường ấy bữa nay quét với màu xanh lá thật nhạt trông vừa mát vừa dịu. Cường nghiêng đầu ngắm lọ hoa cắm rất khéo trên bàn, chỉ là

những nụ đồng thoa mọc đại đầy lối đi trong sân và mấy đoá đá quý vẫn thôi, nhưng đã làm căn phòng đầy láng mình. Anh trầm trồ:

Căn nhà xinh xắn khác hẳn trước đây. Trông ấm cúng lắm.

Ánh Minh nói:

Tại bây giờ bên trong căn nhà này là một gia đình, chứ không phải chỉ là những món đồ phế thải vô tri vô giác.

Cường ngược nhìn phần gác lửng được làm thêm:

– Chắc trên đây là góc riêng của Ánh Mai và em?

– Vâng. Góc riêng vô cùng khiêm tốn.

– Nóng lắm phải không?

Ánh Minh hóm hỉnh:

– Chẳng phải anh vừa bảo:

Trông ấm cúng lắm sao ? Đúng là góc riêng của em hơi bị ấm cúng, nhưng đâu có sao. Bọn em chỉ có mặt ở đó khi buồn ngủ, nghĩa là vào ban đêm, mà đêm thường mát hơn ngày.

Cường chẳng thể cười khi Minh đã cố ý dông dài, tếu tếu cho vui. Anh tự trách lâu nay không hề quan tâm đến những người cùng chung sống với mình trong một khung viên. Anh luôn xem mình là kẻ trên, gia đình ông Phùng là người. Ra vào gặp nhau chào nói vài ba câu xã giao là kẻ trên đã chiếu cố đến người dưới rồi. Thật ra cuộc sống không phải lúc nào cũng chỉ gia ơn một chiều tư vật. Rõ ràng Ánh Minh đã giúp mẹ anh, rồi giúp cả anh những việc hết sức riêng tư, tế nhị. Có lẽ Cường phải thay đổi thái độ cũng như cách cư xử với Ánh Minh thôi.

Cường nói:

– Phải đặt một cái quạt thông gió cho nó hút hết hơi nóng trên gác ra, có như vậy mới thoáng mát được nhóc ạ.

Ánh Minh ngáp ngừng:

– Bọn em quen rồi.

Cường so vai:

Người ta dễ thích ứng với những gì thuộc về tiện nghi. Rồi em cũng sẽ quen nếu có quạt thông gió. Anh sẽ lo chuyện đó cho nhị vị tiêu hao.

Ánh Minh xua tay:

– Không cần đâu, anh ạ.

Giọng Cường cương quyết:

– Sao lại không cần? Quạt đó chả tốn bao nhiêu điện đâu nhóc.

Ánh Minh ngậm tăm vì câu nói sau cùng của Cường. Thật ra Minh không nghĩ tới chuyện thêm cái quạt tốn thêm ba mớ tiền điện mà cô ngại ba mình.

Chả là trước khi gia đình dọn vào đây, ông đã dặn đi dặn lại chị em Minh phải giữ khoảng cách trên dưới với Cường và chị Xuân Nghi. Chính vì sự dặn dò này mà Ánh Minh có ác cảm cũng như mặc cảm với Cường. Cô ghét anh trước khi biết mặt anh, nhưng với mẹ và chị Mai, cô luôn nói không biết vì sao lại ghét Cường.

Ba không muốn cô và chị Mai thân thiết với con ông chủ, chị em cô đã thực hiệu đúng ý ông. Bây giờ tự nhiên Cường lại sốt sắng lắp cho chị em cô một cái quạt gió, chắc chắc cái quạt ấy sẽ thôi báo vào nhà cô mất.

Ánh Minh lảng đi:

– Bữa nay anh không đi làm à?

Cường gật đầu:

– Ờ anh xin nghỉ ở nhà đón khách. Mẹ anh đúng là rắc rối, lẽ ra anh không nghỉ đâu, nhưng sợ bà cụ lại cao huyết áp thì khôn khổ nên phải chiều.

Ánh Minh tò mò:

Khách là ai mà bác gái lại ưu ái dữ vậy anh? Chắc là bác sĩ Diệp phải không Cường ậm ự:

– Bạch Diệp cũng là khách, nhưng không phải nhân vật chính.

Minh buột miệng:

– Á! Em biết rồi. Anh chàng Việt kiều của chị Nghi mới là chính.

Cường lắc đầu:

– Đúng là phụ nữ, chuyện gì cũng biết hết. Anh xin bái phục, bái phục.

Ánh Minh bắt bé:

– Anh nói em nhiều chuyện chớ gì? Xin lỗi anh, vụ này cả nhà biết chớ hồng phải chỉ mình em nha:

Cường dứ dứ tay về phía Minh:

– Chanh chua quá, nhóc ạ.

Ánh Minh ầm ức:

– Em đã về nhà, anh vào theo làm gì rồi nói người ta chanh chua.

Cương ngẩn ngơ vì cái liếc giận dỗi của Minh. Anh vào theo cô bé làm gì ư?

Điều này chắc Cường biết rõ hơn ai hết.

Anh nheo nheo mắt.

– Anh thích nhưng con nhóc chanh chua.

Ánh Minh gân cô lên:

– Em chanh chua, nhưng không phải là con nhóc nào đó anh thích.

– Sao em biết?

Minh làm thinh. Cô ngó lơ chỗ khác được tránh cái nhìn nghịch ngợm của Cường. Anh được nước trôi tới:

– Trả lời anh đi chứ nhóc?

Minh mím môi:

– Em ghét bị gọi là nhóc.

Cường cười:

– Nhưng anh lại thích vì em đúng là nhóc.

Giọng Cường chột trâm xuống:

– Một cô nhóc thật ấn tượng với riêng anh.

Ánh Minh chớp mi:

– Chắc là ấn tượng rất xấu vì em vừa độc ác vừa đánh đá lại chua ngoa. Em đáng ghét đến mức xem em là một tiểu yêu nữ cơ mà.

Cường gật gù:

– Đúng rồi! Với anh em đúng là một tiểu yêu nữ, nhưng anh có bảo anh ghét tiểu yêu nữ đâu.

Minh buột miệng:

Nhưng tiểu yêu nữ lại rất ghét anh.

Cường thân thiện:

– Vậy à? Lý do tại sao?

Ánh Minh bẻ những ngón tay mình. Cô ấp úng:

Đâu phải chuyện gì cũng có lý do, nhất là những chuyện ghét hay ưa.

Cường phất tay:

Ghét hay yêu chứ. Em nói thế anh hiểu rồi. Nhưng nhóc nè, thà em có lý do để ghét anh, anh thấy dễ chịu hơn. Em ráng tìm nốt lý do xem.

Ánh Minh dẫu môi:

– Không ưa được thì ghét, chứ có lý do gì đâu, anh rắc rối quá.

Cường lừ mắt:

Dám nói anh rắc rối ghen.

Ánh Minh le lưỡi:

– Em xin lỗi ... cậu chứ, nhưng anh rắc rối thật.

Cường nghiêm mặt:

– Anh làm phiền em nhiều lắm à?

– Dạ, đâu có.

– Vậy sao lại rắc rối?

Nhìn vẻ bối rối của Ánh Minh, Cường cười thầm trong bụng. Con nhóc cũng dễ bắt nạt chứ không phải ngang bướng gì lắm.

Hất hàm, Cường lên giọng:

– Trả lời đi chứ nhóc?

Ánh Minh liếm môi. Trả lời cách nào cũng bị Cường bắt bẻ. Anh ta thật dễ ghét khi ý lớn ăn hiếp cô. Đã thế Ánh Minh phải nhè ra thì mới tránh bị đồn vào thế bí.

Cường làm lì nạt:

– Sao im lặng vậy tiêu yêu nữ? Anh đang chờ nghe em trả lời đây.

Ánh Minh chớp mi liên tục mấy cái, giọng cô nghẹn lại như chực khóc.

– Anh đang rắc rối đấy, còn bắt em trả lời chi nữa. Trả lời xong thế nào anh cũng tiếp tục mắng em. Hic ... hic.. hic ... Anh lớn nên ăn hiếp em. Hu hu Cường sững người vì con nhóc trêu yêu nữ đang ngông nghênh bỗng đổ ... mưa to.

Anh vốn sợ nước mắt lên cuống cả lên.

– Trời ơi! Em đừng khóc. Anh đúng là rắc rối, anh tự xác nhận như vậy. OK?

Ánh Minh hít hít mũi:

– Tự anh nói đó nghe. Mai một đừng có đổ thừa em.

Cường véo mũi Minh:

– Đúng là ranh con lấu cá.

Minh la lên:

– Á! Đau quá!

Rồi cô khóc ngon lành, nhưng lần này là Ánh Minh khóc thiệt.

Cô mếu máo:

– Anh nhỏ mọn lắm, nên mới véo người ta để trả thù. Hu hu!

Cường chưa biết làm sao, Minh nói tiếp một hơi.

Bữa trước em véo vào tay anh chớ có véo vào mũi đâu. Anh ác gấp mấy lần người ta ấy. Gọi anh là đại ma đầu là đúng nhất.

Cường khoanh tay:

– Ác thế mới xứng với tiêu yêu nữ chớ.

Ánh Minh phụng phịu:

Không thềm nói với anh nữa đại ma đầu.

Hai người lời bỗng rơi vào im lặng cho đến khi có tiếng bà. Anh gọi anh Cường mới đứng lên.

Anh nhìn Ánh Minh:

– Anh em mình huề nhá?

– Đưa tay ra, Cường bảo:

– Nếu đồng ý, mình ngoéo tay. Từ giờ trở đi mình là huynh muội tốt.

Lưỡng lự một tích tắc. Ánh Minh đưa ngón út nhỏ xíu lên. Cường túm tím cười. Anh ngoéo ngón út của mình vào tay Minh rồi kéo mạnh khiến cô bé chúi nhủi muốn ngã vào anh.

Ánh Minh giậm chân:

– Anh ăn gian:

Anh đúng là đại ma đầu.

Đầu óc anh lúc nào cũng toàn âm mưu.

Cường cười khoái chí:

– Anh không là đại ma đầu làm sao đỡ nổi tuyệt chiêu của tiêu yêu nữ như em. Em nên nhận anh làm đại ca đi nhóc.

Ánh Minh kêu lên:

– Em không dám đâu.

– Sao lại không dám?

Ánh Minh so vai. Cô nhắc khéo:

– Di Am gọi anh này giờ kìa.

Cường nói:

– Lúc khác chúng ta sẽ trò chuyện nữa.

Chuẩn bị tinh thần đi tiểu yêu nữ.

Đi vào nhà bằng ngõ bếp, Cường khó chịu khi hỏi bà Am:

– Dì gọi tôi làm gì vậy?

Bà Am trả lời:

Bà chủ gọi cậu chớ không phải tôi.

– Vậy mẹ tôi đâu?

Ngoài phòng khách.

Cường nhíu mày:

– Đã có khách đến rồi à?

– Chưa ... chưa thấy ai hết.

Cường bước lên phòng khách và thấy bà Uyên ngồi thờ người trên ghế. Từ khi vào bệnh viện tới giờ, Cường vẫn thỉnh thoảng bắt gặp bà xa xôi như thế.

Tầng hắt để đánh động mẹ, Cường hỏi:

– Mẹ không khóc sao?

Bà Uyên như bưng tỉnh:

– À ờ mẹ có sao đâu.

Rồi bà thắc mắc:

– Nãy giờ con ở đâu vậy?

Cường ngồi xuống đối diện bà Uyển:

– Con ở nhà của chú Phùng.

– Chậc! Con xuống đó làm gì khi chú ấy không có ở nhà. Mẹ nghĩ giữa chủ và người làm phải có khoảng cách. Không thể luông tuồng như người một nhà được. Mẹ hay nhờ và Ánh Minh, nhưng chỉ là nhờ vả, sai bảo của chủ đối với người giúp việc, chả không có gì khác. Mẹ nghĩ con cũng nên như thế, không nên thân mật quá, nó lờn mặt.

Cường thẳng thắn:

– Con không đặt nặng vấn đề chủ tớ. Với con những người trong gia đình chú Phùng đều tốt, thỉnh thoảng gặp họ nói dăm ba câu xã giao là việc nên làm, dầu gì họ cũng sống chung với mình mà. Lần đó nếu không nhờ Ánh Minh kịp thời đưa mẹ vào bệnh viện, mẹ đã gặp nguy rồi.

Bà Uyển nhìn anh:

– Mẹ nói thế là muốn tốt cho con ông Phùng giữ con gái rất kỹ, đừng để mang tiếng với ông ta.

Cường hơi bất ngờ, nhưng anh vẫn nói:

– Mẹ lo xa quá, nhưng con sẽ giữ ý.

Ngập ngừng một chút, anh bảo:

– Lúc này vào nhà chú Phùng thấy căn gác lưng cho Ánh Minh nóng bức quá, con có hứa sẽ lắp một quạt gió cho thoáng, dù Ánh Minh từ chối, nhưng con phải làm chuyện đó mới được.

Bà Uyển im lặng, một lát mới nói:

– Vậy cũng được. Con bé Minh cũng xứng đáng được hưởng gió từ cái quạt ấy.

Cường cao giọng:

– Vì con bé là cánh tay trung thành của mẹ à? Ánh Minh ban lãnh lắm, đã

vậy còn ngang bướng nữa, con hỏi gì về mẹ, Minh cũng lắc đầu không biết, nhưng thái độ lại ngầm bảo rằng ta đây biết rất nhiều.

Bà Uyên khó chịu:

- Con muốn biết gì về mẹ mà lại hỏi Ánh Minh?
- À, thì chuyện mẹ đột quy hôm trước.
- Mẹ đã bảo mẹ đi siêu thị, sao con không tin nhỉ?

Cường thần nhiên:

- Con mà tin mới kỳ đó. Mẹ đã không thích nói thì thôi. Điều con quan tâm là lý do khiến mẹ lên cơn mệt chứ không có ý gì khác. Bạch Diệp bảo phải để ý tới sức khỏe của mẹ. Chị Xuân Nghi thì vô tư quá, con và ba lại bận việc suốt.

Con nghĩ mẹ cần một người ở cạnh. Ánh Minh khá thích hợp với việc này. Mẹ thấy sao?

Bà Uyên phẩy tay:

- Mẹ thấy không cần thiết, đã có dì Am ở cạnh mẹ rồi.
- Nhưng dì Am đâu thể theo mẹ ra ngoài.

Bà Uyên làm thinh. Cường nói tiếp:

- Bây giờ mẹ đi đâu là phải có người đi cùng. Con sẽ đặt vấn đề với chú Phùng và cô Hiền, chắc họ sẽ không từ chối.

Bà Uyên ậm ừ:

- Để mẹ nghĩ lại xem sao?

Rồi bà chuyển đề tài:

- Sao bữa nay con lại ở nhà? Đừng nói là đi tiếp khách hộ mẹ ghen.

Cường xoa cằm:

Con muốn xem ông Hoàn định giờ trò gì mà bày đặt làm mai làm mối cho chị Nghi gã em vợ ông ta ghét cay ghét đắng.

Bà Uyên nhìn Cường:

– Con bắt đầu chú ý tới việc nhà à?

Cường nhún vai:

– Con muốn nhìn rõ hơn con người ông Hoàn. Anh ta sẽ được lợi gì khi đóng vai trò ông mai.

Bà Uyên cao giọng:

– Trước tiên nó muốn siết chặt hơn sợi dây thân tình giữa gia đình. Nó đang quân lý hộ Thắng một bất động sản có giá trị ở quận I, nó muốn thông qua Xuân Nghi để được tiếp tục quân lý cơ ngơi này.

Cường ngập ngừng:

– Nhưng ông Thắng và em Nghi đã bao nhiêu năm xa mặt cách lòng. Con thấy chuyện mai mối này phiêu quá.

Bà Uyên nhếch mép:

Cứ đề xem chơi cho biết.

– Mẹ không nghĩ tới chi Nghi sao?

Bà Uyên thân nhiên:

Nó đâu có nghe lời mẹ. Bao nhiêu năm rồi vẫn chưa quên Thắng. Chính nó bày ra cái trò mời cơm này chứ mẹ có tha thiết gì.

Cường thấy khó chịu vì những lời vô tâm của mẹ. Bà là người thích người khác nghe lời mình, là người sắp xếp tất cả mọi việc lớn bé trong nhà. Tuy bà không đi làm, nhưng bà nắm tất cả chuyện làm ăn của công ty vì bà và giòng họ ngoại của Cường là cổ đông lớn. Ông Yên ba anh được ngồi ghế

giám đốc hoàn toàn nhờ vào vợ.

Giọng bà Uyên lạnh tanh:

– Con Nghi nghe lời ba con và thằng Hoàn thì ráng chịu. Ba con nếu không biết thân biết phận cũng đừng trách mẹ vô tình.

Cường nhú mày:

– Mẹ nói vậy là sao?

Bà Uyên lảng sang chuyện khác:

– À, quên nữa. Bạch Diệp vừa điện thoại tới cáo lỗi sẽ không tới ăn trưa được vì bận trực. Mẹ lấy làm tiếc cho hai đứa.

Cường nhìn bà:

– Không có Bạch Diệp con lại thấy thoải mái. Nói thật mẹ đừng gán ép con cho cố ta.

Con không hợp với Bạch Diệp đâu.

– Mẹ lại thấy hai đứa rất xứng.

Cường gạt ngang:

– Mẹ thấy thì ăn thua gì.

Giọng bà Uyên đanh lại:

Nhà này sắp loan cả rồi. Hết cha giờ tới con. Hết con chỉ cãi mẹ giờ tới thằng em.

– Ôi trời ơi! Chắc tôi vỡ tim mà chết quá.

Cường nhăn mặt đi về phòng. Vỡ tim mà chết. Lên máu mà chết, là điệp khúc muôn đời mẹ dùng tra tấn mọi người, để ép mọi người trong gia đình chiều ý mình.

Mẹ anh nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng bà không đơn giản chút nào. Bỗng dưng Cường muốn ao ước mình được bay cao bay xa khỏi cái tổ tù túng chật hẹp để đến với trời xanh lồng lộng.

□□ □□ □□ Ánh Mai giật mình khi thấy Thắng là người mở cổng cho mình.

Khi cô còn đang ngỡ ngàng, Thắng dạ nhanh miệng:

– Chào cô giáo. Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Bữa nay nhất định tôi sẽ học cùng bé Ta Nô.

Mai chớp mi:

– Anh mới tới chơi ạ!

Thắng hóm hỉnh:

– Tôi tới học chứ không tới chơi. Sao?

– Cô giáo Mai cho tôi học ké Ta Nô chứ?

Ánh Mai dựng chống xe lên và nói:

– Bữa nay Ta Nô học toán cộng. Nếu anh chưa biết làm toán cộng thì xin mời.

Thắng gật gù:

Cộng tức là thêm vào. Tôi thích phép toán thêm một, đó là phép toán khó nhất.

Ánh Mai nhỏ nhẹ:

– Vì một thêm một không hẳn là hai phải không ạ?

Thắng khen:

– Em thông minh lắm, và cũng mơ màng lãng đãng lắm. Em làm tôi nhớ đến bài thơ Thêm một. Em biết bài thơ đó không?

Ánh Mai ngáp ngừng:

Dĩ nhiên là tôi biết Thêm một - hay điều hay ... Thắng đọc tiếp:

Nhưng mà tôi cũng biết . Thêm một phiền toái thay ...

Nhìn Ánh Mai, Thắng trầm giọng:

– Em đúng như tôi đã nghĩ.

Mai hỏi ngay:

– Anh đã nghĩ thế nào về tôi nhỉ?

Thắng không trả lời. Anh đi kể bên Mai, cô bước chậm và nghe tim đập nhanh. Cô chờ nghe nhận xét của Thắng, nhưng anh chỉ lơ lửng:

– Đó là bí mật của riêng tôi. Tôi chỉ nói với em khi tôi đã có đáp số cho phép cộng của mình.

Ánh Mai nhìn xuống. Cô nên đề phòng gã mềm mếp này chứ không nên tin gã. Mấy hôm nay ngày nào gã cũng đi chơi với Xuân Nghi. Bà Chín vốn già chuyện nên có gì lạ, bà lại không kể với Mai. Thắng đã tới nhà ông chú Yên và được gia đình mời cơm. Quan hệ giữa anh ta và Xuân Nghi đang tiến triển rất tốt đẹp. Ánh Mai thôi mơ đi.

Môi mím lại như để ngăn cảm xúc trong lòng, Mai vào nhà. Khẽ gạt đầu, cô chào bà Thắm và Tuyết.

Mặt lạnh lùng, bà Thắm như không hề thấy ai. Bà hơi trông bằng giọng hết sức khó chịu.

– Bữa nay thằng Ta Nô cũng học nữa sao?

Tuyết vội nói:

– Dạ không. Tại con quên thông báo với cô giáo, nên ... nên ...

– Đứng dậy, Tuyết đến bên Ánh Mai:

– Em về được rồi, tối nay cả nhà cho đi xem ca nhạc. Thông cảm nghen.

Ánh Mai nhỏ nhẹ:

– Vâng. Vậy em xin phép bác và chị.

Mai quay trở ra, Thắng cũng ra theo cô.

Anh có vẻ quan tâm.

– Em về à?

– Vâng. Anh đã biết tôi sẽ phải về mà.

Thắng lắc đầu:

– Không. Tôi không biết. Chị Tuyết đâu có ý định cho thằng bé đi theo, chị ấy mới đổi ý đó thôi.

Mai nhếch môi:

Dẫu sao cũng xin chúc anh có một đêm vui Thắng xua tay:

– Tôi đâu có đi cùng hai quý bà đáng kính ấy. Xem ca nhạc phải đi với người yêu mới thích.

Ánh Mai nghe giọng mình lạ hoắc:

– Anh chỉ cần nhắc điện thoại lên, sẽ có 1 người yêu đi cùng chứ gì.

Thắng nheo mắt:

Tôi đâu cần phải làm thế. Mà Ánh Mai này, nếu được em có thể cho tôi quá giang một đoạn đường không?

Ánh Mai thẳng thắn:

– Chắc là không. Rất tiếc tôi phải về nhà đúng giờ.

Thắng nhìn cô:

Nhất định em sẽ về đúng giờ vì em còn rất nhiều thời gian. Đừng trả lời máy móc như vậy, tôi buồn lắm đó.

Mai cắn môi. Vừa rồi cô bị hồ chuyện phải về nhà đúng giờ. Cô quên rằng mình được nghỉ dạy nhóc Ta Nô và bị Thắng nắm tay.

Ra chiều miễn cưỡng, Ánh Mai hỏi:

– Anh đi tới đâu? Tôi không phai xe ôm nên có nhiều chỗ không biết đường.

Mặt tươi rói, Thắng cười toe:

Tôi đi gần thôi, hơn nữa đường nào cũng tới La Mã. Em không phải lo. Làm ơn chờ tôi một phút nhé.

Ánh Mai chưa kịp nói gì, Thắng đã chạy ào vào nhà rồi trong tích tắc anh đã ào trở ra.

Thắng nói như ra lệnh:

– Nào! Chúng ta đi.

Ánh Mai bối rối:

Cô để Thắng dắt chiếc xe máy Trung Quốc ra khỏi cổng và ríu ríu theo sau. Trong phút chốc, Mai quên chuyện phải đề phòng gã mồm mép này. Cô cũng quên những lời dặn dò nghiêm khắc của ba mình, cô quên mối quan hệ giữa Thắng và Xuân Nghi:

Cô quên nhiều thứ lắm, kể cả việc quên mình là ai, sao lại đi cùng Thắng.

Thắng khởi động xe rất thành thạo, trái lại người lúng túng chính là Mai. Cô còn đang bầu chặt túi cái xách tay anh đã bảo:

– Mời cô giáo lên xe. Tôi sẽ làm tài xế xe ôm chờ cô giáo tới nơi tôi cần tới.

Mai ngập ngừng:

– Anh chạy được không? Hay là để tôi.

– Ai lại để phụ nữ cầm lái. Tôi chở em được mà. Phải tiết kiệm thời gian cô giáo ạ.

– Mau lên xe!

Ánh Mai ngồi phía sau Thắng và cô biết mình thích như thế. Phải chăng đó là nỗi bất hạnh của một con bé lọ lem như cô?

Ánh Mai chợt lo lắng, cô hỏi:

– Anh sẽ tới đâu vậy?

Thắng hơi nghiêng đầu ra sau:

– Tôi chưa nghĩ ra, thật ra chạy vòng vòng với một người mình thích là điều hạnh phúc. Ước gì tôi và em cứ rong ruổi thế này mãi Mai nhỉ.

Tiếc là tôi không dư thời gian giống anh, điều anh ước với tôi là điên rồ.

Rong ruổi thế này mãi không nghĩa với việc không có đích đến, không có điểm dừng. Suy nghĩ ấy, không hợp với tôi vì làm việc gì tôi cũng có mục đích, đi đâu tới cũng biết chỗ phải dừng.

Thắng so vai:

– Em thực tế đến mức khô khan, cứng nhắc hay sao? Tôi không tin. Tôi biết em đang che giấu chính mình.

Mai bật cười:

– Để làm chi cơ chứ?

Thắng trả lời đầy tự tin:

– Vì em sợ tôi đọc được những điều em nghĩ.

Ánh Mai nóng mặt, cô kêu lên:

– Vớ vẩn! Tôi không đi với anh nữa, anh gọi taxi mà ngồi cho sướng.

Thắng khẽ lắc đầu:

– Chậ! Ai lại nhần tâm đến thế. Tôi mà xuống xe đêm nay em sẽ khó ngủ đấy.

Ánh Mai bĩu môi:

– Xi! Hồng dám đâu!

Thắng thở dài:

– Vậy thì tôi xuống xe.

Dứt lời, Thắng tấp vô Mai ậm ự:

Vậy tôi là người nhần tâm chó gì. Anh định gieo tiêng oán cho tôi chắc?

Thắng cười:

– Làm gì có. Tôi xuống xe để mời Mai vào quán. Chúng ta vừa uống nước vui nghe nhạc.

Ánh Mai buột miệng:

– Không được đâu! Làm như thế tôi thấy mình không phải với chị Xuân Nghi.

Thắng quay phắt người lại khiến gương mặt anh suýt chạm vào mặt cô.

– Em nghĩ đi đâu vậy? Xuân Nghi có liên quan gì tới chuyện tôi mời em đi nghe nhạc.

Ánh Mai ngập ngừng:

– Nhưng mà.. – Không có nhưng gì hết. Tôi muốn chúng ta là bạn, đã là bạn ít ra cũng được những phút riêng tư bên nhau chứ. Em từ chối, tôi sẽ buồn đến hết cuộc đời mất.

Ánh Mai cụp mi xuống. Cô rời khỏi yên vì đầu thể ngồi sau lưng Thắng khi xe không chạy. Chỉ đợi như vậy, Thắng hồ hởi dắt xe vào gò rồi nắm tay dẫn Mai vào quán cà phê ngay đó.

Ánh Mai không cưỡng lại được sự mạnh mẽ và lôi cuốn của Thắng, cô bước theo anh bằng bước chân nhẹ tênh của người mộng du.

Đến khi anh kéo ghế, cô ngồi xuống rồi nhưng cảm giác hư hư thực thực vẫn khiến Mai ngơ ngác.

Vẻ nai vàng Ánh Mai làm Thắng bồi hồi.

Anh lặng lẽ nhìn Mai. Cô gái này đã khiến tim anh xôn xao ngay lần gặp đầu tiên. Sau đó Thắng đã tìm cách trò chuyện với cô, song Mai rất dè dặt và luôn viện lý do dạy Ta Nô để tránh mặt anh.

Tối nay là cơ hội để Thắng tiếp cận Mai, anh đâu dễ bỏ qua dịp may hiếm có này.

Giọng trầm ấm êm như ru, Thắng ân cần hỏi:

– Em dùng nước cam tươi nhé?

Mai gật đầu. Cô kín đáo nhìn quanh và nhận ra chẳng ai để ý tới mình. Khách ở đây thường đi có đôi và họ đang bận bịu với những nỗi niềm riêng tư, trông họ vừa tự nhiên vừa thân thiết chứ không khô khan, cứng nhắc như cô và Thắng.

Cũng dễ hiểu thôi vì giữa hai người đã là gì đâu. Ánh Mai cứ ngồi trong im lặng. Một lát sau, cô dè dặt hỏi:

– Anh thật sự muốn chúng ta là bạn chứ?

Thắng điềm tĩnh gật đầu:

– Tôi rất muốn.

Mai nhìn anh:

Có thêm một người bạn là có thêm niềm vui, niềm vui ấy sẽ nhân lên nếu

bạn là người hiểu ta nhất. Tôi cũng muốn chúng ta là bạn, nhưng chị Xuân Nghi có muốn thế không. Tôi rất ngại vì biết anh và chị Nghi sắp tiến tới hôn nhân.

Đề chị Nghi hiểu lầm là không nên, vì tôi và chị Nghi có lạ gì nhau.

Khẽ nhíu mày, Thắng hỏi:

– Ai nói tôi với Nghi sắp tiến tới? Là người trong cuộc, sao tôi không biết kìa?

Ánh Mai cong môi:

– Nhưng người ngoài cuộc ai cũng biết hết. Không phải anh Hoàn làm ông mai cho anh chị sao?

Thắng bật cười thích thú:

– Thì ra em quan tâm đến tôi nhiều hơn tôi tưởng.

Ánh Mai đỏ mặt, cô chơi phát đi:

– Tôi chỉ quan tâm đến chị Nghi, chị ấy là con gái ông chủ của ba tôi và là một người rất dễ thương.

– Tôi biết rất rõ về Xuân Nghi, ngày xưa chúng tôi từng có thời thân thiết hơn cả bạn bè, sau đó tôi ra đi, và cả hai đều không hứa hẹn gì. Hiện tại chúng tôi là bạn tốt, chỉ vậy thôi, tôi chưa nghĩ gì xa hơn.

Im lặng một chút, Thắng nói tiếp:

– Anh Hoàn nhiệt tình quá làm tôi ngại.

– Có thể em không tin, nhưng sự thật đúng như vậy.

Ánh Mai có cảm giác nhẹ nhõm. Cô tin Thắng nói thật, rồi lại thắc thỏm với chính mình. Chao ôi, sao tự nhiên cô lại hoang mang thế. Cô giật mình khi nghe Thắng khan giọng:

– Tôi đã gặp ba em. Bác trai hẳn là người rất nghiêm khắc?

Mai gật đầu:

– Vâng.

– Ông rất quý con và giữ con như giữ báu vật?

Ánh Mai tròn xoe mắt:

– Sao anh biết?

Tôi cảm nhận được điều đó qua chính vẻ rụt rè như cô thôn bạch của em.

Mai tự ái:

– Thôn bạch à? Tôi không nghĩ mình ngốc nghếch đến như vậy, nhút nhát đến như vậy dù đúng là ba tôi giữ chị em tôi khá kỹ. Tôi đã ra đời, tôi đủ sức đối phó với những tình huống bất trắc.

Mắt Thắng lóe lên tia liễu cột:

– Vậy à? Tôi có phải một tình huống bất trắc của em không?

Ánh Mai nuốt khan:

– Anh hỏi vậy là sao?

Thắng tủm tỉm cười chớ không trả lời Ánh Mai. Anh biết cô đang dối và anh thích ngắm gương mặt đang dối ấy.

Ánh Mai ảm ức:

– Anh thích đùa dai lắm phải không?

Nói thế tôi về đây.

Thắng vội lên tiếng:

– Ấy xin đừng! Tôi không hề đùa. Câu hỏi vừa rồi, chính là điều tôi băn khoăn vì mỗi lần gặp em, tôi luôn thấy em trong tình trạng đối phó.

Ánh Mai thành thật:

– Anh đúng là một tình huống bất trắc của tôi.

– Tại sao vậy? Phải tại em là cô thô bạo bị canh giữ quá nghiêm ngặt không?

Nếu đúng thế thì tôi không phải tình huống bất trắc duy nhất đâu, rồi em sẽ còn gặp nhiều tình huống khác.

Thắng đột ngột đề nghị:

– Từ giờ trở đi, chúng ta là bạn tốt. Em không từ chối chứ?

Mai gật đầu sau một thoáng ngần ngừ.

– Vâng.

Thắng cười hân hoan:

– Cảm ơn em. cô bạn nhỏ.

Ánh Mai bắt bẻ:

– Là bạn thì ngang hàng chứ không phân biệt bạn lớn bạn nhỏ.

Thắng hóm hỉnh:

Ngang hàng cũng được chứ sao. Chúng ta nâng ly mừng tình bạn ngang hàng nào.

Mai bung ly cam vắt lên, cô chạm nhẹ miệng ly vào ly của Thắng.

Anh hơi tựa lưng vào ghế giọng trầm xuống:

– Ước gì cho thời gian dừng lại nhỉ?

Ánh Mai thắc thỏm:

– Bao giờ anh đi?

– Cũng sắp rồi. Không biết khi tôi đi em có buồn không?

– Anh thử đoán xem.

Thắng xoay cái ly cà phê:

– Tôi tin là có ít nhất cũng đong đầy ly cà phê này nỗi buồn của em. Một ly buồn vừa đắng vừa đen, đủ làm em mất ngủ.

Mai so vai:

Anh chủ quan quá. Bạn bè thôi mà.

– Buồn chi dữ vậy?

Thắng nhìn sâu vào mắt cô khiến Mai chớp mi hết mấy cái. Anh đọc thật khẽ:

– “Nếu cô đong được nỗi buồn.

Anh chỉ gởi em nửa giọt Còn nửa giọt cho anh.

Những lúc không em ...”.

Mai ra vẻ thờ ơ:

– Anh làm thơ à?

– Tôi chỉ nói những gì mình nghĩ, chả hiểu sao nó có vần có điệu như vậy.

Hỏi thật, nửa giọt buồn em nhận không?

Nửa giọt bé quá, tôi sợ mình làm rơi mất.

Thắng tiếp tục xoay ly cà phê:

Nếu lỡ đánh nửa giọt buồn Em hãy đánh rơi nào mắt.

Đề buồn sẽ long lanh Những lúc không anh ... Ánh Mai than nhiên:

– Anh làm tôi lo quá khi nghe những lời à không, những câu thơ cứ như là tán tỉnh.

– Đó không phải những lời tán tỉnh. Vậy là những lời có cánh. Nhưng gì có cánh đều biết bay.

Thắng cười thú vị, anh thấy Ánh Mai sâu sắc chứ không hời hợt như Xuân Nghi. Chuyện trò với Nghi, Cường chỉ nhận được những câu ầm ớ, sáo rỗng, nhạt phèo. Đó chính là lý do khiến hai người chia tay trước khi anh định cư ở nước ngoài. Xuân Nghi là một người hiền lành, hiền quá hóa ngờ ngác. Thắng không thích mẫu phụ nữ chỉ biết vâng dạ suông, cũng không thích mẫu phụ nữ tự kiêu, tự mãn, xem mình là siêu sao, là cao hơn thiên hạ.

Thắng đi tìm người phụ nữ của mình bao nhiêu năm mà không ra, giờ đây không cầu mà thấy, không mong mà gặp. Chưa hiểu nhiều về Ánh Mai, song Thắng tin anh đang đối diện một nửa của mình.

Mai phụng phịu:

– Bộ tôi nói sai sao anh cười?

– À không. Tôi cười thú vị vì không phải cô gái nào cũng nhận ra đâu là lời nói có cánh.

– Nghĩa là anh dùng lời có cánh để thử người khác?

Thắng nói:

– Tôi thử đi tìm một ẩn số.

Ánh Mai so vai:

– Anh khó hiểu quá. Vậy anh đã tìm ra ẩn số đó chưa?

Tôi tin là đã tìm ra ẩn số nửa đời mình Mai khách sáo:

– Chúc mừng anh.

Thắng nheo mắt:

– Đây có phải một lời nói có cánh không? Ánh Mai bật cười, cô thích sự hóm hỉnh, thông minh của Thắng. Anh làm Mai ấn tượng ngay lần gặp đầu tiên, nhưng cô luôn bắt ép trái tim từ chối anh. Cô luôn né tránh, né tránh, thế nhưng chắc Mai không tránh được nữa rồi.

Thắng nghiêng đầu:

– Em muốn biết ẩn số tôi vừa tìm ra là gì không?

Ánh Mai nghe tim đập mạnh, cô lắc đầu:

Tôi không tò mò như anh tưởng đâu.

Thắng nhả từng tiếng:

– Em không tò mò nhưng lại nhát gan. Em đúng là thỏ bạch, tôi ... tôn trọng sự nhút nhát của em, tôi sẽ tiếp tục giấu ẩn số vừa tìm ra chúng ta tiếp tục là bạn cho đến bao giờ không thể là bạn nữa:

Mai tròn mắt:

– Không thể là bạn thì là gì?

Thắng thách thức:

– Em thử đoán xem.

Mai chớp mi, cô đâu phải ngó đến mức không hiểu ý Thắng. Có lẽ tốt nhất Mai nên im lặng. Anh muốn hiểu sự im lặng ấy có nghĩa gì cũng được.

Thắng thở ra nhẹ nhõm:

– Cảm ơn em.

Mai không thể không ngạc nhiên:

– Về chuyện gì?

– Về sự im lặng của em. Em cứ giữ trong lòng hộ tôi điều em nghĩ, giữ đến chừng nào chúng ta không thể là bạn nữa.

Ánh Mai trầm giọng:

– Chắc sẽ không có ngày đó đâu.

– Vì tôi sắp đi sao? Tôi sẽ quay về mà, nhất định là như thế.

Ánh Mai rối bời trong lòng, cô càng lúc càng rơi vào cái bẫy êm ái của Thắng. Anh nhất định sẽ quay về ... Đó có phai lời hẹn hò không? Và Mai có nên tin anh không?

Giọng Thắng vang lên:

– Tôi không thích sống ở nước ngoài lắm đâu. Về quê lần này tôi đang tìm một công việc thích hợp với chuyên môn của mình.

– Anh đã tìm được chưa?

– Được rồi, nhưng đây là bí mật, tôi chưa nói với bất kỳ ai. Má tôi sẽ nhảy tung lên khi biết ý định này. Bà luôn muốn tôi lập nghiệp ở xứ người, nhưng ở xứ người tôi cô đơn quá, có làm nên sự nghiệp cũng chẳng để làm gì.

– Anh nói thế chớ với đa số đàn ông, sự nghiệp là quan trọng nhất. Có sự nghiệp người đàn ông có tất cả.

Thắng khẽ lắc đầu:

Điều đó thì chưa chắc. Em đã nghe câu Giang sơn và mỹ nhân chưa ? Vẫn có những đấng nam nhi chí chí sẵn sàng đổi giang sơn để có người phụ nữ của mình. Tôi không có giang sơn, nhưng tôi sẵn sàng đổi những gì mình có để được ở cạnh người tôi yêu.

Ánh Mai vụt hỏi:

Anh là người đa tình hay đa cảm nhỉ?

Thắng khoanh tay, mắt không rời Ánh Mai:

Tôi là người bất chấp mọi khó khăn khi đã yêu.

Mai bình thần:

- Tôi sẽ ghi nhớ điều này và sẽ nói hộ khi được gặp người anh yêu.
- Cảm ơn Mai, người tôi yêu đã biết tính cách yêu của tôi rồi.
- Thú vị nhỉ! Thế chị ấy nói sao?

Thắng so vai:

- Tôi chưa hỏi cô ấy điều đó.

Ánh Mai bung ly nước cam lên và thấy nước đã nhạt thêch. Cô hoang mang giữa hai bờ hư thật mà Thắng đang dựng lên. Cô không nên đắm sâu vào cõi mơ hồ của anh ta. Cô nên về thì hơn.

Nhìn đồng hồ, Mai nhỏ nhẹ:

- Tôi phải về rồi.

Thắng từ tốn:

- Tôi sẽ đưa em về tận nhà.

Ánh Mai thẳng thốt:

- Không được đâu. Ba tôi không ... không ...

Thắng nhíu mày:

- Tôi đâu phải thành phần bất hảo, bác trai cũng biết tôi, em ngại điều gì khi tôi thật lòng với em?

Ánh Mai phân bua:

- Tôi chưa chuẩn bị cho chuyện này. Anh hiểu cho ...

Thắng xịu mặt:

Tôi hiểu nhưng vẫn buồn.

Ánh Mai lắc đầu:

– Vậy là anh đâu có hiểu, nếu hiểu anh đâu nói như trách thế này.

Thắng chạnh lòng vì đôi mắt long lanh của Mai, cô dường như muốn khóc.

Sao thế nhỉ? Anh đã sai khi nghĩ ý đưa Mai về tận nhà sao?

Giọng Thắng chùng xuống:

– Hay tôi đưa em một đoạn vậy?

– Ai lại để anh xuống xe dọc đường kỳ lắm. Tốt hơn anh cứ để tôi về trước
Thắng nói:

– Ngồi lại và nhìn em về y như một cuộc chia tay ... Đành vậy thôi.

Ánh Mai đứng lên. Thắng đột ngột nắm tay cô siết nhẹ:

– Sẽ có một ngày chúng ta cùng về. Anh tin là như vậy.

Mai cảm nhận được sự ấm áp, sự mạnh mẽ từ tay Thắng chuyển sang tay mình. Để yên vài ba giây, Ánh Mai nhẹ nhàng nhưng cương quyết rút tay lại.

Cô bước đi và biết Thắng đang giữ lại tim mình.
Trao Về Em

Chương 4

Ánh Mai giật mình khi thấy Thắng là người mở cổng cho mình.

Khi cô còn đang ngỡ ngàng, Thắng đã nhanh miệng:

– Chào cô giáo. Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Bữa nay nhất định tôi sẽ học

cùng bé Ta Nô.

Mai chớp mi:

– Anh mới tới chơi ạ!

Thắng hóm hỉnh:

– Tôi tới học chứ không tới chơi. Sao?

– Cô giáo Mai cho tôi học ké Ta Nô chứ?

Ánh Mai dựng chống xe lên và nói:

– Bữa nay Ta Nô học toán cộng. Nếu anh chưa biết làm toán cộng thì xin mời.

Thắng gật gù:

Cộng tức là thêm vào. Tôi thích phép toán thêm một, đó là phép toán khó nhất.

Ánh Mai nhỏ nhẹ:

Vì một thêm một không hẳn là hai phải không ạ?

Thắng khen:

– Em thông minh lắm, và cũng mơ màng lãng đãng lắm. Em làm tôi nhớ đến bài thơ Thêm một . Em biết bài thơ đó không?

Ánh Mai ngập ngừng:

Dĩ nhiên là tôi biết Thêm một - hay điều hay ... Thắng đọc tiếp:

Nhưng mà tôi cũng biết . Thêm một phiền toái thay ...

Nhìn ánh Mai, Thắng trầm giọng:

– Em đúng như tôi đã nghĩ.

Mai hỏi ngay:

– Anh đã nghĩ thế nào về tôi nhỉ?

Thắng không trả lời. Anh đi kể bên Mai, cô bước chậm và nghe tim đập nhanh. Cô chờ nghe nhận xét của Thắng, nhưng anh chỉ lơ lửng:

– Đó là bí mật của riêng tôi. Tôi chỉ nói với em khi tôi đã có đáp số cho phép cộng của mình.

Ánh Mai nhìn xuống. Cô nên đề phòng gã mềm mại này chứ không nên tin gã. Mấy hôm nay ngày nào gã cũng đi chơi với Xuân Nghi. Bà Chín vốn già chuyện nên có gì lạ, bà lại không kể với Mai. Thắng đã tới nhà ông chú Yên và được gia đình mời cơm. Quan hệ giữa anh ta và Xuân Nghi đang tiến triển rất tốt đẹp. Ánh Mai thôi mơ đi.

Môi mím lại như để ngăn cảm xúc trong lòng, Mai vào nhà. Khẽ gật đầu, cô chào bà Thắm và Tuyết.

Mặt lạnh lùng, bà Thắm như không hề thấy ai. Bà hỏi trông bằng giọng hết sức khó chịu.

– Bữa nay thằng Ta Nô cũng học nữa sao?

Tuyết vội nói:

– Dạ không. Tại con quên thông báo với cô giáo, nên ... nên ...

– Đứng dậy, Tuyết đến bên ánh Mai:

– Em về được rồi, tối nay cả nhà cho đi xem ca nhạc. Thông cảm nghen.

Ánh Mai nhỏ nhẹ:

– Vâng. Vậy em xin phép bác và chị.

Mai quay trở ra, Thắng cũng ra theo cô.

Anh có vẻ quan tâm.

– Em về à?

– Vâng. Anh đã biết tôi sẽ phải về mà.

Thắng lắc đầu:

– Không. Tôi không biết. Chị Tuyết đâu có ý định cho thằng bé đi theo, chị ấy mới đổi ý đó thôi.

Mai nhếch môi:

Dầu sao cũng xin chúc anh có một đêm vui Thắng xua tay:

– Tôi đâu có đi cùng hai quý bà đáng kính ấy. Xem ca nhạc phải đi với người yêu mới thích.

Ánh Mai nghe giọng mình lạ hoắc:

– Anh chỉ cần nhắc điện thoại lên, sẽ có 1 người yêu đi cùng chứ gì.

Thắng nheo mắt:

Tôi đâu cần phải làm thế. Mà Ánh Mai này, nếu được em có thể cho tôi quá giang một đoạn đường không?

Ánh Mai thẳng thắn:

– Chắc là không. Rất tiếc tôi phải về nhà đúng giờ.

Thắng nhìn cô:

Nhất định em sẽ về đúng giờ vì em còn rất nhiều thời gian. Đừng trả lời máy móc như vậy, tôi buồn lắm đó.

Mai cắn môi. Vừa rồi cô bị hổ chuyện phải về nhà đúng giờ. Cô quên rằng mình được nghỉ dạy nhóc Ta Nô và bị Thắng nắm tay.

Ra chiều miễn cưỡng, Ánh Mai hỏi:

– Anh đi tới đâu? Tôi không phai xe ôm nên có nhiều chỗ không biết đường.

Mặt tươi rói, Thắng cười toe:

Tôi đi gần thôi, hơn nữa đường nào cũng tới La Mã. Em không phải lo. Làm ơn chờ tôi một phút nhé.

Ánh Mai chưa kịp nói gì, Thắng đã chạy ào vào nhà rồi trong tích tắc anh đã ào trở ra.

Thắng nói như ra lệnh:

– Nào! Chúng ta đi.

Ánh Mai bối rối:

- Cô để Thắng dắt chiếc xe máy Trung Quốc ra khỏi cổng và ríu ríu theo sau. Trong phút chốc, Mai quên chuyện phải đề phòng gã mồm mép này. Cô cũng quên những lời dặn dò nghiêm khắc của ba mình, cô quên mối quan hệ giữa Thắng và Xuân Nghi:

Cô quên nhiều thứ lắm, kể cả việc quên mình là ai, sao lại đi cùng Thắng.

Thắng khởi động xe rất thành thạo, trái lại người lúng túng chính là Mai. Cô còn đang bầu chặt cái xách tay anh đã bảo:

– Mời cô giáo lên xe. Tôi sẽ làm tài xế xe ôm chờ cô giáo tới nơi tôi cần tới.

Mai ngập ngừng:

– Anh chạy được không? Hay là để tôi.

– Ai lại để phụ nữ cầm lái. Tôi chờ em được mà. Phải tiết kiệm thời gian cô giáo ạ.

Mau lên xe!

Ánh Mai ngồi phía sau Thắng và cô biết mình thích như thế. Phải chăng đó là nỗi bất hạnh của một con bé lọ lem như cô?

Ánh Mai chợt lo lắng, cô hỏi:

– Anh sẽ tới đâu vậy?

Thắng hơi nghiêng đầu ra sau:

– Tôi chưa nghĩ ra, thật ra chạy vòng vòng với một người mình thích là điều hạnh phúc. Ước gì tôi và em cứ rong ruổi thế này mãi Mai nhỉ.

Tiếc là tôi không dư thời gian giống anh, điều anh ước với tôi là điên rồ.

Rong ruổi thế này mãi không nghĩa với việc không có đích đến, không có điểm dừng. Suy nghĩ ấy, không hợp với tôi vì làm việc gì tôi cũng có mục đích, đi đâu tới cũng biết chỗ phải dừng.

Thắng so vai:

– Em thực tế đến mức khô khan, cứng nhắc hay sao? Tôi không tin. Tôi biết em đang che giấu chính mình.

Mai bật cười:

– Để làm chi cơ chứ?

Thắng trả lời đầy tự tin:

– Vì em sợ tôi đọc được những điều em nghĩ.

Ánh Mai nóng mặt, cô kêu lên:

– Vớ vẩn! Tôi không đi với anh nữa, anh gọi taxi mà ngồi cho sướng.

Thắng khẽ lắc đầu:

– Chậc! Ai lại nhần tâm đến thế. Tôi mà xuống xe đêm nay em sẽ khó ngủ đấy.

Ánh Mai bĩu môi:

– Xi! Hồng dám đâu!

Thắng thở dài:

– Vậy thì tôi xuống xe.

Dứt lời, Thắng tấp vô Mai ậm ự:

Vậy tôi là người nhần tâm chó gì. Anh định gieo tiêng oán cho tôi chắc?

Thắng cười:

– Làm gì có. Tôi xuống xe để mời Mai vào quán. Chúng ta vừa uống nước vui nghe nhạc.

Ánh Mai buột miệng:

– Không được đâu! Làm như thế tôi thấy mình không phải với chị Xuân Nghi.

Thắng quay phắt người lại khiến gương mặt anh suýt chạm vào mặt cô.

– Em nghĩ đi đâu vậy? Xuân Nghi có liên quan gì tới chuyện tôi mời em đi nghe nhạc.

Ánh Mai ngập ngừng:

– Nhưng mà.. – Không có nhưng gì hết. Tôi muốn chúng ta là bạn, đã là bạn ít ra cũng được những phút riêng tư bên nhau chứ. Em từ chối, tôi sẽ buồn đến hết cuộc đời mất.

Ánh Mai cụp mi xuống. Cô rời khỏi yên vì đâu thê ngồi sau lưng Thắng khi xe không chạy. Chỉ đợi như vậy, Thắng hồ hởi dắt xe vào gò rồi nắm tay dẫn Mai vào quán cà phê ngay đó.

Ánh Mai không cưỡng lại được sự mạnh mẽ và lời cuốn của Thắng, cô bước theo anh bằng bước chân nhẹ tênh của người mộng du.

Đến khi anh kéo ghế, cô ngồi xuống rồi nhưng cảm giác hư hư thực thực vẫn khiến Mai ngơ ngác.

Về nai vàng Ánh Mai làm Thắng bồi hồi.

Anh lặng lẽ nhìn Mai. Cô gái này đã khiến tim anh xôn xao ngay lần gặp đầu tiên. Sau đó Thắng đã tìm cách trò chuyện với cô, song Mai rất dè dặt và luôn viện lý do dạy Ta Nô để tránh mặt anh.

Tối nay là cơ hội để Thắng tiếp cận Mai, anh đâu dễ bỏ qua dịp may hiếm có này.

Giọng trầm ấm êm như ru, Thắng ân cần hỏi:

– Em dùng nước cam tươi nhé?

Mai gật đầu. Cô kín đáo nhìn quanh và nhận ra chẳng ai để ý tới mình. Khách ở đây thường đi có đôi và họ đang bận bịu với những nỗi niềm riêng tư, trông họ vừa tự nhiên vừa thân thiết chứ không khô khan, cứng nhắc như cô và Thắng.

Cũng dễ hiểu thôi vì giữa hai người đã là gì đâu. Ánh Mai cứ ngồi trong im lặng. Một lát sau, cô dè dặt hỏi:

– Anh thật sự muốn chúng ta là bạn chứ?

Thắng điềm tĩnh gật đầu:

– Tôi rất muốn.

Mai nhìn anh:

Có thêm một người bạn là có thêm niềm vui, niềm vui ấy sẽ nhân lên nếu bạn là người hiểu ta nhất. Tôi cũng muốn chúng ta là bạn, nhưng chị Xuân Nghi có muốn thế không. Tôi rất ngại vì biết anh và chị Nghi sắp tiến tới hôn nhân.

Để chị Nghi hiểu lầm là không nên, vì tôi và chị Nghi có lạ gì nhau.

Khẽ nhú mày, Thắng hỏi:

– Ai nói tôi với Nghi sắp tiến tới? Là người trong cuộc, sao tôi không biết kìa?

Ánh Mai cong môi:

– Nhưng người ngoài cuộc ai cũng biết hết. Không phải anh Hoàn làm ông mai cho anh chị sao?

Thắng bật cười thích thú:

– Thì ra em quan tâm đến tôi nhiều hơn tôi tưởng.

Ánh Mai đỏ mặt, cô chơi phát đi:

– Tôi chỉ quan tâm đến chị Nghi, chị ấy là con gái ông chủ của ba tôi và là một người rất dễ thương.

– Tôi biết rất rõ về Xuân Nghi, ngày xưa chúng tôi từng có thời thân thiết hơn ca bạn bè, sau đó tôi ra đi, và cả hai đều không hứa hẹn gì. Hiện tại chúng tôi là bạn tốt, chỉ vậy thôi, tôi chưa nghĩ gì xa hơn.

Im lặng một chút, Thắng nói tiếp:

– Anh Hoàn nhiệt tình quá làm tôi ngại.

– Có thể em không tin, nhưng sự thật đúng như vậy.

Ánh Mai có cảm giác nhẹ nhõm. Cô tin Thắng nói thật, rồi lại thắc thỏm với chính mình. Chao ôi, sao tự nhiên cô lại hoang mang thế. Cô giật mình khi nghe Thắng khan giọng:

– Tôi đã gặp ba em. Bác trai hẳn là người rất nghiêm khắc?

Mai gật đầu:

– Vâng.

Ông rất quý con và giữ con như giữ báu vật?

Ánh Mai tròn xoe mắt:

– Sao anh biết?

Tôi cảm nhận được điều đó qua chính vẻ rụt rè như cô thôn bạch của em.

Mai tự ái:

– Thôn bạch à? Tôi không nghĩ mình ngốc nghếch đến như vậy, nhút nhát đến như vậy dù đúng là ba tôi giữ chị em tôi khá kỹ. Tôi đã ra đời, tôi đủ sức đối phó với những tình huống bất trắc.

Mắt Thắng lóe lên tia liễu cột:

– Vậy à? Tôi có phải một tình huống bất trắc của em không?

Ánh Mai nuốt khan:

– Anh hỏi vậy là sao?

Thắng tùm tùm cười chớ không trả lời Ánh Mai. Anh biết cô đang dối và anh thích ngắm gương mặt đang dối ấy.

Ánh Mai âm ức:

– Anh thích đùa dai lắm phải không?

Nói thế tôi về đây.

Thắng vội lên tiếng:

– Ấy xin đừng! Tôi không hề đùa. Câu hỏi vừa rồi, chính là điều tôi băn khoăn vì mỗi lần gặp em, tôi luôn thấy em trong tình trạng đối phó.

Ánh Mai thành thật:

– Anh đúng là một tình huống bất trắc của tôi.

– Tại sao vậy? Phải tại em là cô thôn bạch bị canh giữ quá nghiêm ngặt

không?

Nếu đúng thế thì tôi không phải tình huống bất trắc duy nhất đâu, rồi em sẽ còn gặp nhiều tình huống khác.

Thắng đột ngột đề nghị:

– Từ giờ trở đi, chúng ta là bạn tốt. Em không từ chối chứ?

Mai gật đầu sau một thoáng ngần ngừ.

– Vâng.

Thắng cười hân hoan:

– Cảm ơn em. cô bạn nhỏ.

Ánh Mai bắt bẻ:

– Là bạn thì ngang hàng chứ không phân biệt bạn lớn bạn nhỏ.

Thắng hóm hỉnh:

Ngang hàng cũng được chứ sao. Chúng ta nâng ly mừng tình bạn ngang hàng nào.

Mai bung ly cam vắt lên, cô chạm nhẹ miệng ly vào ly của Thắng.

Anh hơi tựa lưng vào ghế giọng trầm xuống:

– Ước gì cho thời gian dừng lại nhỉ?

Ánh Mai thắc thỏm:

– Bao giờ anh đi?

– Cũng sắp rồi. Không biết khi tôi đi em có buồn không?

– Anh thử đoán xem.

Thắng xoay cái ly cà phê:

– Tôi tin là có ít nhất cũng đọng đầy ly cà phê này nỗi buồn của em. Một ly buồn vừa đắng vừa đen, đủ làm em mất ngủ.

Mai so vai:

Anh chủ quan quá. Bạn bè thôi mà.

– Buồn chi dữ vậy?

Thắng nhìn sâu vào mắt cô khiến Mai chớp mi hết mấy cái. Anh đọc thật khẽ:

– “Nếu cô đọng được nỗi buồn.

Anh chỉ gởi em nửa giọt Còn nửa giọt cho anh.

Những lúc không em ...”.

Mai ra ve thờ ơ:

– Anh làm thơ à?

– Tôi chỉ nói những gì mình nghĩ, chả hiểu sao nó có vàn có điệu như vậy.

Hỏi thật, nửa giọt buồn em nhận không?

Nửa giọt bé quá, tôi sợ mình làm rơi mất.

Thắng tiếp tục xoay ly cà phê:

Nếu lỡ đánh nửa giọt buồn Em hãy đánh rơi nào mắt.

Để buồn sẽ long lanh Những lúc không anh ... Ánh Mai than nhiên:

– Anh làm tôi lo quá khi nghe những lời à không, những câu thơ cứ như là tán tỉnh.

– Đó không phải những lời tán tỉnh. Vậy là những lời có cánh. Nhưng gì có

cánh đều biết bay.

Thắng cười thú vị, anh thấy Ánh Mai sâu sắc chứ không hời hợt như Xuân Nghi. Chuyện trò với Nghi, Cường chỉ nhận được những câu ầm ớ, sáo rỗng, nhạt phèo. Đó chính là lý do khiến hai người chia tay trước khi anh định cư ở nước ngoài. Xuân Nghi là một người hiền lành, hiền quá hóa ngờ ngác. Thắng không thích mẫu phụ nữ chỉ biết vâng dạ suông, cũng không thích mẫu phụ nữ tự kiêu, tự mãn, xem mình là siêu sao, là cao hơn thiên hạ.

Thắng đi tìm người phụ nữ của mình bao nhiêu năm mà không ra, giờ đây không cầu mà thấy, không mong mà gặp. Chưa hiểu nhiều về Ánh Mai, song Thắng tin anh đang đối diện một nửa của mình.

Mai phụng phịu:

– Bộ tôi nói sai sao anh cười?

– À không. Tôi cười thú vị vì không phải cô gái nào cũng nhận ra đâu là lời nói có cánh.

– Nghĩa là anh dùng lời có cánh để thù người khác?

Thắng nói:

– Tôi thử đi tìm một ẩn số.

Ánh Mai so vai:

– Anh khó hiểu quá. Vậy anh đã tìm ra ẩn số đó chưa?

Tôi tin là đã tìm ra ẩn số nửa đời mình Mai khách sáo:

– Chúc mừng anh.

Thắng nheo mắt:

– Đây có phải một lời nói có cánh không? Ánh Mai bật cười, cô thích sự hóm hỉnh, thông minh của Thắng. Anh làm Mai ấn tượng ngay lần gặp đầu tiên, nhưng cô luôn bắt ép trái tim từ chối anh. Cô luôn né tránh, né tránh, thế nhưng chắc Mai không tránh được nữa rồi.

Thắng nghiêng đầu:

– Em muốn biết ẩn số tôi vừa tìm ra là gì không?

Ánh Mai nghe tim đập mạnh, cô lắc đầu:

Tôi không tò mò như anh tương đâu.

Thắng nhả từng tiếng:

– Em không tò mò nhưng lại nhát gan. Em đúng là thỏ bạch, tôi ... tôn trọng sự nhút nhát của em, tôi sẽ tiếp tục giấu ẩn số vừa tìm ra. chúng ta tiếp tục là bạn cho đến bao giờ không thể là bạn nữa:

Mai tròn mắt:

– Không thể là bạn thì là gì?

Thắng thách thức:

– Em thử đoán xem.

Mai chớp mi, cô đâu phải ngổ đến mức không hiểu ý Thắng. Có lẽ tốt nhất Mai nên im lặng. Anh muốn hiểu sự im lặng ấy có nghĩa gì cũng được.

Thắng thở ra nhẹ nhõm:

– Cảm ơn em.

Mai không thể không ngạc nhiên:

– Về chuyện gì?

– Về sự im lặng của em. Em cứ giữ trong lòng hộ tôi điều em nghĩ, giữ đến chừng nào chúng ta không thể là bạn nữa.

Ánh Mai trầm giọng:

– Chắc sẽ không có ngày đó đâu.

– Vì tôi sắp đi sao? Tôi sẽ quay về mà, nhất định là như thế.

Ánh Mai rối bời trong lòng, cô càng lúc càng rơi vào cái bầy êm ái của Thắng. Anh nhất định sẽ quay về ... Đó có phải lời hẹn hò không? Và Mai có nên tin anh không?

Giọng Thắng vang lên:

– Tôi không thích sống ở nước ngoài lắm đâu. Về quê lần này tôi đang tìm một công việc thích hợp với chuyên môn của mình.

– Anh đã tìm được chưa?

– Được rồi, nhưng đây là bí mật, tôi chưa nói với bất kỳ ai. Má tôi sẽ nhảy tung lên khi biết ý định này. Bà luôn muốn tôi lập nghiệp ở xứ người, nhưng ở xứ người tôi cô đơn quá, có làm nên sự nghiệp cũng chẳng để làm gì.

– Anh nói thế chớ với đa số đàn ông, sự nghiệp là quan trọng nhất. Có sự nghiệp người đàn ông có tất cả.

Thắng khẽ lắc đầu:

Điều đó thì chưa chắc. Em đã nghe câu Giang sơn và mỹ nhân chừu ? Vẫn có những đấng nam nhi chí sĩ sẵn sàng đổi giang sơn để có người phụ nữ của mình. Tôi không có giang sơn, nhưng tôi sẵn sàng đổi những gì mình có để được ở cạnh người tôi yêu.

Ánh Mai vụt hỏi:

Anh là người đa tình hay đa cảm nhỉ?

Thắng khoanh tay, mắt không rời Ánh Mai:

Tôi là người bất chấp mọi khó khăn khi đã yêu.

Mai bình thản:

– Tôi sẽ ghi nhớ điều này và sẽ nói hộ khi được gặp người anh yêu.

– Cảm ơn Mai, người tôi yêu đã biết tính cách yêu của tôi rồi.

– Thú vị nhỉ! Thế chị ấy nói sao?

Thắng so vai:

Tôi chưa hỏi cô ấy điều đó.

Ánh Mai bung ly nước cam lên và thấy nước đã nhạt thêch. Cô hoang mang giữa hai bờ hư thật mà Thắng đang dựng lên. Cô không nên đắm sâu vào cõi mơ hồ của anh ta. Cô nên về thì hơn.

Nhìn đồng hồ, Mai nhỏ nhẹ:

– Tôi phải về rồi.

Thắng từ tốn:

– Tôi sẽ đưa em về tận nhà.

Ánh Mai thẳng thốt:

– Không được đâu. Ba tôi không ... không ...

Thắng nhíu mày:

– Tôi đâu phải thành phần bất hảo, bác trai cũng biết tôi, em ngại điều gì khi tôi thật lòng với em?

Ánh Mai phân bua:

– Tôi chưa chuân bị cho chuyện này. Anh hiểu cho ...

Thắng xịu mặt:

Tôi hiểu nhưng vẫn buồn.

Ánh Mai lắc đầu:

– Vậy là anh đâu có hiểu, nếu hiểu anh đâu nói như trách thê này.

Thắng chạnh lòng vì đôi mắt long lanh của Mai, cô dường như muốn khóc.

Sao thế nhỉ? Anh đã sai khi nghĩ ý đưa Mai về tận nhà sao?

Giọng Thắng chùng xuống:

– Hay tôi đưa em một đoạn vậy?

– Ai lại để anh xuống xe dọc đường kỳ lắm. Tốt hơn anh cứ để tôi về trước
Thắng nói:

– Ngồi lại và nhìn em về y như một cuộc chia tay ... Đành vậy thôi.

Ánh Mai đứng lên. Thắng đột ngột nắm tay cô siết nhẹ:

– Sẽ có một ngày chúng ta cùng về. Anh tin là như vậy.

Mai cảm nhận được sự ấm áp, sự mạnh mẽ từ tay Thắng chuyển sang tay mình. Để yên vài ba giây, ánh Mai nhẹ nhàng nhưng cương quyết rút tay lại.

Cô bước đi và biết Thắng đang giữ lại tim mình.

□□ □□ □□ Cường bực bội mở mạnh cửa sổ, anh chờ nhưng không có cơn gió nào thổi về phía mình cho vơi bực. Trái lại, không khí bên ngoài nóng hừng hực lại ập vào căn phòng đang sử dụng máy điều hòa khiến anh thêm khó chịu.

Buổi họp thường kỳ của hội đồng quản trị công ty đã xong, nhưng dư âm của nó vẫn làm Cường tức anh ách. Anh không được dự họp vì anh chỉ là một kiến trúc sư, song anh nghe nói lại trong cuộc họp, tay Hoàn đã lớn tiếng chỉ trích anh. Hoàn cho rằng vì anh thiếu năng lực tắc trách nên mới dẫn đến chuyện nhà vừa xây xong đã lún nứt.

– Hừ! Hoàn đúng là hạng ngậm máu phun người. Chính anh ta là người đứng ra coi công trình, Hoàn ăn bớt vật liệu mua vật tư kém chất lượng, làm ầu làm dối rồi bây giờ đổ thừa bản vẽ của Cường có vấn đề. Anh ta lộng quyền quá sức nhưng ba anh lại im lặng không ý kiến gì. Thái độ của ông đã làm nhiều người trong cuộc bất mãn. Còn Cường thì âm ỉ vì Hoàn không chỉ nói mình anh, mà Hoàn chê cả phòng thiết kế của anh.

Hình như ba anh đang bị Hoàn không chế thì phải. Anh ta đã nắm được nhược điểm nào của ông vậy Cường phải am hiểu mới được.

Có tiếng gõ cửa, Cường bật giọng:

– Mời vào.

Ngôn, một kiến trúc sư cùng nhóm của Cường thò đầu vào:

– Ê, đi kiếm quán nào uống vài lon giải hạn cha nội!

Cường nhìn đồng hồ vẫn còn trong giờ làm việc nhưng ăn thua gì đang bức bối đồ ai có tâm trạng làm việc.

Tắt máy tính, Cường xuống nhà đỗ xe.

Anh thấy Ngôn và vài ba người nữa đang chờ mình. Cả bọn phóng ào tới cái quán quen. Ngôn là người ... khai pháo trước khi tất cả đã yên vị.

Mẹ kiếp thằng Hoàn lêu lảo. Trước sau gì nó cũng tiêu đời với tôi. Nó nói những chuyện vô căn cứ như vậy mà sao giám đốc. Yên vẫn làm thính kìa? Cậu trả lời tôi thứ coi Cường.

Cường nhăn mặt:

– Đừng nói chuyện đó ơ bàn nhậu mất ngun cha nội.

Dứt lời, anh ngửa mặt uống gần hết lon bia.

Ngôn làm lì:

– Đó là chuyện khiến cả bọn bức xúc đến mức phải kéo nhau ra quán, không đi cập tới nó thì uống rượu để làm gì? Tôi nói thiệt nghe, giám đốc Yên có vấn đề đó.

Cường bóp mạnh lon bia:

– Vấn đề gì? ông đã nói phải nói cho rõ, chớ lấp lùng là không xong với tôi đâu.

Không trả lời Cường, Ngôn hất mặt bảo người ngồi kế bên:

– Biết gì, nói đi Cảnh.

Cảnh gãi đầu:

– Chỉ nghe thôi chứ hổng dám biết gì hết. Mà lâu sôi quá rồi kìa, ăn đi các ứng.

Vừa nói, anh ta vừa bỏ thêm rau vào cái nấu đang sôi sùng sục. Cường không ăn, anh khui tiếp lon bia khác và uống.

Anh biết tính những người ngồi chung với mình, họ nhiệt tình, tận tâm, tay nghề cao và trung thực bởi vậy những lời của Hoàn đúng là sĩ nhục họ.

Cường hất hàm:

– Em nghe? Nói đi Cảnh.

Cảnh liếm môi:

– Anh hỏi em mới nói à ghen. Bác Yên giám đốc đang bao một em ... à, một cô mới mười chín, hai mươi tuổi gì đó. Nghe đâu cô này là người của tay Hoàn, ông gài bẫy và bác giám đốc đã sa bẫy nên bây giờ nói gì bác cũng phải nghe.

Mặt Cường nóng phừng phực. Anh hỏi ha:

– Em nghe tin này từ đâu?

Cảnh so vai:

Nếu tin em, anh chỉ cần biết thế thôi, hơi từ đâu làm gì, em ngại đôi chút lắm.

Cường buột miệng:

– Mẹ kiếp!

Rồi kịp thời trấn tĩnh lại, anh lầm lì uống tiếp.

Giọng Cảnh vang lên:

– Tụi em thông cảm với cá nhân bác giám đốc Nhung kiểu này chằng chổng thì chầy công ty hoặc là phá sản, hoặc sẽ rơi vào tay Hoàn, lúc đó ba anh coi như mất trắng.

Cường cười khẩy:

Bộ dễ làm được như vậy lắm sao. Đây là công ty cô phán cơ mà.

Ngôn ôn tồn:

Đành rằng là vậy. Tôi khuyên cậu một điều:

Cậu nên về làm việc văn phòng, hớ không nên theo công trình. Có cậu ơ đó, tay Hoàn sẽ co vùi lại, anh em se đỡ khô.

Cường nhăn mặt:

Tôi rất ghét làm việc hành chính.

– Dĩ nhiên được làm đúng chuyên môn của mình là nhất, nhưng cậu phái vì công ty này. Thăng Hoàn đang nhắm cái chức chủ tịch Hội đồng quản trị đó.

Thằng ma giáo ấy đang lợi dụng công ty để môi giới đất đai ăn chênh lệch, tiền nó bỏ túi riêng chứ đâu có ai ăn được của nó hồi nào.

Im lặng vài giây, Ngôn nói tiếp:

Quý cậu lắm bọn tôi mới bọc bạch như thế, còn tùy cậu thôi.

Cường vứt cái lon không xuống đất:

Tôi cảm ơn các cậu và sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện này.

Cảnh hấp háy mắt:

– Anh muốn biết gì chuyện riêng tư của bác Yên thì dò dẫm ông Phùng ấy.

Tài xế riêng, chỗ nào ông chú tới lại không biết. Có Điều ông Phùng kín miệng lắm, không dễ moi tin đâu.

Ngôn lừ mắt:

– Mày toàn nói kiêu huề vốn, chẳng lẽ ông Phùng không nể mặt cậu chú?

Cảnh nói:

– Ông Phùng khó chịu cực kỳ, ông chả nể nang ai đâu. Đã vậy còn thêm tật đa nghi sĩ diện. Rề rề gần ông thử coi ông có tương mình là trộm không.

Ngôn tò mò:

– Đa nghi, sĩ diện nghĩa là sao? ề Cảnh ực một ngum bia:

– Trước đây thấy ông có hai đứa con gái đẹp, em rề rà tới nhà chơi với hy vọng sẽ cưới một em. Nhưng tới nhà em chưa lần nào được nói chuyện với con gái ông, đã vậy còn bị ông nói xa nói gần rằng:

Dạo này nhà ông tự nhiên bị mất mấy món lặt vặt như máy Walkman, remote tivi, điện thoại di động ... ông làm em quê một trăm tám chục độ nên sau đó em biến luôn.

Cường lừ lừ:

– Vậy à! Chú mày ghé ông Phùng mà không ghé nhà anh ghen.

Cảnh nói:

Lúc ấy ông Phùng chưa vào ở nhà anh.

Mà em hỏi thiệt ghen. Có khi nào anh trò chuyện với hai cô con gái ông Phùng không?

Cường nhún vai:

Ít lắm.

Cảnh cười ma ranh:

Đâu anh thử xuống nhà ông thường xuyên xem ông có rao lên Mất đôi, không?

Ngôn bật cười:

– Mà y toàn xúi dại.

Cảnh cười hề hề, không khí bàn nhậu đỡ căng thẳng, nặng nề hơn khi mọi người chuyển sang đề tài khác.

Cường bức bối vì những thông tin vừa nghe. Anh không ngờ một người nghiêm túc như ba mình lại rơi vào bẫy tầm thường ấy một cách dễ dàng như vậy.

Đang giận mà không trút được với ai, Cường chợt bị vỗ mạnh vào vai.

Ngước lên anh bắt gặp nụ cười của Thắng.

Anh ta tự nhiên như quen tất cả:

– Chào! Các ông vui quá nhỉ!

Cường mời lấy lệ:

– Sẵn dịp anh ngồi cùng cho vui hơi?

Thắng nói:

– Tiếc quá! Tôi đi với bạn. Hẹn cậu hôm khác. Gởi lời thăm Xuân Nghi nhé.

Mỉm cười với mọi người, Thắng trở về bàn của mình ở góc quán.

Ngôn nhíu nhíu mày:

– Tay này trông quen quen.

Cường lầu bầu:

– Em vợ thằng cha Hoàn ấy!

Ngôn à ra:

– Nhớ rồi! Tôi có gặp anh ta một lần ở văn phòng luật sư của thằng bạn.

Cường tò mò:

– Ông Thắng tới văn phòng luật sư làm gì kia? Chẳng lẽ ông ta tìm hiểu thu tục kết hôn?

Ngôn lắc đầu:

– Không phải. Chuyện của anh ta cũng là lạ.

Cường hỏi tới:

– Là như thế nào?

Ngôn trả lời:

Tôi nghe thằng bạn kê rằng tay Thắng đang sống ở nước ngoài, trong nước anh ta còn một ngôi biệt thự ở trung tâm Sài Gòn, giá cầu mấy ngàn cây vàng, ngôi nhà này được ủy thác cho người chị ruột trông coi.

Bây giờ Thắng muốn nhận lại song lại gặp rắc rối từ ông anh rề.

Cảnh chen vào:

– Ông Hoàn dễ gì chịu nha miếng mồi béo bở ấy, Ngôn gật gù:

– Đúng vậy. Ngôi biệt thự được sửa lại sang trọng và cho thuê cúng bọn bạc.

Chính công ty mình đã nhận trang trí nội thất biệt thự đó chứ đâu.

Cường khó chịu:

– Nói vậy chẳng lẽ Thắng không lấy lại được cái thuộc về mình?

Ngôn nói:

– Được chứ, nhưng sẽ khó khăn vì Hoàn đang tìm cách chiếm đoạt ngôi biệt thự ấy.

Cường cười khẩy:

– Dù anh đã được nghe mẹ nói chuyện này rồi nhưng bây giờ nghe người khác nói anh vẫn thấy khó chịu.

Ngôn lại tiếp tục:

– Nghe thằng bạn nói Hoàn bày đặt mai mối cho Thắng một cô vợ để dạy dỗ Hoàn điều khiển nhưng không xong vì tay Thắng hiểu ông anh rẻ mình quá.

Cường hết sức nhột nhạt, anh hỏi:

– Thắng nói thế với bạn anh à?

Ngôn gật đầu:

– Thắng đâu có ngốc. Anh ta đã nhờ luật sư làm mọi thủ tục để lấy lại nhà.

Thế là tay Hoàn hồng giò, ông ta sẽ mất một khoản lợi nhuận lớn từ tiền cho thuê ngôi biệt thự đó bởi vậy Hoàn sẽ càng bám chặt ông giám đốc hơn.

Cường lầm lì uống tiếp. Giờ anh đã lờ mờ đoán được những lời mẹ anh nói về ba. Chắc chắn bà không để yên cho ông chuyện ... trăng hoa tuyết nguyệt này đâu.

Mẹ mà đã ra tay thì ba anh xem như thân bại danh liệt. Lẽ la ba phải biết điều đó chứ. Đẳng này ông đã phá lệ để có một người đàn bà khác. Ba anh đúng là giai cùng mình. Trước sau gì mẹ anh cũng ra tới thôi.

Khi lên xe về, Cường đã ngà ngà say. Anh về đến cổng là trời vừa sập tối, Nhấn chuông inh ỏi, Cường phát quạu vì chờ cổng lâu quá.

– Quái ! Cả nhà, cả xóm đâu hết rồi?

Cường khệnh khạng chống tay vào cổng nhấn chuông tiếp tục.

Cửa mở, Ánh Minh thò đầu ra. Bỗng Cường thấy tức nên quát:

– Làm gì lâu lắc vậy?

Ánh Minh vênh mặt lên:

Mở cổng không phải việc của em.

Dứt lời, cô nguơ nguẩy đi vào.

Cường lầu bầu:

– Đồ ranh con!

Thái độ của Ánh Minh thường ngày Cường thường vui vẻ cho qua chớ không chấp. Anh còn lấy đó đùa cô, nhưng bữa nay thì không. Cường tự ái khi nghĩ Ánh Minh biết rất nhiều về gia đình anh, cô qua mặt và coi thường anh chớ có xem anh như một đại ca cả đâu.

Dắt xe vào đóng cổng bằng chân nghe đánh rầm, Cường bước thật nhanh theo Minh:

– Tiêu yêu nữ đứng lại!

Ánh Minh dè dặt hơn khi thấy điệu bộ của anh:

– Lại chuyện gì đây thưa ... đại ma đầu. Cường đến gần sát Minh khiến cô phải thụt lùi.

Dứ dứ ngón trỏ vào mặt Ánh Minh, Cường đánh giọng:

– Nói đi! Hôm trước em và mẹ anh đi đâu? Bữa nay em phải nói, nếu không đừng có trách anh.

Ánh Minh lo lắng thật sự. Cô cam nhận được sự bất thường ở Cường ngay lúc mở cổng. Người anh đầy mùi bia rượu, chắc hẳn mới rời khỏi bàn nhậu.

Chẳng biết anh uống tự lúc nào mà mới giờ này đã tàn cuộc nhậu để về nhà quây thế này.

Không trả lời câu hỏi của Cường, Ánh Minh chuyển đề tài:

– Anh uống nước cam không? Em làm cho.

Cường gắt:

Đừng đánh trống lảng. Tra lời đi!

Minh liêm môi:

– Em đã nói là không biết rồi mà.

Cường cười nhạt:

– Em coi thường tôi quá! Em không biết hay không thèm trả lời?

Ánh Minh quay mặt đi:

– Xin lỗi anh, em đã hứa với bác, em không thể trả lời.

Giữ chặt vai Minh, khiến cô nhăn nhó vì đau, Cường gắt:

– Vậy đề tôi trả lời nhé. Em đưa mẹ tôi đi đánh ghen, đúng không?

Minh đẩy tay Cường ra:

– Anh biết rồi còn hỏi em làm chi nữa?

Mặt Cường đỏ gáy:

– Thật dễ ghét! Vậy là lâu nay em tha hồ cười sau lưng tôi. Trong mắt gia đình em, tôi là một thằng ngốc, đúng không?

Ánh Minh bối rối vô cùng. Cô biết Cường đang giận, nhưng cô có lỗi gì đâu chứ. Khổ một nỗi có giải thích lúc này Cường cũng chả thèm nghe.

Giọng dịu xuống Minh nói:

Anh vào nhà nghỉ đi, ngày mai em sẽ nói hết những gì em biết với anh.

Cường lắc đầu rất dứt khoát:

Tôi thích nghe ngay bây giờ.

Ánh Minh thoái thác:

– Em đang ... kho thịt, không khéo nồi thịt kho của em sắp khét rồi.

Dứt lời, Minh ... co giò chạy nhanh về nhà mình. Cường với tay chụp nhưng Minh đã thoát được. Vỗ nhẹ vào trán cho tỉnh táo, Cường bước theo Minh.

Giờ này căn nhà kho vẫn còn hầm hập nóng, Minh ở nhà có một mình nên cô cuống cả lên khi thấy Cường lù lù ở cửa.

Ánh Minh ấp a ấp úng:

– Ở đây nóng lắm, đã vậy còn nhiều muỗi nữa, anh ... anh về nhà mình có máy lạnh thích hơn.

– Hừ! Đây cũng là nhà tôi, em đừng lẩm cẩm. Tôi muốn ở đâu trong nhà mình cũng được hết. Hiểu chưa?

Ánh Minh nóng mặt. Cô tự ái hết sức khi nghe Cường nói thế. Dầu rằng anh có chút rượu, nhưng anh chưa say đến mức không biết trời đất gì như lần đó.

Hơn nữa, khi uống rượu người ta thường nói thật. Sự thật ấy cho thấy trong thâm tâm Cường, gia đình Minh vẫn là hàn tôi tớ ăn nhờ ở đậu.

Ánh Minh mím môi:

– Vâng, thưa cậu chủ. Mời cậu cứ tự nhiên trong căn nhà kho của mình.

Dứt lời, Minh lách ngang người Cường và bước ra sân bằng những bước chân giận dữ.

Ngồi lại một mình trong không gian tù túng, Cường thấy mình đúng là lỗ bịch, anh đang bực và trút sự bực dọc đó vào Ánh Minh, một con nhóc chưa rời ghế nhà trường.

Cho rằng Ánh Minh qua mặt anh nhiều chuyện đi, thì Cường cũng không

nên làm thế. Nhất là không nên lên mặt quyền hành kiêu chủ và tô.

Ra sân, anh đi một vòng quanh nhà để tìm ánh Minh. Cô bé đang ngồi trên những bậc tam cấp cửa bên hông nhà, cánh cửa ấy rất ít khi mở và đôi khi Cường thấy Minh ngồi học bài ở đó.

Thời khắc nhá nhem tối này, chắc cô bé không ngồi đấy để học bài rồi. Cái dáng nhỏ nhỏ xinh xinh của Minh khiến Cường chạnh lòng.

Anh tăng hăng mà không biết để làm gì.

Ánh Minh vênh mặt lên:

– Thưa cậu chủ, cần chi nữa ạ?

Cường ngập ngừng mãi mới tìm được lý do:

– À. Tôi ... à ... anh muốn uống nước cam.

Ánh Minh khịt mũi:

– Di Am làm nước cam ngon lắm. Anh có thể nhờ di ấy.

Cường nói:

– Anh thích nước cam do em làm kìa.

Vẫn ngồi bó gối, Ánh Minh bĩu môi:

– Anh thích sai bảo người khác thì đúng hơn. Đó là một trong những lý do khiến em ghét anh.

Cường gật gù:

– Thì ra là thế. Anh thích sai bảo ai đâu?

Minh lên giọng:

– Em chờ ai. Sáng sớm đi đánh tennis anh đã Bai người ta mở cổng, uống rượu về thì ... thì ...

Cường nhìn Ánh Minh:

– Thì sao nào?

Ánh Minh ú ớ.

– Thì,.. té trong nhà tắm, mắc công người ta ...

Cường tum tùm cười làm Ánh Minh nóng mặt. Cô ầm ức nghe anh hỏi:

– Hôm đó em làm cách nào ... bẻ anh ra khỏi nhà tắm được nhỉ?

Ánh Minh ngó lơ chỗ khác:

– Em kéo lê anh dưới sàn chớ làm sao nữa. Anh lù lù một đồng như bao gạo chi xanh ấy.

– Em khỏe thật đấy!

Minh liếc Cường:

– Không biết xấu hổ gì hết.

Đứng bật dậy cô nói:

– Em về đây. Đừng hòng kiếm chuyện với em nữa.

Nhanh thật nhanh, Cường chụp tay Minh kéo lại:

Đã xong chuyện đâu mà về.

Ánh Minh nhăn mặt rứt tay lại:

– Cậu chủ còn muốn gì ở em?

– Muốn uống nước cam. Mau làm cho anh.

– Nhà em chỉ có chanh thôi. Cậu biết rồi đó, chanh thì chua lắm, không hợp khẩu cậu đâu.

Cường nói:

– Chua lắm cũng bằng mồm mép em là cùng. Ném được vị chua ấy cũng thú vị lắm chứ.

Ánh Minh hết hồn khi Cường lừ lừ tiến tới, cô thụt lùi và chạm phải chân tường nên phải đứng lại.

Cường chống một tay vào vách, một tay vờn lên môi ánh Minh khiến cô rợn cả người.

Cường hơi cúi xuống, giọng thì thầm:

Thay vì ném vị chua của nước chanh, anh sẽ ném thử sự chua ngoa trên môi em.

Minh cố sức đẩy Cường ra:

Anh dám làm thế, em sẽ mách bác Yên ...và mách, cả bác Uyển nữa.

Cường chột khó chịu khi nghe nhắc tới ba mình, anh đánh giọng:

– Em thách anh há tiêu yêu nữ. Này đừng bao giờ mang ba mẹ anh ta để hù dọa nhé. Anh không phui trẻ con đâu.

Ánh Minh bắt ngay lời Cường:

Nếu là người lớn, anh buông em ra đi.

Cường siết mạnh eo Minh:

– Buông em ra thì được thôi, nhưng đâu dễ dàng cho em như vậy. Em là một con nhóc nhưng lúc nào cũng muốn ngang hàng với anh.

– Em không có.

Cường nói tiếp:

– Lẽ ra em phải năn nỉ anh buông em ra, em lại nói nhưng lời ràng buộc để

anh phải làm theo ý em. Em ranh lắm nhóc ạ.

Ánh Minh cố gắng xoa dịu Cường:

– Anh là người lớn, là ... là ...

Cường cười khẽ:

– Là đại ma đầu phải không? Là đại ma đầu nên anh không từ bỏ thủ đoạn nào để làm người khác ghét mình đâu nhóc. Vừa nói, Cường vừa cúi sát xuống, Minh nghiêng đầu sang một bên để tránh, gương mặt cô đụng phải vai anh. Bí quá và hoảng hốt quá, Ánh Minh cắn dại thật mạnh vào vai anh.

Cường kêu lên đau đớn và dĩ nhiên là anh buông ngay Minh ra. Hồn vía lên mây, Ánh Minh hít vào một hơi dài rồi quay lưng ..chạy một mạch.

Cường rúm người lại vì đau. Anh không ngờ con nhóc Minh lại phản ứng dữ dội đến thế. Tay giữ chặt vai cho đỡ buốt, Cường bước vào nhà, anh phăng phăng về phòng và cởi ngay áo ra. Vai anh tứa máu, đau hết chịu nổi.
Trao Về Em

Chương 5

Cường bực bội mở mạnh cửa sổ, anh chờ nhưng không có cơn gió nào thổi về phía mình cho vui bực. Trái lại, không khí bên ngoài nóng hừng hực lại ập vào căn phòng đang sử dụng máy điều hoà khiến anh thêm khó chịu.

Buổi họp thường kỳ của hội đồng quản trị công ty đã xong, nhưng dư âm của nó vẫn làm Cường tức anh ách. Anh không được dự họp vì anh chỉ là một kiến trúc sư, song anh nghe nói lại trong cuộc họp, tay Hoàn đã lớn tiếng chỉ trích anh. Hoàn cho rằng vì anh thiếu năng lực tắc trách nên mới dẫn đến chuyện nhà vừa xây xong đã lún nứt.

– Hừ! Hoàn đúng là hạng ngậm máu phun người. Chính anh ta là người đứng ra coi công trình, Hoàn ăn bớt vật liệu mua vật tư kém chất lượng, làm ầu làm chối rồi bây giờ đổ thừa bản vẽ của Cường có vấn đề. Anh ta lộng

quyền quá sức nhưng ba anh lại im lặng không ý kiến gì. Thái độ của ông đã làm nhiều người trong cuộc bất mãn. Còn Cường thì âm ỉ vì Hoàn không chỉ nói mình anh, mà Hoàn chê cả phòng thiết kế của anh.

Hình như ba anh đang bị Hoàn không chế thì phải. Anh ta đã nắm được nhược điểm nào của ông vậy Cường phải am hiểu mới được.

Có tiếng gõ cửa, Cường bật giọng:

– Mời vào.

Ngôn, một kiến trúc sư cùng nhóm của Cường thò đầu vào:

– Ê, đi kiếm quán nào uống vài lon giải hạn cha nội!

Cường nhìn đồng hồ vẫn còn trong giờ làm việc nhưng ăn thua gì đang bức bối đồ ai có tâm trạng làm việc.

Tắt máy tính, Cường xuống nhà đỗ xe.

Anh thấy Ngôn và vài ba người nữa đang chờ mình. Cả bọn phóng ào tới cái quán quen. Ngôn là người ... khai pháo trước khi tất cả đã yên vị.

- Mẹ kiếp thằng Hoàn lếu láo. Trước sau gì nó cũng tiêu đời với tôi. Nó nói những chuyện vô căn cứ như vậy mà sao giám đốc Yên vẫn làm thỉnh kìa? Cậu trả lời tôi thứ coi Cường.

Cường nhăn mặt:

– Đừng nói chuyện đó ở bàn nhậu mất ngon cha nội.

Dứt lời, anh ngửa mặt uống gần hết lon bia.

Ngôn lầm lì:

– Đó là chuyện khiến cá bọn bức xúc đến mức phải kéo nhau ra quán, không đi cập tới nó thì uống rượu để làm gì? Tôi nói thiệt nghe, giám đốc Yên có vấn đề đó.

Cường bóp mạnh lon bia:

– Vấn đề gì? ông đã nói phải nói cho rõ, chứ lấp lửng là không xong với tôi đâu.

Không trả lời Cường, Ngôn hất mặt bảo người ngồi kế bên:

– Biết gì, nói đi Cảnh.

Cảnh gãi đầu:

– Chỉ nghe thôi chứ hông dám biết gì hết. Mà lâu sôi quá rồi kìa, ăn đi các ứng.

Vừa nói, anh ta vừa bỏ thêm rau vào cái nấu đang sôi sùng sục. Cường không ăn, anh khui tiếp lon bia khác và uống.

Anh biết tính những người ngồi chung với mình, họ nhiệt tình, tận tâm, tay nghề cao và trung thực bởi vậy những lời của Hoàn đúng là sỉ nhục họ.

Cường hất hàm:

– Em nghe? Nói đi Cảnh.

Cảnh liếm môi:

– Anh hỏi em mới nói à ghen. Bác Yên giám đốc đang bao một em ... à, một cô mới mười chín, hai mươi tuổi gì đó. Nghe đâu cô này là người của tay Hoàn, ông gài bẫy và bác giám đốc đã sa bẫy nên bây giờ nói gì bác cũng phải nghe.

Mặt Cường nóng phùng phực. Anh hồi hã:

– Em nghe tin này từ đâu?

Cảnh so vai:

Nếu tin em, anh chỉ cần biết thế thôi, hơi từ đâu làm gì, em ngại đôi chút lắm.

Cường buột miệng:

– Mẹ kiếp!

Rồi kịp thời trấn tĩnh lại, anh lầm lì uống tiếp.

Giọng Cảnh vang lên:

– Tụi em thông cảm với cá nhân bác giám đốc. Nhưng kiểu này chẳng chóng thì chày công ty hoặc là phá sản, hoặc sẽ rơi vào tay Hoàn, lúc đó ba anh coi như mất trắng.

Cường cười khẩy:

Bộ dễ làm được như vậy lắm sao. Đây là công ty cô phán cơ mà.

Ngôn ôn tồn:

Đành rằng là vậy. Tôi khuyên cậu một điều:

Cậu nên về làm việc văn phòng, hớ không nên theo công trình. Có cậu ở đó, tay Hoàn sẽ có vôi lại, anh em se đỡ khổ.

Cường nhăn mặt:

Tôi rất ghét làm việc hành chính.

– Dĩ nhiên được làm đúng chuyên môn của mình là nhất, nhưng cậu phải vì công ty này. Thăng Hoàn đang nhắm cái chức chủ tịch Hội đồng quản trị đó.

Thằng ma giáo ấy đang lợi dụng công ty để môi giới đất đai ăn chênh lệch,

tiền nó bỏ túi riêng chứ đâu có ai ăn được của nó hồi nào.

Im lặng vài giây, Ngôn nói tiếp:

- Quý cậu lắm bọn tôi mới bộp bạch như thế, còn tùy cậu thôi.

Cường vút cái lon không xuống đất:

- Tôi cảm ơn các cậu và sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện này.

Cảnh hấp háy mắt:

– Anh muốn biết gì chuyện riêng tư của bác Yên thì dò dẫm ông Phùng ấy.

Tài xế riêng, chỗ nào ông chú tới lại không biết. Có Điều ông Phùng kín miệng lắm, không dễ moi tin đâu.

Ngôn lừ mắt:

– Mà y toàn nói kiêu huê vốn, chẳng lẽ ông Phùng không nể mặt cậu chú?

Cảnh nói:

– Ông Phùng khó chịu cực kỳ, ông chả nể nang ai đâu. Đã vậy còn thêm tật đa nghi sĩ diện. Rề rề gần ông thử coi ông có tương mình là trộm không.

Ngôn tò mò:

– Đa nghi, sĩ diện nghĩa là sao? Ê Cảnh ực một ngụm bia:

– Trước đây thấy ông có hai đứa con gái đẹp, em rề rà tới nhà chơi với hy vọng sẽ cưa đổ một em. Nhưng tới nhà em chưa lần nào được nói chuyện với con gái ông, đã vậy còn bị ông nói xa nói gần rằng:

- Đạo này nhà ông tự nhiên bị mất mấy món lặt vặt như máy Walkman, remote tivi, điện thoại di động ...ông làm em què một trăm tám chục độ nên sau đó em biến luôn.

Cường lừ lừ:

– Vậy à! Chú mày ghé ông Phùng mà không ghé nhà anh ghen.

Cảnh nói:

- Lúc ấy ông Phùng chưa vào ở nhà anh.

Mà em hỏi thiệt ghen. Có khi nào anh trò chuyện với hai cô con gái ông Phùng không?

Cường nhún vai:

- Ít lắm.

Cảnh cười ma ranh:

- Đâu anh thử xuống nhà ông thường xuyên xem ông có rao lên Mất đòi, không?

Ngôn bật cười:

– Mày toàn xúi dại.

Cảnh cười hề hề, không khí bàn nhậu đỡ căng thẳng, nặng nề hơn khi mọi người chuyển sang đề tài khác.

Cường bức bối vì những thông tin vừa nghe. Anh không ngờ một người nghiêm túc như ba mình lại rơi vào bẫy tâm thường ấy một cách dễ dàng như vậy.

Đang giận mà không trút được với ai, Cường chột bị vỗ mạnh vào vai.

Ngước lên anh bắt gặp nụ cười của Thắng.

Anh ta tự nhiên như quen tất cả:

– Chào! Các ông vui quá nhỉ!

Cường mời lấy lệ:

– Sẵn dịp anh ngồi cùng cho vui hơi?

Thắng nói:

– Tiếc quá! Tôi đi với bạn. Hẹn cậu hôm khác. Gởi lời thăm Xuân Nghi nhé.

Mỉm cười với mọi người, Thắng trở về bàn của mình ở góc quán.

Ngôn nhíu nhíu mày:

– Tay này trông quen quen.

Cường lâu bầu:

– Em vợ thằng cha Hoàn ấy!

Ngôn à ra:

– Nhớ rồi! Tôi có gặp anh ta một lần ở văn phòng luật sư của thằng bạn.

Cường tò mò:

– Ông Thắng tới văn phòng luật sư làm gì kia? Chẳng lẽ ông ta tìm hiểu thủ tục kết hôn?

Ngôn lắc đầu:

– Không phải. Chuyện của anh ta cũng là lạ.

Cường hỏi tới:

– Là như thế nào?

Ngôn trả lời:

- Tôi nghe thằng bạn kể rằng tay Thắng đang sống ở nước ngoài, trong nước anh ta còn một ngôi biệt thự ở trung tâm Sài Gòn, giá cầu mấy ngàn cây vàng, ngôi nhà này được uỷ thác cho người chị ruột trông coi.

Bây giờ Thắng muốn nhận lại song lại gặp rắc rối từ ông anh rể.

Cảnh chen vào:

– Ông Hoàn dễ gì chịu nha miếng môi béo bở ấy, Ngôn gật gù:

– Đúng vậy. Ngôi biệt thự được sửa lại sang trọng và cho thuê cúng bọn bạc.

Chính công ty mình đã nhận trang trí nội thất biệt thự đó chứ đâu.

Cường khó chịu:

– Nói vậy chẳng lẽ Thắng không lấy lại được cái thuộc về mình?

Ngôn nói:

– Được chứ, nhưng sẽ khó khăn vì Hoàn đang tìm cách chiếm đoạt ngôi biệt thự ấy.

Cường cười khẩy:

– Dù anh đã được nghe mẹ nói chuyện này rồi nhưng bây giờ nghe người khác nói anh vẫn thấy khó chịu.

Ngôn lại tiếp tục:

– Nghe thằng bạn nói Hoàn bày đặt mai mối cho Thắng một cô vợ dễ dạy do Hoàn điều khiển nhưng không xong vì tay Thắng hiểu ông anh rể mình quá.

Cường hết sức nhột nhạt, anh hỏi:

– Thắng nói thế với bạn anh à?

Ngôn gật đầu:

– Thắng đâu có ngốc. Anh ta đã nhờ luật sư làm mọi thủ tục để lấy lại nhà.

Thế là tay Hoàn hồng giò, ông ta sẽ mất một khoản lợi nhuận lớn từ tiền cho thuê ngôi biệt thự đó bởi vậy Hoàn sẽ càng bám chặt ông giám đốc hơn.

Cường lăm lì uống tiếp. Giờ anh đã lờ mờ đoán được những lời mẹ anh nói về ba. Chắc chắn bà không để yên cho ông chuyện ... trăng hoa tuyết nguyệt này đâu.

Mẹ mà đã ra tay thì ba anh xem như thân bại danh liệt. Lẽ la ba phải biết điều đó chứ. Đằng này ông đã phá lệ để có một người đàn bà khác. Ba anh đúng là giải cùng mình. Trước sau gì mẹ anh cũng ra tới thôi.

Khi lên xe về, Cường đã ngà ngà say. Anh về đến cổng là trời vừa sập tối, Nhân chuông inh ỏi, Cường phát quạu vì chờ cổng lâu quá.

– Quái ! Cả nhà, cả xóm đâu hết rồi?

Cường khệnh khạng chống tay vào cổng nhân chuông tiếp tục.

Cửa mở, Ánh Minh thò đầu ra. Bỗng Cường thấy tức nên quát:

– Làm gì lâu lắc vậy?

Ánh Minh vênh mặt lên:

Mở cổng không phải việc của em.

Dứt lời, cô ngoe nguẩy đi vào.

Cường lầu bầu:

– Đồ ranh con!

Thái độ của Ánh Minh thường ngày Cường thường vui vẻ cho qua chớ không chấp. Anh còn lấy đó để trêu cô, nhưng bữa nay thì không. Cường tự ái khi nghĩ Ánh Minh biết rất nhiều về gia đình anh, cô qua mặt và coi thường anh chớ có xem anh như một đại ca cả đâu.

Dắt xe vào đóng cổng bằng chân nghe đánh rầm, Cường bước thật nhanh theo Minh:

– Tiêu yêu nữ đứng lại!

Ánh Minh dè dặt hơn khi thấy điệu bộ của anh:

– Lại chuyện gì đây thưa ...đại ma đầu. Cường đến gần sát Minh khiến cô phải thụt lùi.

Dứ dứ ngón trỏ vào mặt Ánh Minh, Cường đánh giọng:

– Nói đi! Hôm trước em và mẹ anh đi đâu? Bữa nay em phải nói, nếu không đừng có trách anh.

Ánh Minh lo lắng thật sự. Cô cảm nhận được sự bất thường ở Cường ngay lúc mở cổng. Người anh đầy mùi bia rượu, chắc hẳn mới rời khỏi bàn nhậu.

Chẳng biết anh uống tự lúc nào mà mới giờ này đã tàn cuộc nhậu để về nhà quây thế này.

Không trả lời câu hỏi của Cường, Ánh Minh chuyển đề tài:

– Anh uống nước cam không? Em làm cho.

Cường gắt:

– Đừng đánh trống lảng. Trả lời đi!

Minh liếm môi:

– Em đã nói là không biết rồi mà.

Cường cười nhạt:

– Em coi thường tôi quá! Em không biết hay không thèm trả lời?

Ánh Minh quay mặt đi:

– Xin lỗi anh, em đã hứa với bác, em không thể trả lời.

Giữ chặt vai Minh, khiến cô nhăn nhó vì đau, Cường gần:

– Vậy để tôi trả lời nhé. Em đưa mẹ tôi đi đánh ghen, đúng không?

Minh đẩy tay Cường ra:

– Anh biết rồi còn hỏi em làm chi nữa?

Mặt Cường đỏ gáy:

– Thật dễ ghét! Vậy là lâu nay em tha hồ cười sau lưng tôi. Trong mắt gia đình em, tôi là một thằng ngố, đúng không?

Ánh Minh bối rối vô cùng. Cô biết Cường đang giận, nhưng cô có lỗi gì đâu chứ. Khổ một nỗi có giải thích lúc này Cường cũng chẳng thèm nghe.

Giọng dịu xuống Minh nói:

Anh vào nhà nghỉ đi, ngày mai em sẽ nói hết những gì em biết với anh.

Cường lắc đầu rất dứt khoát:

Tôi thích nghe ngay bây giờ.

Ánh Minh thoái thác:

– Em đang ... kho thịt, không khéo nồi thịt kho của em sắp khét rồi.

Dứt lời, Minh ... co giò chạy nhanh về nhà mình. Cường với tay chụp nhưng Minh đã thoát được. Vỗ nhẹ vào trán cho tỉnh táo, Cường bước theo Minh.

Giờ này căn nhà kho vẫn còn hầm hập nóng, Minh ở nhà có một mình nên cô cuống cả lên khi thấy Cường lù lù ở cửa.

Ánh Minh ấp a ấp úng:

– Ở đây nóng lắm, đã vậy còn nhiều muỗi nữa, anh ... anh về nhà mình có máy lạnh thích hơn.

– Hừ! Đây cũng là nhà tôi, em đừng lăm điều. Tôi muốn ở đâu trong nhà mình cũng được hết. Hiểu chưa?

Ánh Minh nóng mặt. Cô tự ái hết sức khi nghe Cường nói thế. Dầu rằng anh có chút rượu, nhưng anh chưa say đến mức không biết trời đất gì như lần đó.

Hơn nữa, khi uống rượu người ta thường nói thật. Sự thật ấy cho thấy trong thâm tâm Cường, gia đình Minh vẫn là hàn tội tớ ăn nhờ ở đậu.

Ánh Minh mím môi:

– Vâng, thưa cậu chủ. Mời cậu cứ tự nhiên trong căn nhà kho của mình.

Dứt lời, Minh lách ngang người Cường và bước ra sân bằng những bước chân giận dữ.

Ngồi lại một mình trong không gian tù túng, Cường thấy mình đúng là lỗ bịch, anh đang bực và trút sự bực dọc đó vào Ánh Minh, một con nhóc chưa rời ghế nhà trường.

Cho rằng Ánh Minh qua mặt anh nhiều chuyện đi, thì Cường cũng không nên làm thế. Nhất là không nên lên mặt quyền hành kiêu chủ và tớ.

Ra sân, anh đi một vòng quanh nhà để tìm Ánh Minh. Cô bé đang ngồi trên những bậc tam cấp cửa bên hông nhà, cánh cửa ấy rất ít khi mở và đôi khi Cường thấy Minh ngồi học bài ở đó.

Thời khắc nhá nhem tối này, chắc cô bé không ngồi đấy để học bài rồi. Cái dáng nhỏ nhỏ xinh xinh của Minh khiến Cường chạnh lòng.

Anh tăng hắng mà không biết để làm gì.

Ánh Minh vênh mặt lên:

– Thưa cậu chủ, cần chi nữa ạ?

Cường ngập ngừng mãi mới am được lý do:

– À. Tôi ... à ... anh muốn uống nước cam.

Ánh Minh khịt mũi:

– Dì Am làm nước cam ngon lắm. Anh có thể nhờ dì ấy.

Cường nói:

– Anh thích nước cam do em làm kìa.

Vẫn ngồi bó gối, Ánh Minh bĩu môi:

– Anh thích sai bảo người khác thì đúng hơn. Đó là một trong những lý do khiến em ghét anh.

Cường gật gù:

– Thì ra là thế. Anh thích sai bảo ai đâu?

Minh lên giọng:

– Em chớ ai. Sáng sớm đi đánh tennis anh đã sai người ta mở cổng, uống rượu về thì ... thì ...

Cường nhìn Ánh Minh:

– Thì sao nào?

Ánh Minh ú ớ.

– Thì,.. té trong nhà tắm, mắc công người ta ...

Cường tùm tùm cười làm Ánh Minh nóng mặt. Cô ầm ục nghe anh hỏi:

– Hôm đó em làm cách nào ... bế anh ra khỏi nhà tắm được nhỉ?

Ánh Minh ngó lơ chỗ khác:

– Em kéo lê anh dưới sàn chớ làm sao nữa. Anh lù lù một đồng như bao gạo chỉ xanh ấy.

– Em khoẻ thật đấy!

Minh liếc Cường:

– Không biết xấu hổ gì hết.

Đứng bật dậy cô nói:

– Em về đây. Đừng hòng kiếm chuyện với em nữa.

Nhanh thật nhanh, Cường chụp tay Minh kéo lại:

Đã xong chuyện đâu mà về.

Ánh Minh nhăn mặt rút tay lại:

– Cậu chủ còn muốn gì ở em?

– Muốn uống nước cam. Mau làm cho anh.

– Nhà em chỉ có chanh thôi. Cậu biết rồi đó, chanh thì chua lắm, không hợp khẩu cậu đâu.

Cường nói:

– Chua lắm cũng bằng mồm mép em là cùng. Ném được vị chua ấy cũng thú vị lắm chứ.

Ánh Minh hết hồn khi Cường lừ lừ tiến tới, cô thụt lùi và chạm phải chân tường nên phải đứng lại.

Cường chống một tay vào vách, một tay vờn lên môi ánh Minh khiến cô rợn cả người.

Cường hơi cúi xuống, giọng thì thầm:

Thay vì ném vị chua chua nước chanh, anh sẽ ném thử sự chua ngoa trên môi em.

Minh cố sức đẩy Cường ra:

Anh dám làm thế, em sẽ mách bác Yên ...và mách, cả bác Uyển nữa.

Cường chột khó chịu khi nghe nhắc tới ba mình, anh đánh giọng:

– Em thách anh hả tiểu yêu nữ. Này đừng bao giờ mang ba mẹ anh ta để hù dọa nhé. Anh không phải trẻ con đâu.

Ánh Minh bắt ngay lời Cường:

Nếu là người lớn, anh buông em ra đi.

Cường siết mạnh eo Minh:

– Buông em ra thì được thôi, nhưng đâu dễ dàng cho em như vậy. Em là một con nhóc nhưng lúc nào cũng muốn ngang hàng với anh.

– Em không có.

Cường nói tiếp:

– Lẽ ra em phải năn nỉ anh buông em ra, em lại nói những lời ràng buộc để anh phải làm theo ý em. Em ranh lắm nhóc ạ.

Ánh Minh cố gắng xoa dịu Cường:

– Anh là người lớn, là ... là ...

Cường cười khế:

– Là đại ma đầu phải không? Là đại ma đầu nên anh không từ bỏ thủ đoạn nào để làm người khác ghét mình đâu nhóc. Vừa nói, Cường vừa cúi sát xuống, Minh nghiêng đầu sang một bên để tránh, gương mặt cô đụng phải vai anh. Bí quá và hoảng hốt quá, Ánh Minh cắn đại thật mạnh vào vai anh.

Cường kêu lên đau đớn và dĩ nhiên là anh buông ngay Minh ra. Hồn vía lên mây, Ánh Minh hít vào một hơi dài rồi quay lưng ..chạy một mạch.

Cường rúm người lại vì đau. Anh không ngờ con nhóc Minh lại phản ứng dữ dội đến thế. Tay giữ chặt vai cho đỡ buốt, Cường bước vào nhà, anh phẳng phẳng về phòng và cởi ngay áo ra. Vai anh tứa máu, đau hết chịu nổi.

□□ □□ □□ Ánh Minh dựng cây chổi tàu dừa vào gốc cột và ngồi xuống

bập thềm chiều hôm qua cô đã ngồi. Sáng nay, cô cố tình dậy trễ để tránh mặt Cường. Giờ này chắc gã đại mại đầu ấy đi làm rồi. Minh thần thờ ôm mặt, cảm giác ... hôn vĩa lên mây vẫn còn nguyên khi cô nhớ lại.

Suốt đêm qua hầu như cô chỉ ngủ chập chờn, Minh vừa sợ vừa tức Cường:

Anh ta thật đáng đời khi bị cần. Chắc vết cần ấy sâu lắm, vì cho tới bây giờ hàm răng ê hai cái khênh của Minh vẫn còn ê âm:

Tất cả cũng tại Cường, ai báo anh làm thế với cô.

Minh cần anh nhưng cô có vui gì khi phải giở ngón câu sục. Đã thế, cô còn buồn nữa là khác Minh luôn chua chát với cảm giác mình chỉ là trò đùa khi ngà ngà say của Cường. Một trò đùa ngu ngốc mà hấu quả anh ta nhận chắc là kỷ niệm nhớ đời.

Đang nghĩ ngợi lan man, Ánh Minh giật thót mình khi nghe tiếng bà Am gọi mình:

Lật đật đứng dậy, Ánh Minh chạy về nhà. Nhìn vẻ hốt hãi của cô, bà hỏi:

– Làm gì con chạy dữ vậy?

Minh le lưỡi:

Nghe dì gọi con sợ quá. Chắc lành ít dữ nhiều.

– Cái gì mà lành ít dữ nhiều. Chỉ giỏi gỡ mồm. Nghe dặn nè. Dì đi chợ, con ở nhà làm ơn chờ để mở công cho bác sĩ Diệp.

Ánh Minh ngạc nhiên:

– Bác sĩ Diệp tới làm chi hử dì?

Bà Am cao giọng:

– Bác sĩ thì chỉ chữa bệnh chớ còn làm gì nữa?

Bà chủ lại ... lại ...

Không phải bà chủ mà là cậu Cường.

Cậu ấy bị sắt nằm bẹp dí trong phòng.

Nghe nói tới Cường, trái tim Minh thót lại. Cô ấp úng:

– Anh Cường bị sốt à?

– Thì đó. Thôi đi đi chợ ghen.

Ánh Minh máy móc đóng cổng. Cô thật bất ngờ với tin này. Không biết ...

ông trời con người ấy sốt vì bệnh gì đây.

Đi tới đi lui được mấy vòng sân, Minh nghe chuông gọi cổng kinh kong ...

Ánh Minh đếm thật chậm từ một tới mười mới ra mở cửa. Để cô ta chờ cho bơ ghét.

Bạch Diệp hồi ngay khi chạm mặt cô:

– Anh Cường sao rồi?

Minh ngọt sốt:

– Dạ em không biết.

Bạch Diệp liếc xéo Ánh Minh trước khi bước vào nhà. Phòng khách không có ai cả. Chắc bà Uyên đang ở cạnh con trai. Diệp tự nhiên bước lên lầu và tới đúng phòng của Cường. Nghĩ là bà Uyên trong đó nên không gõ cửa, Diệp tự mở ra.

Trong phòng chỉ mỗi mình Cường. Anh đang ngồi trên giường, phạch ngực áo và nhìn xuống vai mình. Nghe tiếng động, Cường ngẩng lên và vội kéo áo gài nút lại.

Bạch Diệp mỉm cười, nụ cười rất ư bác sĩ, cô lên tiếng trước:

– Anh đợi em lâu không? Vừa nghe bác gọi điện là em đến ngay.

Cường gượng gạo:

– Thật mất công em quá. Anh chỉ hơi sốt chút mà mẹ đã quỳnh lên.

Đến bên Cường, Diệp nói:

Đừng có coi thường sốt. Anh nằm xuống để em khám cho.

Cường xua tay:

– Không cần đâu.

– Vậy em đặt thủy nhé?

Cường lại lắc đầu nguây nguây, Diệp đưa tay sờ trán Cường, cô kêu:

Anh đang sốt đây mà.

Cường nói ngay:

– Anh sẽ mua thuốc hạ sốt. Em không phải lo.

Bạch Diệp phụng phịu như con gái mười tám:

– Em không lo mà được hay sao? Anh khách sáo làm em ngại quá.

Cường không biết làm sao khi Bạch Diệp tự nhiên ngồi xuống kế bên mình.

Cô lấy ống nghe ra và đưa tay cởi nút áo Cường.

Anh hồi hả gạt phăng tay Diệp vì sợ cô thấy vết cắn trên vai.

Bạch Diệp ngạc nhiên lần khó chịu. Cô hơi gắt:

– Anh sao thế?

Cường xằng giọng:

– Anh đã bảo không sao rồi.

Diệp âm ức:

– Biết vậy em đã không tới.

Cường so vai:

– Em sang đo huyết áp giúp mẹ anh thì tốt hơn. Mẹ anh mới bệnh đó.

Anh vừa dứt lời, bà Uyên bước vào, thấy Diệp, bà ngạc nhiên:

– Uả! Cháu tới rồi mà bác không hay.

Bạch Diệp mách ngay:

– Bác coi đó. Anh Cường không cho cháu khám trong khi anh đang bị sốt chứ đâu phải bình thường.

Cường nhăn nhó:

Trong đời ai chả vài lần bị sốt. Em đừng quan trọng hóa chuyện sốt. Anh xin em mà.

Diệp nhìn bà Uyên:

– Anh nói ngang như vậy, bác xem được không?

Bà Uyên ôn tồn:

– Con sốt cả đêm mà Cường.

Anh nhìn bà rồi nhìn Diệp:

– Con đỡ nhiều lắm rồi, mẹ làm phiền Diệp quá:

Đang giờ làm việc, bỏ bệnh viện lâu không nên đâu. Em cho anh vài viên thuốc hạ sốt là ổn thôi.

Bạch Diệp có vẻ tự ái:

– Anh cần thuốc chứ đâu cần bác sĩ, Cường im lặng. Anh khiến Diệp càng tự

ái hơn. Thấy thế, bà Uyên vội báo:

– Cháu làm ơn đo huyết áp cho bác. Hôm qua tới giờ bác cũng không được khỏe, nên mới gọi cháu. Trước là khám cho bác, sau này cho Cường. Cái thằng thân to như gấu mà sợ bác sĩ. Thật là hết sức.

Bạch Diệp biết khó lay chuyển được Cường nên đành nói:

– Vâng. Cháu sẽ khám cho bác ạ.

Giận dữ cô bước theo bà Uyên và không thèm chào Cường lấy một tiếng.

Anh chẳng những không giận mà còn thở phào nhẹ nhõm.

– Mẹ thật ... hết biết. Bà gây khó cho anh khi mà bác sĩ Diệp tới mà không hỏi ý kiến anh.

Cường đâu thích bác sĩ, nhưng mẹ cứ muốn vun vào, thật khổ hết sức.

Cường nhăn mặt vì vết cắn ở vai tự nhiên đau buốt lên. Răng của Ánh Minh bén thật, suốt đêm anh đau ngủ không được. Sáng nay vai anh sưng vù, nhức nhối, đã vậy người cứ hâm hấp sốt:

Cường cũng muốn được bác sĩ khám vết thương cho uống thuốc, nhưng bác sĩ Diệp mà khám rồi tra hỏi lung tung thì còn ra thể thống gì.

Nằm tựa lưng vào vách, Cường mơ tivi coi cho quên đau. Anh vừa coi vừa nghĩ tới con tiểu yêu nữ Ánh Minh. Con bé ấy đúng lợi hại, chắc từ hôm qua tới giờ con nhỏ hả hê lắm.

Mà tại sao Cường lại có thái độ như thế với Ánh Minh nhỉ? Anh đâu hề say.

Anh muốn trêu cho con bé hốt hoảng và hậu quả thật tồi tệ. Minh không sợ mà còn phản ứng mau nữa.

Túm tít cười, Cường thấy thích tính cách của con bé. Lòng băng khuâng anh chợt muốn có Ánh Minh ở đây để trò chuyện hết sức.

Bà Uyên bước vào, giọng đầy trách móc:

– Con không tể nhị chút nào. Con bé đã cất công tới mà không để nó khám bệnh.

Cường nhăn nhó:

– Con xin mẹ đó. Bác sĩ nào khác thì được chứ Bạch Diệp thì con chịu:

– Con chê nó mới ra trường, chả kinh nghiệm à? Mẹ chỉ muốn tạo cơ hội cho hai đứa. Con đừng khó tính quá như vậy.

Cường làu bàu:

– Con không khó, nhưng con dám cá, Bạch Diệp không thể nào bắt mạch cho con được.

Bà Uyên lắc đầu:

Tự cao quá. Đúng là cha nào con nấy.

Cường buột miệng – Dạo này ba và mẹ thế nào rồi?

Bà Uyên nhìn Cường trân trối:

– Thế nào là ... là thế nào ? Con muốn ám chỉ điều gì?

Cường thản nhiên:

Con thấy thời gian gần đây ba và mẹ ít đi chung nên mới hỏi thế, chứ con có ám chỉ gì đâu.

Bà Uyên thở ra:

– Ôi dào! Mẹ có khỏe đâu mà đi chung với ông ấy. Công việc của ba con chủ yếu là giao tiếp, mẹ không hợp với chuyện đó, ở nhà tốt hơn.

Ngập ngừng bà nói tiếp:

– Việc ở công ty bây giờ bề bộn lắm. Một mình ba con làm không xuể. Hay là con về phụ ông ấy?

Cường nhìn mẹ. Bà đang toan tính gì đây?

– Ở công ty ba đã có anh Hoàn, coi chỉ thêm rách việc.

Bà Uyên lắc đầu:

– Mẹ lại không nghĩ thế. Thăng Hoàn là đứa thủ đoạn, làm sao tin nó được.

– Nhưng lâu nay anh vẫn là trợ thủ đắc lực của ba.

Bà Uyên ngập ngừng:

– Mẹ muốn cho con biết chuyện này.

Cường có thể đoán được nhưng anh vẫn hỏi:

– Chuyện gì hả mẹ?

Chuyện của ba con. Ông ấy đang bao một con nhỏ trạc bằng tuổi con là cùng.

Cường vờ thảng thốt:

– Sao mẹ biết?

Bà Uyên trả lời:

– Dì Tú Anh cho mẹ hay. Dì ấy đã chỉ chỗ ba con và con nhỏ đó hò hẹn.

Cường gật gù:

– Lần đó mẹ đi với Ánh Minh phải không?

Mắt bà Uyên long lên:

Mẹ đã nhìn thấy ông ấy và con bé đó. Mẹ đã định làm rùm lên rồi tới đâu thì tới.

Nhưng mẹ đã kịp bình tâm nấp vào một chỗ. Khổ nỗi trái tim mẹ đã không chịu nổi.

Cường xót xa nhìn mẹ, bà nói tiếp:

– Sau đó mẹ đã nhiều lần khuyên lơn, thậm chí năn nỉ ba, mẹ vẫn mong ông ấy biết nghĩ lại ... Tiếc rằng ba con u mê quá rồi. Bởi vậy mẹ phải lo cho con và Xuân Nghi. Tài sản này không thể rơi vào tay kẻ khác dù chỉ là một hào. Mẹ đã suy tính rất nhiều, nhất định con phải về công ty. Con hiểu không?

Cường ôn tồn:

– Vâng. Con hiểu rồi.

Bà Uyên tươi ngay nét mặt:

– Bác Thứ, ba Bạch Diệp sẽ chỉ vẽ cho con. Từ từ con sẽ quen việc và sẽ thay chỗ của ba.

Cường nhú mày. Anh thấy khó chịu khi mẹ nhắc đến Bạch Diệp và ba cô ấy. Mẹ anh đã tính toán đâu ra đó cả rồi. Những lời bà vừa nói là mệnh lệnh chứ không phải đề nghị.

Bà Uyên lại nói bằng giọng chủ quan:

– Trong nhà này mẹ sắp xếp chuyện gì là ra chuyện đó. Để cho con Nghi không nghe lời mẹ cố bám thằng Thắng. Hừ! Sau bữa cơm ở nhà mình, Thắng đâu xuất hiện nữa, nó cũng đâu hò hẹn gì với con. Bây giờ có què mắt, có buồn lòng cũng ráng chịu. Con cũng nên lấy đó làm gương.

Cường nhăn nhó:

– Sao mẹ lại xọ chuyện này sang chuyện nọ vậy?

Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con thôi. Có yêu ai cũng phải tính toán, lựa chọn.

Hiểu chưa?

Cường im lặng. Ngày xưa, mẹ cũng tính toán lựa chọn để lấy cho bằng được ba, một người có vẻ bề ngoài nhưng nghèo. Bà luôn tự hào về ông chồng của mình. Thế nhưng bây giờ thì sao? Bà đã không giữ được ông như bà vẫn muốn.

Đúng là bi kịch.

Bà Uyên nhìn Cường:

– Quên nữa. Con ăn gì? Mẹ sẽ sai con bé Minh mua hộ?

Cường xốn xang khi nghe tên Ánh Minh.

Anh biết Minh đang ghét mình thấu xương và cũng đang sợ mình muốn chết.

Bà Uyên lại nói:

– Phải ăn chút gì rồi mới uống thuốc chứ.

– Tội nghiệp! Bạch Diệp có cho thuốc đây.

– Con mới là người bệnh, sao mẹ lại tội nghiệp bác sĩ?

Bà Uyên lườm anh:

– Hừ! Sao thì con thừa biết:

Cường cười cười:

Con hông dám biết rồi.

– Nào! Con có muốn ăn không?

Cường ậm ự:

– Mẹ nhờ ... mua phở cho con.

– Được rồi. Phở tái phải không?

– Vâng.

Dứt lời, anh khoan khoái nằm xuống giường.

Vết cắn trên vai lại buốt lên khiến Cường rên thành tiếng:

– Ranh con! Hãy đợi đây! Rồi sẽ biết tay anh.

Cường không biết mình sẽ làm gì Ánh Minh, mà đòi sẽ cho con bé biết tay.

Nằm nhắm mắt, đầu suy nghĩ lung tung về công ty, về ba mình, về mẹ, về bác sĩ Diệp, Cường chợt nghe giọng Ánh Minh. Đúng là cái giọng chua ngoa của cô:

– Phở của cậu đây thừa ... thiếu gia.

– Không thèm ... động đây, Cường tiếp tục nằm im như đang ngu. Anh muốn nghe Minh tiếp tục chua ngoa.

Đặt tô phở nóng đựng trên một cái khay lên bàn, Ánh Minh định bỏ mặc tên đại ma đầu nhưng ngẫm nghĩ cô lại thấy kỳ. Dầu gì lúc này bà Uyển cũng đã xuống tận nhà nhờ Minh:

Làm ơn mua hộ anh Cường tô phở để anh ăn dần bụng trước khi uống thuốc .

Nếu khi Minh mua phở về mà không gặp lúc bà Uyển đang nghe điện thoại:

còn lâu cô mới thèm ...bê lên tận đây. Cô chẳng thích thú gì khi đối diện với Cường, nhưng cô phải làm ơn cho trót.

Ánh Minh lại gọi:

– Dậy ăn phở, thưa cậu chủ.

Cường vẫn nằm im, Minh khịt mũi.

– Lần nào nhậu vào cũng làm trò. Chán thật. Dứt lời, Ánh Minh mím môi véo mạnh vào vai Cường. Rủi ro thay cô lại véo ngay vết cắn hời tởm khiến Cường đang nằm phải bật dậy, miệng kêu lên đau đớn.

Ánh Minh hốt hoảng lùi ra xa. Cô tròn xoe mắt nhìn vai áo trắng của Cường dính máu đỏ tươi.

Mặt nhăn nhó vì đau, Cường rên:

– Em ác quá vậy Minh. Chắc tôi đến chết vì em mất. Ui cha là đau!

Ánh Minh cuống cả lên khi thấy Cường cởi áo để lộ vết thương sâu thẳm trên vai.

Điều khiến cô ấn tượng nhất là vết thương ấy đang rỉ máu.

Minh xoắn hai tay vào nhau, miệng ấp úng:

– Em ... em xin lỗi. Em không cố ý.

Cường chì chiết:

– Hừm! May là em không cố ý.

Ánh Minh liếm môi:

– Ai bảo em gọi mãi mà anh không dậy làm chi.

Cường vừa nhìn vết thương vừa nói:

– Tôi chả hề nghe tên mình.

Minh bắt bẻ:

– Nhưng anh nghe tiếng em đúng không?

Cường nhấn mạnh:

– Tôi đang nằm mơ thấy mình đi chợ và tôi chỉ nghe tiếng bà bán cá ngoài chợ léo nhéo.

Ánh Minh tức lắm, cô làm bằm:

– Vậy anh ... ăn nhéo là đúng rồi.

Cường lừ mắt:

– Em làm bầm gì đó:

– Có gì đâu ạ!

Cường ra lệnh:

– Em xuống nhà lấy bông băng, acool, oxy già lên đây ... băng vết thương cho tôi.

Minh kêu lên:

– Đó là việc của bác sĩ Diệp, sao lúc này anh không nhờ chị ấy?

Cường liếc Minh:

– Hừ! Ngốc như vậy cũng hỏi. Nhắm tôi bảo mình bị câu sục, mẹ tôi và Bạch Diệp tin không?

– À, anh nói người ta là ... là ...

Ánh Minh chưa nói hết lời thì bà Uyển bước vào, Cường vội kéo áo lại, một tay che lên vai vì sợ bà Uyển thấy vết máu trên áo.

Nhưng anh sợ bằng thừa, bà Uyển không hề để ý, bà bảo:

– Ánh Minh trông chừng anh Cường hộ bác, bác ra ngoài có chút việc sẽ về ngay.

Cường cau mày:

– Mẹ làm gì vội vậy? Mẹ ra ngoài một mình con không yên tâm, lỡ như lần trước ...

Giọng bà Uyển nghiêm lại:

– Con không phải lo. Mẹ đã gặp một vài người trong hội đồng quản trị công ty chứ không đi như con đang nghĩ đâu ở nhà con phải ăn và uống thuốc rồi mới được ngủ.

Cường ngắt ngang lời bà:

– Trời ơi! Con có phải trẻ con đâu mà mẹ dặn kỹ quá vậy?

Bà Uyên tủm tủm cười với Minh:

Anh Cường có phải trẻ con không Minh?

Ánh Minh lễ phép:

– Dạ Hình như cháu đã đọc ở đâu một câu đại loại là:

Trong một người đàn ông nào cũng có một đứa trẻ con ạ. Nếu anh Cường khác người ta thì anh ấy không phải đàn ông ạ.

Bà Uyên bật cười trong khi Cường trợn mắt nhìn Minh.

Cô ngoan ngoãn mời:

Anh ăn phở đi kéo nguội. Đợi bà Uyên đi khỏi cửa, Cường liền ...đi Ánh Minh:

– Đau thế này tôi không nhắc tay lên nổi để cầm đũa, em làm sao thì làm.

Minh vênh mặt:

– Anh đang là một quý ông hay một đứa nhóc mẫu giáo nhỉ?

Cường thần nhiên:

Tôi là nạn nhân của em. Em đừng hòng rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Ánh Minh hỏi thẳng:

– Anh muốn em dứt chớ gì?

Cường khinh khỉnh:

Tôi chỉ muốn no bụng để uống thuốc thôi.

Minh bung tô phở lên:

– Đúng là nhỏ mọn. Lỡ có phỏng mồm thì ráng chịu chứ đừng quy thêm trách nhiệm cho em đó.

Nhìn Ánh Minh loay hoay với tô phở, với dưa muối, Cường cười thâm trong bụng. Cô nàng dáo dể này cần bị trêu dài dài cho đặng tỉnh lại.

Anh chưa kịp nói gì cho ... bỏ ghét, Ánh Minh đã chu mồm dở dành:

– Nào. Ngoan ... ngoan. ùm ...

Cường nhăn mặt:

– Chắc em khiến tôi sặc mắt. Nghiêm túc một chút đi.

Ánh Minh ngơ ngác thấy mà thương:

– Dạ Em vẫn như thế khi dứt cơm cho bé Sa Kê ở cạnh nhà.

Cường ngắt lời cô:

Nhưng tôi không phải bé Sa Kê.

Ánh Minh nhovn miệng cười:

– Vậy thì anh tự ăn được chứ gì:

Anh là người lớn mà. Đã là người lớn thì phải rộng lượng, ai lại chấp nhất người nhỏ.

Cường gạt ngang:

Thôi đủ rồi. Em lắm điều quá.

Cầm dưa lên, Cường nói:

– Làm ơn xuống tủ thuốc lấy bông băng lên đây hộ tôi.

Ánh Minh gật đầu:

Vâng. Em sẽ lấy ngay.

Cường lừ mắt:

– Nè! Không được trốn luôn đó.

Ánh Minh nhún vai:

Đã hứa với bác Uyên là sẽ trông chừng anh, em trốn làm chi.

Dứt lời, cô le lưỡi trêu Cường:

– Ăn ngon nhé!

Minh nhẹ nhom khi bước ra khỏi phòng của Cường. Tủ thuốc không khó khăn gì để tìm nhưng Minh vẫn nhấn nhá thật lâu. Cô tò mò nhìn ngắm thật kỹ nội thất ngôi nhà của gia đình Cường. Sang trọng, tiện nghi, hiện đại và dĩ nhiên mọi thứ trong ngôi nhà này đều đắt tiền.

Tự nhiên Ánh Minh thấy buồn. Cô thật mơ mộng hão huyền khi có lúc đã nghĩ tới Cường. Anh ta thuộc tầng lớp khác. Tầng lớp đó cách thng lớp gia đình cô rất nhiều. Bậc tam cấp dẫn lên ngôi nhà lớn tuy không cao, song muốn bước lên cô phải có cơ hội.

Bữa nay với Ánh Minh là một cơ hội, nhưng là một cơ hội cười ra nước mắt.

Cô được vào ngôi nhà này để làm công việc giống công việc của một người hầu gái mà người Minh đang phục dịch chính là thiếu gia Cường.

Bước chân lên cầu thang của Minh chột trĩu nặng, cô tự nhủ:

Hãy thực tế, hãy thực tế, con ngốc ạ!

Khi ánh Minh vào, Cường đã ăn xong, anh cao giọng:

– Em làm gì lâu dữ vậy?

Minh hóm hỉnh:

– Không phải em lâu mà là tại anh ăn nhanh, nhanh đến mức em bất ngờ

luôn.

Cường hơi quẽ, anh bào chữa:

– Chẳng phải em bảo tôi ăn nhanh kẹo nguội là gì?

Ánh Minh khúc khích:

– Anh chịu nghe lời em sao? Chắc trời sắp có bão, bão to.

Cường cầu nhàu:

– Hừ! Lúc nào cũng lý sự.

Cường cởi áo ra, Ánh Minh thấy vai anh sưng đỏ, vết răng của cô rất sâu và dĩ nhiên đang rướm máu.

Cường lừ mắt:

– Thế này vừa lòng hả dạ em chưa?

Ánh Minh nuốt nước bọt:

– Chưa. Vì thật tình em không cố ý mà chỉ tự vệ chính đáng.

Cường đốp chát:

– Hừ? Tôi chi đùa chớ có làm gì bậy mà em tự vệ?

Ánh Minh lí nhí:

– Anh đùa y như thật, ai mà biết.

Cường xuýt xoa:

Răng y như răng sói ... Đau thật!

Minh chớp mi:

– Để em rửa vết thương cho anh.

Nói dứt lời, Ánh Minh lấy chai oxy già xịt vào vết thương cho nó sủi bọt trắng.

Cường nhăn nhó khiến Minh buột miệng:

– Đúng là nhà giàu đứt tay ... Đại ma đầu gì nhõng nhẽo chúa!

Cường nạt:

– Lắm điều?

Minh lên giọng:

– Em nói không đúng sao. Vết thương chỉ to bằng hạt đậu mà làm như ghê gớm lắm.

– Em không phải bác sĩ Diệp đâu mà anh làm nũng.

Cường gắt:

– Lại bác sĩ Diệp. Em thích gán ghép tôi và cô ấy nhỉ!

– Tại em thấy hai người xứng lắm.

– Xứng ở điểm nào? Em nói không được là biết tay tôi.

Ánh Minh lấy băng keo cá nhân dán lên vết thương. Cô nói một hơi:

– Em thấy hai người môn đăng hộ đối, trình độ ngang bằng, tuổi tác không chênh lệch.

Cường gõ nhẹ lên đầu Minh:

– Ngốc ơi! Đã là bồ chưa?

Minh lấp lung:

– Anh hỏi để làm gì? Đó là bí mật, em không trả lời đâu.

Cường nheo mắt:

– Bí mật hả? Coi chừng bị bật mí đó.

Ánh Minh phủi tay vào nhau:

– Xong. Không phải bác sĩ, em chỉ biết làm thế thôi. Lỡ có nhiễm trùng em không chịu trách nhiệm. Cường quơ cái áo thun trên ghế:

– Nói như vậy chắc anh phải đi chích gừa chó dại quá!

Ánh Minh giậm chân:

Anh ...anh thấy ghét ...

Cường tủm tủm cười. Lâu lắm rồi, kể từ khi anh rời ghế giảng đường, tới bây giờ anh mới tìm lại được cảm giác thích thú khi trêu một cô gái để cô ấy có phản ứng như Ánh Minh. Bất chợt Cường thấy mình trẻ trung hơn, hồn nhiên hơn. Với những áp lực khó chịu của công việc, dần dà Cường đã đánh mất những trò nghịch ngợm thời đi học. Công việc của anh tiếp xúc với đàn ông nhiều hơn Uyên sẽ trách em trông anh không cẩn thận.

Cường gật đầu:

– Anh biết rồi.

Minh chợt nghiêm giọng:

– Em xin lỗi đã làm anh bị thương ở vai.

Tất cả cũng tại chúng ta hay đùa. Từ giờ trở đi, em hứa sẽ không đùa, không chua ngoa, đánh đá và ác khẩu với anh nữa. Em sẽ trở về đúng vị trí con gái của người lái xe cho gia đình anh, mình đừng là huynh muội nữa.

Cường chưa kịp nói gì, Ánh Minh đã đứng lên.

– Em không lấy thuốc hộ anh được đâu.

Anh nhớ phải uống đó.

Ánh Minh đi rồi, nhưng Cường vẫn còn đứng một chỗ. Anh biết cô bé còn giận mình.

Tất cả cũng vì đùa quá lố. Anh đã lợi dụng đùa để định hôn Minh. Chính anh là kẻ không ra gì. Mọi quan hệ tốt đẹp của hai người đã có vết rạn, nếu Cường không khéo léo mối quan hệ ấy gãy đổ như chơi.

Cường thở dài :

" Minh đừng là huynh muội nữa ".

Ánh Minh đã nói một cách dứt khoát nhưng anh biết mình khó có thể dứt khoát với những vương vấn trong tim.

Trao Về Em

Chương 6

Ánh Mai nhìn mình trong gương và khe khẽ hát. Cô ngắm gương mặt mình này giờ khá lâu. Mai tìm xem Thắng thích cô ở điểm nào mà hôm qua lúc trong phòng học của bé Ta Nô chỉ có hai người, anh đã ngang nhiên nói:

"Rất thích Mai, trong tâm trí anh thời điểm này chứa toàn Ánh Mai ". Thắng làm cô ngạc nhiên đến mức ngồi trơ ra như tượng một pho tượng đang nóng lên vì những lời sấm sét đó.

Thích một người có đồng nghĩa với yêu người ấy không nhỉ? Chắc là không vì nếu yêu phải nói là yêu chứ. Mai và anh biết nhau chưa bao lâu nếu yêu thì quá vội. Còn thích thì ...

Ánh Mai thở dài. Cô liếc Ánh Minh. Con bé ôm vở nhưng mắt mơ màng nhìn vào cỏi vô tận nào đó rõ ràng nó chẳng học hành gì dù đang ôm vở ra chiều rất siêng năng.

Vơ cái gối. Mai thấy vào người Minh:

Con nhỏ giật mình nhồm dậy:

– Làm em hết hồn.

Mai bắt nọn:

– Mơ gì giữa lúc thức vậy?

Mình trấn tĩnh lại và phân pháo:

– Học bài chớ mơ gì. Chị mới đang mơ ấy. Em hỏi thật ngen. Hai người thế nào rồi? Sao em không thấy ông ta xuất đầu lộ diện nữa?

Mai ngơ mặt ra:

– Em nói ông nào?

– Chậc! Ông Chiến chớ ông nào nữa?

Mai nói:

– Chị bảo ảnh đừng tới nhà nữa và ảnh đã đồng ý.

Mình nhún vai:

– Đàn ông gì quá dở. Yêu mà không lì thì thua là chắc.

Mai chống tay dưới cằm:

– Chắc gì Chiến đã thật sự yêu.

Mình dài giọng:

– Không yêu mà bỏ công đeo đuôi à?

Ánh Mai im lặng. Một lát sau cô hỏi băng quơ:

– Thích với yêu có giống nhau không?

Minh tò mò:

– Bộ anh Chiến nói là thích chị à?

– Không. Tự chị thắc mắc thôi.

Minh thắc mắc:

Thích và yêu phải khác nhau chứ. Nhưng ai thích chị vậy?

Mai nuốt nghẹn xuống:

– Có ai đâu.

Hai chị em chợt rơi vào im lặng. Mắt không về phía cái quạt thông gió mới lắp trên tường, Ánh Mai thắc mắc:

– Sao tự nhiên ông Cường lại cho lắp quạt.

Minh liếm môi.

– Tại anh ấy thấy căn nhà kho này quá ngột ngạt, nóng bức.

Mai nheo nheo mắt:

– Anh ta không đáng ghét như em từng ghét phải không? Ít ra Cường cũng biết quan tâm đến người khác.

Minh ngáp ngừng:

– Ba không thích sự quan tâm đó. Ba cứ hỏi em mãi lý do tại sao. Em trả lời rồi nhưng ba có vẻ không tin. Ông còn rầy sao em để Cường tùy tiện đưa thợ lên đây đục tường lắp quạt. Ba nói phòng con gái không phải ai muốn vào cũng được, ba khó quá làm em thấy mệt mỏi.

Ánh Mai thở dài:

– Đúng là ba khó quá. Chiến không đeo đuôi chị nữa vì anh ấy ngăn cách giữ con gái của ba quá kỹ lưỡng:

Ba đang giam lỏng bọn mình mà ba tưởng là ba bao bọc, chở che.

Nếu bây giờ mình thoát ra khỏi sự bao bọc đó, ba sẽ sốc thậm chí sẽ giận dữ, chị không dám.

Ánh Minh chớp mi:

– Vậy chẳng lẽ mình không được tự do quen một người nào đó?

– Chị không biết.

– Chị lớn rồi, đã đi làm, tạm gọi là trưởng thành sao lại không biết?

Chưa kịp trả lời Minh, Mai đã nghe ông Phùng gọi mình bằng giọng chất chúa khác thường.

Hoảng hồn, cô vội dạ to rồi xuống nhà.

Nhìn gương mặt hằm hằm của ông và vẻ lo lắng của mẹ, Ánh Mai hoang mang quá.

Ông Phùng hắt hàm:

– Ngồi xuống đó!

Mai nhìn bà Hiên rồi mới ngồi xuống cái ghế nhựa.

Ông Phùng buông từng tiếng:

– Bắt đầu từ ngày mai, con không dạy thêm cho thằng Ta Nô nữa. Hừ! Đúng là ... là ...

Ánh Mai vốn nhạy cảm, cô nghĩ ngay tới Thắng, nhưng liền sau đó cô phản ứng:

– Tại sao con phải nghỉ dạy khi công việc này vẫn tốt đối với con và cả Ta Nô?

Ông Phùng quắc mắt lên:

– Còn sao nữa. Người ta nói con đang bám vào gã Việt kiều, cậu Thắng Ta Nô. Ba không muốn bị mất mặt vì chuyện đó.

Ánh Mai nóng mặt, cô ấp úng:

– Con chẳng làm gì sai hết.

– Nhưng chuyện đó có hay không? Hừ! Nhà nghèo không lo an phận. Cậu Thắng ấy là của cô chủ Xuân Nghi chứ không phải là người để con tơ tưởng.

Từ trên gác lưng ánh, Minh nói vọng xuống:

– Sao ba lại khẳng định như vậy:

Con nghe dì Am nói hai người đó không hợp tính nên chỉ xem nhau là bạn thôi mà.

Ông Phùng khựng lại vì bất ngờ. Bực bội ông gắt:

– Lại nói leo, đã thế còn giỏi ngồi lê hóng chuyện. Liệu hồn đó, ba chưa nói tới con đâu.

Quay sang Mai, ông hạ giọng:

– Ba nói rồi, con tìm chỗ khác mà dạy trước khi người ta cho mình nghỉ.

Ánh Mai lí nhí:

– Dạ.

Nặng nề, Mai lê từng bước lên cái thang bằng gỗ nhỏ xíu. Lên tới gác, cô nằm ngay xuống sàn, mắt cay xè mà không dám khóc.

Ánh Minh vút quyền vờ sang một bên và sà ngay vào cạnh Mai.

Con bé lấp bắp:

– Có có đúng là ... là ...

Mai quay mặt vào vách, nước mắt chảy ra nhạt nhòa, Minh hỏi tới:

– Anh ta nói thích chị phải không?

Mai sụt sịt mũi. Hai chị em chột im lặng.

Rồi Mai rụt rè lên tiếng:

– Dì Am nói như thế nào về chuyện của hai người đó.

Ánh Minh thì thảo:

Hôm anh Cường vào nhà lấp quạt, em thấy mình lẩn quẩn ở đó hơi bất tiện nên đã lên nhà trên chơi với dì Am. Dì ấy kể là chị Nghe đang buồn vì anh Thắng không nói lại tình xưa.

– Nói lại tình xưa à?

– Đúng vậy. Dì Am kể, trước kia khi còn học phổ thông chị Nghi và anh Thắng đã quen nhau. Họ quen cũng khá lâu, nhưng sau đó lại chia tay vì không hợp tính:

Khi nghe anh Thắng về nước, Xuân Nghi rất vui, chị ấy hy vọng với tài mỗi mai của anh Hoàn, anh Thắng sẽ nghĩ lại tình cảm xưa kia của hai người. Có một dạo họ đi chơi chung rất vui vẻ. Ai ngờ mới đây Thắng đã nói thẳng với chị Nghi rằng :

Hai người trước sau gì cũng chỉ là bạn ...

Ánh Mai ngắt ngang lời Minh:

– Thắng cũng nói thế khi chị đề cập tới chị Nghi.

Minh liền nói tiếp:

Nhưng chị Nghi lại không chấp nhận:

– Chị ấy rất yêu anh Thắng, nên dạo này chị ấy giống như đang thất tình.

– Đó chỉ là tình cảm đơn phương.

Minh so vai:

Đơn phương hay song phương gì chị cũng gặp rắc rối với gia đình ông chủ Yên, anh Hoàn và ba hết. Không ai cản thành việc chị quen người chị Nghi yêu đâu.

Mai thở dài sườn sượt:

– Chi biết rồi! Phận nhà nghèo mà.

Ánh Minh kéo vai Mai:

– Nhà nghèo thì không được yêu à? Người ta không tán thành mình phải thuyết phục chứ. Chưa chỉ chị đã cam phận:

Nhưng có đúng là anh Thắng thích chị không?

Anh vừa nói thế tối hôm qua.

Minh lầu bầu:

Thích một người chưa hẳn là yêu. Chỉ có thể tin anh ta không, khi trước khi anh ta thích bao nhiêu người, rồi chia tay bao nhiêu người, chẳng ai biết. Đã vậy anh ta ở rất xa. Dăm bữa nửa tháng nữa, Thắng cũng đi, không có gì đảm bảo anh ta sẽ quay Mai bên vực Thắng:

– Thắng đã tìm được việc làm ở đây, anh sẽ về Sài Gòn, Thắng không thích sống ở nước ngoài.

Ánh Minh vẫn vẽ:

– Vậy thì định mạng sẽ cười hay khóc với chị, có lẽ chỉ trời biết:

Mai trở mình. Cô nhìn qua vuống cửa tò vò và thấy một khoảng xanh bé xíu của trời.

Căn gác này ngột ngạt quá, tù túng quá. Trái tim đang thổn thức vì yêu của cô bỗng muốn phá tung tất cả để được tự do đập theo nhịp tim một người khác.

Nhưng đó chỉ là khao khát. Ánh Mai nghĩ tới ba mẹ và biết mình sẽ bị khuất phục. Cô không muốn ba mẹ phiền. Đừng vì vậy ngày mai cô sẽ nghỉ dạy kèm bé Ta Nô. Điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ không gặp Thắng nữa. Chỉ nghĩ bao nhiêu đây thôi, Mai đã thấy buồn nẫu ruột.

Nhưng việc gì đâu Mai phải buồn đến thế. Thắng chỉ thích cô thôi chứ anh có yêu cô đâu yêu. Người ta có thể thay đổi sở thích kia mà.

Ánh Mai nghe giọng Ánh Minh đầy ảm ức:

– Chị sẽ nghe lời ba phải không?

Mai yếu ớt:

– Ờ! như vậy cho yên nhà ảm cửa.

Ánh Minh kêu lên:

Quan trọng là chị có thích ảnh không kia.

Ánh Mai gạt ngang:

– Chị không biết:

Em đừng hỏi nữa.

Ánh Minh bĩu môi:

– Xí! Chị đang tự dối mình thì có. Em không tin chị không biết trái tim mình muốn gì?

Mai chép miệng:

– Tốt nhất đừng nên muốn gì cả.

Minh nhăn mặt:

– Sao lúc nào chị cũng yếu đuối đến mức thụ động vậy, nếu là em, em sẽ vì tình yêu của mình.

– Đã bảo đừng nói nữa mà!

Ánh Minh vùng dậy. Cô xuống dạo và ra sân để hít thở chút không khí mát dịu thơm tho từ cây cỏ từ mùi hoàng lan nồng nàn.

Trong căn gác ấy đúng là quá ngột ngạt, cô đã chịu đựng được nhiều tháng rồi, sao bữa nay Mai cố cảm giác tức thở đến mức ngực nặng như đeo gông thế này.

Mai đi lòng vòng trong sân. Buổi chiều chửa nhạt buồn như lời một bài ca đã cất nổi tiếng:

Chiều chủ nhật buồn, nằm trong căn gác điu hiu. Trên căn gác đó lúc nào chắc chị Mai đang khóc. Bỗngưng Minh tức ba mình quá. Lẽ ra ông phải giải thích, an ủi chị Mai như thế nào, đằng này ông chỉ vì sợ mất mặt, nghĩa là ông chỉ nghĩ tới sĩ diện của mình nên chưa rõ tình cảm của chị Mai và anh Thắng ra sao đã bắt chị nghỉ dạy. Tại sao ba lại cho rằng Thắng là dành riêng cho chị Xuân Nghi, còn con nhà nghèo phải loian phận, không được to tướng. Ba quên rằng có rất nhiều cô bé lọ lem đã làm chút trái tim lần anh hôn các hoàng tử hay sao?

Có lẽ ba xem thường con gái mình quá. Ánh Minh hết hồn khi nghe giọng ông Phùng.

– Con đi lòng vòng chi vậy?

Minh nói ngay:

– Tại ở trên gác nóng quá.

Ông Phùng lừ lừ mắt:

– Đã có quạt thông gió lẫn quạt bàn còn nóng sao? Hừ! Ăn mặc thế kia mà đi lung tung. Vào nhà phụ mẹ nấu cơm.

– Vâng.

Ánh Minh chui tọt vào xó bếp to bằng hóc mũi, nơi bà Hiền đang lúi cùi rửa rau muống.

Minh đến bên bà:

– Mẹ để con làm!

Bà Hiền lắc đầu:

– Được rồi. Lên lầu với chị Mai, xem nó thế nào?

Minh nhún vai:

– Con nghĩ chị đang muốn một mình. Con thấy tội nghiệp chị Mai chị quen ai ba cũng không đồng ý, ba khó quá chỉ khổ con gái.

Bà Hiền cau mày:

– Liệu hồn con đó.

– Con nói không đúng sao?

Bà Hiền gật:

– Đúng ở chỗ nào? Cậu Thắng đó đang quen với Xuân Nghi, chị con chen vào làm kẻ thứ ba coi sao được:

– Anh Thắng thích chị Mai chứ có thích chị Nghi đâu.

Bà Hiền trợn mắt:

Bộ cậu ta đã ... đã tỏ tình rồi à? Ba mày nghe được thì chết.

Ánh Minh nhăn nhó:

– Mẹ đừng rồi lên, chị Mai mắng con.

– Nhưng có đúng vậy không?

Minh liếm môi:

– Con nghĩ là đúng. Nhưng nói thích phải là tỏ tình không?

Bà Hiên cao giọng:

– Chớ còn gì nữa, đồ ngốc!

Bà Hiên có vẻ suy nghĩ:

– Thắng là Việt kiều, đến rồi đi. Mẹ lo cậu ta không thật lòng. Ba con bắt chị Mai nghỉ dạy là đúng.

Ánh Minh ngao ngán lắc đầu. Cô sẽ điên mất nếu cứ ru,rú trong nhà vào cái giờ nắng gắt chiều hôm này:

Nhìn bà Hiên Minh nói:

– Con đi nhà. Bách một tí nghe mẹ?

Bà Hiên gật đầu:

– Ờ! Đi đi. Mẹ đang định nói chuyện riêng với chị Mai đây.

Chui lên gác, Minh vừa thay quần áo vừa nói khẽ:

– Chị chuẩn bị tinh thần đi. Mẹ sắp nói chuyện với chị.

Ánh Mai uể oải:

Còn tinh thần đâu nữa để chuẩn bị. Mẹ nói gì chị cũng dạ là xong.. Ánh Minh cứng rắn:

Nếu là em, em sẽ không như vậy. Xuống nhà Minh dắt xe đạp ra. Cô thông thả đạp sát lề và thấy lòng vui nặng nề. Nhà Bách chiều chúa nhật đông nghẹt người. Ánh Minh chen chân tìm một chỗ đứng trước kệ sách văn học. Sách nhiều quá và cũng đắt quá. Minh sẫm soi mãi quyển Đàn hương tình và biết mình chỉ có thể đứng đây coi lên chứ không có khả năng mua về nhà.

Đang hồi hộp say sưa với phần, mở đầu quyển sách. Ánh Minh chỉ nghe cô người khề gọi mình. Ngẩng lên cô gặp Cường.

Thật bất ngờ, Ánh Minh reo lên nhưng ngay tức khắc cố mím môi lại. Rất lịch sự, lịch sự đến mức xa lạ, Minh khề gặt đầu chào.

Thái độ trịnh trọng của cô khiến Cường suýt bật cười, nhưng anh đã nén được.

Cũng lịch sự không kém Minh, Cường hỏi:

– Không phiền vì đã gọi em chứ?

Minh lắc đầu cô nhìn vào trang sách song hoàn toàn không hiểu những chữ vừa đọc. Kế bên cô, Cường cũng cúi mũi vào quyển sách trên tay.

Ánh Minh không tập trung được, dù cô đã rất cố. Cười cùn cô đặt sách lên giá và nói:

– Em về trước ạ!

Cường không tránh đường để Minh đi. Anh cố tình chắn ngang khoảng trống chật hẹp giữa hai dãy kệ sách khiến cô bối rối.

Cường thẳng thắn:

– Sao lại tránh anh?

Ánh Minh ấp úng:

– Em ... em đâu có tránh.

Cường mỉm cười:

– Vậy anh em mình đi uống cà phê. Anh mời em.

Minh kêu lên:

– Không được đâu.

Ngoài lý do em không muốn ra anh không chấp nhận lý do nào khác hết.

Ánh Minh quay mặt đi:

– Em không muốn.

Cường xoay vai cô lại:

– Nhìn vào mặt anh rồi hãy nói, nhóc ạ?

Minh trầm giọng:

Anh lại đùa rồi.

– Anh nói thật chứ đùa gì.

Rất đột ngột, Cường nắm tay Minh kéo đi giữa chốn đông người, nhưng lại rất yên tĩnh này, Minh không thể làm gì khác ngoài việc im lặng bước theo anh.

Ra tới chỗ gọi xe Cường lại ra lệnh. Cứ để xe đạp ở đây. Anh sẽ chờ em đợi.

Ánh Minh ngập ngừng:

– Em lùn xùì, xấu xí thế này, anh sẽ xấu hổ khi đi với em vào quán.

Cường hơi nghiêng đầu, anh nheo nheo mắt:

– Anh thích em. Thế là đủ!

Minh nóng người vì lời ngắn gọn nhưng rất nặng ký của Cường:

“Anh thích em” Eo ơi! Thích một người chưa hẳn là yêu. Chính Minh đã nói thế với chỉ Mai. Không ngờ bây giờ tới phiên cô phải lán loạn, ngân ngơ vì cái từ, thích chung chung này.

Dứ dứ ngón tay về phía Minh, Cường bảo:

– Chờ anh chờ không được biến mất đâu.

Ánh Minh xoa mặt. Cô nghe tim đập mạnh.

Cô sợ vì biết mình đang bắt đầu một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, mà ba cô nghiêm cấm.

Ba cô đã ,nói gần nói xa như cảnh cáo cô khi đặt những câu hỏi về Cường.

Ông và mẹ quá già đời khi thắc mắc tại sao nhưng vì chưa có chứng cứ cụ thể chứng minh cô và Cường có những biểu hiện bất thường nên ông tạm thời cho qua. Lỡ như ông bắt gặp Minh ngồi sau lưng Cường trên chiếc xe tay ga hai mươi mấy triệu bạc, thì Minh không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Vốn bướng bỉnh, nên Ánh Minh tuy có lo lắng, nhưng vẫn thích làm theo ý mình. Trái tim luôn có lý lẽ riêng ý của Minh có phải là lý lẽ của trái tim không?

Cường trở xe tới với gương mặt rạng rỡ khác thường. Gương mặt ấy khiến Minh ngẩn ngơ. Cô ngồi sau lưng anh với cảm giác bay bổng, bay bổng.

Lâu lắm, Ánh Minh mới hỏi:

– Chúng ta đi đâu vậy?

Cường nói:

– Em thích đi đâu, anh sẽ đi tới.

– Em đâu có biết chỗ nào.

Cường quyết định trong tích tắc:

– Vậy chúng ta đi vòng vòng. Minh liếc môi:

Lỡ ba em thấy thì chết.

– Sao lại chết? Đâu phải chú Phùng không biết anh.

Ánh Minh nói như than:

Chính vì ba biết anh, em mới chết.

Cường gật gù:

Anh hiểu rồi, nhưng anh sẽ có cách nói nếu gặp chú Phùng.

Minh tò mò:

– Anh sẽ nói gì nếu điều đó xảy ra?

Cường ra chiều quan trọng:

– Đang điều khiển xe, anh không thể trả lời em câu hỏi nghe chừng rất đơn giản nhưng lại chứa đựng điều quan trọng với anh được. Để vào quán đã nhóc.

Ánh Minh làm thinh nhưng trong lòng hết sức hoang mang. Cường lấp lửng thật thấy ghét.

Dừng xe trước quán Dòng Thời Gian, Cường gọi xe rồi tự nhiên nắm tay Minh, cô lự tay lại nhưng không được vì Cường siết tay cô quá chặt.

Cường nghiêng đầu:

– Không nắm tay nhờ em đi lạc, anh biết nói sao với chú Phùng.

Ánh Minh phụng phịu:

– Anh đúng là Đại ,ma đầu.

Kéo ghế cho Ánh Minh ngồi, Cường hóm hỉnh nhắc lại câu anh từng nói:

– Vậy mới xứng với tiểu yêu nữ chứ.

Ánh Minh vênh mặt:

– Hồng dám đâu!

Cường tủm tỉm cười, anh ăn cần hỏi:

– Em thích uống gì?

Minh lướt mắt qua menu rồi chỉ vào tên một thức uống:

– Em thích món này!

Cường bảo người phục vụ.

– Hai ly xoài ép!

Ánh Minh nhìn Cường và ngập ngừng:

– Chỗ bịcâu của anh thế nào rồi?

Cường ví von.

– Đã lên da non, tương lai chắc chắn sẽ thành sẹo. Một vết sẹo tròn y như bị một con dấu đóng vào. Chắc không ai dám ngờ người đóng dấu vào đời anh chính là em.

Ánh Minh chớp mi:

– Anh nói gì nghe lạ tai quá! Đóng dấu vào đời anh là sao? Em thật không hiểu.

Cường khoanh tay ngạo nghễ:

– Ranh ma như em mà không hiểu à?

Anh không tin ... Nhưng thôi, để anh giải thích.

Ý anh là em phải chịu trách nhiệm về cái sẹo trên vai anh.

Minh kêu lên:

– Chịu trách nhiệm về một cái sẹo. Chuyện này hơi bi lạ, lần đầu em mới nghe. Nhưng là trách nhiệm gì vậy đại ma đầu?

Cường nheo mắt:

– Em thử đoán xem.

Ánh Minh so vai:

– Em xin chịu. Chỉ có trời mới biết đó là trách nhiệm gì.

Cường thả từng chữ:

Trách nhiệm về cuộc đời anh.

Ánh Minh cười khúc khích:

To lớn quá em không đủ sức. Với lại, em nghĩ cuộc đời anh đã có người tình nguyện chịu trách nhiệm rồi.

Cường nhăn mặt:

– Chậc! Lại nữa. Anh biết em muốn nói lai rồi. Mẹ anh môi cần bác sĩ chứ anh thì không.

– Chính vì bác Uyên cần nên anh mới cưới vợ bác sĩ.

Cường ngắt ngang lời Minh:

– Không nói chuyện này nữa.

Ánh Minh bướng bỉnh:

Nhưng em thích.

Cường dịu giọng:

Uống nước đi nhóc.

Minh liếc Cường:

Đã nói bao nhiêu lần rồi, em không phải nhóc. Vậy mà anh cứ nhóc này nhóc nọ hoài.

Cường tỉnh bơ:

– Chưa có bồ thì vẫn là nhỏ.

Ánh Minh vênh váo:

– Ai báo anh, em chưa có bồ Cường chỉ vào ngực mình:

– Anh bảo.

Anh Minh gõ tay lên bàn:

– Trật lất! Em đã xài ngon rất nhiều anh chàng.

– Cường xoa cằm:

– Thú vị nhì! Xem ra em nhớ rất lâu những gì anh từng nói với em. Nhưng anh nói thể là đùa cho em giận chơi thôi. Chờ chú Phùng nổi tiếng giữ con gái kỹ nhất Sài Gòn, liệu có gã nào dám bég màng tới công nhà em không?

Ánh Minh ... khoe:

– Em thiếu gì bạn học cùng lớp.

– Các cậu nhóc ấy làm sao đu sức làm em động lòng. Muốn làm người lớn mà chưa phân biệt được bạn học cùng lớp khác với bồ. Chắc.

Chắc anh phải dạy em quá.

Minh áp ứng:

– Cảm ơn!

Dứt lời cô bùng ly lên uống một hơi. Thái độ trẻ con của Ánh Minh khiến Cường lại tum tím. Anh nhớ những ngày đó qua. Sau buổi tối nóng sốt bị vết thương hành đó, Cường hầu như khèn thấy bóng dáng Ánh Minh, cô bé tránh mặt anh rất kỹ. Cường chẳng tìm ra lý do nào để xuống căn nhà kho bé tẹo của gia đình Minh. Anh không chỉ ngại.

Ông Phùng mà còn ngại cả bà Am. Bà ấy là cái đài bán dẫn thu và phát tin nhạy nhất thế giới. Cường không muốn mình và Minh trở thành đề tài thời

sự nóng hổi, kéo theo bao nhiêu là rắc rối, nên anh đã bấm bụng chịu đựng cảnh Gân trong gang tấc mà nghìn dặm xa .

Sau đó, Cường viện cớ gần quạt thông gió để vào tận nhà Minh song cô bé lại để anh một mình vãi gã thợ đục tường lắp quạt mặt quạt đeo trông thật dễ ghét.

Bữa nay đúng là đỉnh mệnh. Không hẹn mà Cường và anh Minh cùng gặp nhau trong nhà sách. Đây là cơ hội của Cường. Anh đâu thể bỏ qua.

Anh thích được chuyện trò với Ánh Minh thích được có cô bên cạnh mà không biết vì sao. Bên Minh, Cường luôn thấy vui tươi yêu đời anh như quên hẳn áp lực công việc, chuyện buồn phiền xưa gia đình ở cạnh Minh, anh có cảm giác khác xa lúc anh ở cạnh Bạch Diệp hay ào cô gái khác. Cô là tiêu yêu nữ đáng yêu:

Cô y như một, thánh cô của ma giáo:

Cường cứ túm tim cười khấn ánh Minh ứ ả, cô hỏi:

- Anh sẽ nói gì nếu bảy giờ ba em hiện?
- Lời đầu tiên dĩ nhiên là mời chú ngồi. Sau đó tùy cơ ứng biến:
- Ứng biến như thế nào?

Cường lắp lững:

- Điều đó còn tùy thuộc ba em khó hay dễ đối với anh.

Ánh, Minh cong môi lên:

- Dĩ nhiên ba, em rất khó rồi.

Cường nhìn Minh:

- Vậy anh sẽ nói thật với chú Phùng là anh thích em:

Ánh Minh trăn mình vì Ánh mắt của Cường, cô nuốt nước bọt:

– Thích ... nghĩa là là sao?

Cường xoay cái ly chân cao:

– Em nghĩ sao thì là như vậy.

Ánh Minh trấn an lại, cô nói:

– Em chả nghĩ gì cả. Anh đừng có tinh vi.

Cường gật gù:

– Nếu vậy anh sẽ nói điều anh nghĩ, lúc đó em đúng là ghen.

Ánh Minh cuống lên:

– Không được nói đâu.

Cường bảo:

– Bề ngoài bướng bỉnh lắm, nhưng lại nhát hít. Em sợ gì mà không cho anh nói?

Ánh Minh ngó lơ:

Minh không nói chuyện này nữa.

Nhưng anh thích ...

Minh nhăn mặt:

– Em thua rồi, anh đừng trêu em. Hơi chồm về phía ánh Minh, Cường hạ giọng:

– Anh nói thật chứ không trêu:

Minh ... nhìn anh, chớ đừng nhìn đi đâu kìa Ánh Minh nghênh ngang:

– Nhìn anh thì nhìn chớ em đâu có ngán.

Nhưng em hỏi thật và anh phải trả lời thật nghen. Sao anh lại thích em?

Cường nheo mắt:

– Vậy sao em thích anh?

Em đâu cò thích anh.

– Lại nói dối! Nếu ghét anh, em đâu có bị chú Phùng bắt gặp và em cũng đã không ngồi đây với anh.

Ánh Minh nóng bừng mặt, cô vội vĩnh:

– Anh vẫn chưa trả lời em mà.

Cường nghiêm nghị:

– Anh thích em vì anh thích em. Đơn giản lẫn bí hiểm khiến anh không thể giải thích được tại sao. Em đi vào trái tim anh một cách từ tốn, nhẹ nhàng dù mỗi lần gặp nhau em luôn có thái độ ngông nghênh bướng bỉnh.

Chính tính cách đó khiến anh phải nghĩ hoài tới em.

Minh khoái chí, cô hoi tới:

– Thật không?

Cường nói:

– Anh thích đùa, thích trêu cho em cáu, thậm chí khóc nhè nữa. Nhưng lời vừa rồi anh không hề đùa.

Ánh Minh im lặng nghe tim mình lộn xộn, cô nghẹn lời.

– Em tin anh không đùa.

Cường dịu dàng nhìn Minh, anh nói:

– Em là tiểu yêu nữ của riêng anh thôi.

Minh cườì mà mắt rung rung:

– Anh là đại ma đầu của riêng em thôi.

Mình ngoéo tay thề giữ bí mật chuyện này nhé.

Cường nhướng mày:

– Sao phải giữ bí mật? Chúng ta có làm gì sai mà phải giấu giếm?

Ánh Minh ngáp ngừng:

– Em chưa quen, với lại mọi người sẽ nghĩ sao về chúng ta, em sợ

Cường nắm tay Minh, anh nhỏ nhẹ:

– Không phải sợ gì cả. Lúc nào anh cũng bên em. Hơn nữa, anh đã trưởng thành, anh có quyền làm chủ cuộc đời mình.

– Còn bác sĩ Diệp thì sao.

Cường bật cười:

– Thì vẫn là bác sĩ Diệp, anh và cô ấy chỉ là bạn, mãi sẽ là bạn.

Ánh Minh ngênh mặt:

– Nhưng người ta có xem anh là bạn đâu.

Cường nhún vai:

Dầu như vậy anh cũng đâu có lỗi gì.

Mả nhóc này, nói về em cho anh nghe chớ đừng nói tới ai khác, chán lắm!

Ánh Minh chép miệng:

Nói về em mới chán đó.

Nhưng anh không chán! Em có biết một ngày của anh bắt đầu từ đâu không?

Minh ngơ ngác lắc đầu, Cường nói:

– Từ tiếng chôi quét sân mỗi sáng của em. Trước kia mỗi lần bị đánh thừa bởi tiếng chôi của em, anh rất bực.

– Nhưng em quét nhẹ lắm mà. Nhẹ nhưng vẫn tạo ra ám ảnh. Anh khó chịu vì nghĩ khi mình còn đang ngủ, có người nhọc nhằn quét từng chiếc lá. Sau đó tiếng chôi đã trở thành tiếng. đồng hồ báo thức đánh thức anh và thôi thúc anh ra khỏi giường đến sân chơi tennis.

Sương thế mà gặp mặt còn bắt em mở công bằng giọng cậu chủ hách dịch dễ ghét.

Cường phân bua:

Anh muốn nói chuyện với em, dừng lại rụng về quá, đâm ra từ dễ ghét nữa em chuyển qua dễ ghét khác. Rốt cuộc trong mắt em, anh là một gã đại dễ ghét phải không?

Ánh Minh liếc anh:

– Anh còn phải hỏi nữa. Rõ ràng lúc nào anh cũng kiếm cớ để bắt nạt em.

Cường cười cười:

– Đúng là ngốc. Người ta nạt yêu cũng không biết.

Ánh Minh nghe máu chạy rần rần trong người:

– Em không biết, thiệt đó.

– Giờ biết rồi thì sao?

Minh lắc đầu. Cường bảo:

– Anh hỏi thế thôi chứ không ép em phải trả lời. Với anh, hôm nay là ngày hết sức đặc biệt, anh sẽ không bao giờ quên.

Ánh Minh vén tóc qua một bên:

Em cũng vậy.

Nhìn đồng hồ, cô nhấp nhẩm:

– Em phải về ...

Cường năn nỉ:

– Ngồi với anh một chút nữa. Chú Phùng không có ở nhà đâu. Em đừng lo.

Minh buột miệng:

– Ba anh lại đi nữa à?

Cường gật đầu:

– Ba anh không cô ngày chúa nhật và ba em cũng thế, anh rất tiếc khi xem chuyện chú Phùng không ở nhà như một sự may mắn để được nghỉ với em.

– Bác Yên có những chuyến đi không phải vì công việc, anh biết không?

Cường xác nhận:

– Anh biết. Chú Phùng có kê về những.

– Chuyện đi đó không?

Ánh Minh nghiêm nghị:

– Không đời nào ha em hé môi về ông việc của mình.

Đôi khi vội tỉnh cũng không sao.

– Ba em rất ít lời. Ông hay mắng em bỏ chộp cho lên đời nào ba em lỡ miệng.

Cường chép miệng:

– Tiếc nhỉ? Vậy chắc anh khó lòng hỏi chú Phùng về những quan hệ riêng tư

của ba anh.

Ánh Minh ngáp ngừng:

– Chắc là vậy. Nhưng em sẽ để ý hộ anh, biết đâu chừng cũng giúp ích được đôi điều.

Dứt lời, Minh chột thột dài. Cường hỏi:

– Lại lo rồi phải không nhóc?

Ánh Minh thật lòng:

– Ba em khó cực kỳ. Vừa mới ba đã rầy chị ánh Mai. Ba làm em bất nhẫn quá.

– Chú Phùng rầy Ánh Mai chuyện gì?

Mình vẽ vòng vo trên mặt bàn:

– Chị Mai quen một người ba em không thích. Ông cho rằng anh ấy không phải người để chị Mai tơ tưởng. Gia đình nghèo, chị Mai phải an phận. Thú thật em và ba có nhiều điểm bất đồng, nhưng cãi lại em không dám.

Cường nhìn Ánh Minh:

Nếu với em, chú Phùng cũng rầy như vậy em sẽ thế nào?

Ánh Minh im lặng. Lúc này cô chê chị Mai yếu đuối đến mức thụ động, nếu cô là chị Mai, cô sẽ vì tình yêu của mình.

Giờ đây Minh đang đứng trước tình yêu của mình, cô sẽ có thái độ nào cho đúng mực đây?

Rõ ràng không dễ chút nào, bởi vậy đừng bởi sao chị Mai khóc không ra nước mắt.

Cường đặt tay mình lên tay Minh:

– Với anh, tình yêu không có biên giới anh sẽ sống hết mình khi đã thật sự

yêu.

Giọng Ánh Minh lạ hoắc:

– Anh đã yêu thật sự chưa?

Cường nhìn vẽ chờ đợi của Minh với tất cả yêu thương. Anh đã thật sự yêu chưa?

Anh không thể trả lời chính xác.

Cường dịu dàng nhìn cô:

– Anh đang yêu, anh chỉ có thể trả lời như thế.

Ánh Minh vẫn để tay mình trong tay anh.

– Em hiểu.

– Bây giờ chúng ta về được rồi, nhóc. Ánh Minh khẽ gật đầu. Trái tim cô rộn ràng vui. Tay trong tay, hai người bước bên nhau, cô chợt hiểu cuộc sống của mình không còn như trước nữa.

Thắng nhìn đồng hồ. Đã quá giờ, nhưng không thấy Ánh Mai đâu cả. Lễ nào hôm nay cô lại nghỉ dạy Ta Nô nữa cô không biết anh sắp rời Việt Nam sao?

Ngồi ngoài ghế đá mãi đâm sốt ruột, anh sai đài bước vào nhà. Vợ chồng chị Tuyết vẫn chưa về, ngôi nhà vắng như càng vắng hơn khi Ta Nô ở tầng phòng của nó.

Đi thẳng xuống bếp, Thắng hỏi bà Chín.

Bữa nay Ta Nô lại nghỉ học nữa sao di?

– Đang cho quần áo dơ vào máy giặt bà Chín khựng lại:

– Nó nghỉ luôn rồi. Cô giáo Mai đâu cô dạy nữa.

Thắng không nén được bất ngờ:

– Tại sao vậy?

Bà Chín ngần ngừ:

Tôi không rành đầu đuôi khúc ngọn gì hết, nhưng tôi nghe rõ cậu Hoàn nói khi cô giáo Mai xin nghỉ việc. Thiệt cậu ấy cung kỳ.

Thắng nôn nóng:

– Anh Hoàn đã nói gì?

Bà Chín hạ- giọng:

– Sau khi cô giáo Mai về rồi, cậu Hoàn nói với cô Tuyết :

Nó không xin thôi việc, tôi cũng đuổi. Biết thân biết phận vậy là tốt .

Thắng nóng nảy:

– Anh Hoàn nói vậy nghĩa là sao?

Bà Chín đập nắp máy giặt lại:

– Là sao, cậu tự hơi mình chớ đừng hỏi tôi.

Thắng bực tức:

Anh ta không muốn tôi và Ánh Mai thân thiết với nhau ả? Hừ! Anh ta đâu có quyền định đoạt mối quan hệ của người khác.

Tôi sẽ tòi nhà Ánh Mai. Dì đóng cổng hộ tôi. Dứt lời anh vội vã bước ra sân.

Dẫn chiếc Futur của chị Tuyết ra cổng, Thắng phóng một mạch tới nhà Xuân Nghi.

Thay vì tấp xe vào cổng chính, Thắng lại ghé vào công bên cửa căn biệt thự.

Nhấn hai hồi chuông rất nhẹ, Thắng hồi hộp chờ vì không biết ai sẽ là người mở cửa.

Nhưng cánh cổng sắt vẫn im lìm đầu đã có người ra tới.

Giọng một cô gái vang lên:

– Xin lỗi anh tìm ai?

Thắng hơi thất vọng vì không phải giọng.

Ánh Mai, anh nói:

– Tôi muốn gặp Ánh Mai.

– Anh là ... là ...

– Anh là Thắng. Còn em chắc là Ánh Minh?

Cánh cửa mở ra, Ánh Minh nheo mắt nhìn Thắng rồi nghênh mặt bảo:

– Vì anh mà chị tôi nhất chức gia sư. Chậc!

Không biết có đáng không nữa.

Thắng cười cầu tôi:

– Chị Mai cô nhà không em?

Minh nói:

Có. Ba mẹ tôi cũng cô ở nhà. Thắng hớn hơ:

– Vậy thì tốt quá. Tôi sẽ vào chào hỏi cô chú trước rồi sẽ gặp Ánh Mai sau.

Ánh Minh lắc đầu:

Chắc hông có chuyện đê đầu. Đây là nhà của ông chú Yên, ba tôi là người làm công. Có bao giờ anh nghĩ tới việc chúng tôi sẽ ra găm cầu ở sau chuyến thăm viếng không đúng chỗ của anh không?

Thắng hơi khựng lại, anh vờ không hiểu ý của ánh Minh:

Bộ ông chủ Yên không cho gia đình em tiếp bạn bè trong khuôn viên ngôi biệt thự này à?

Ánh Minh nhún vai:

– Ừ! Điều đó chắc chỉ với riêng anh thôi. Và chị Mai đang bị áp lực kinh khủng.

Thắng trầm giọng:

Tôi hiểu. Tôi sẽ giải thích ro với hai bác về mối quan hệ giữa tôi và Xuân Nghi, chúng tôi chỉ là bạn.

– Ba tôi không tin đâu:

Bởi vậy ông mới bắt chị Mai nghỉ dạy ông không muốn phiền ra phức.

Thắng chép miệng:

– Bác trai không nên làm thế. Em tin không?

Ánh Minh gật đầu.

– Tôi thấy!

Cô im lặng quan sát Thắng. Anh ta trông mạnh mẽ, phong độ khác hẳn anh chàng Chiến ẻo lả, yếu đuối ở Thắng toát lên vẻ chững chạc, khiến các cô gái có thể đặt niềm tin vào anh ta. Chị Hai đã bị lợi tin này của Thắng chinh phục, mấy ngày tay chị như người ốm nặng, đi làm về sớm nhưng cứ nằm lì trên gác trong khi dưới nhà ba lần bầu hậm hực. Ông ám ứo khi chị Mai không dứt, khoát tư tưởng để tuyệt đối nghe lời ông.

Ánh Mai buồn lắm và Ánh Minh cũng vậy:

Cô vừa buồn vừa lo cho mình. Yêu và ... họ là hai trạng thái không thể giấu được ai. Trước sau gì mọi người cùng biên Cường với cô thôi.

– Lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra? Ba sẽ làm gì Minh đây? Gia đình Cường sẽ phản ứng ra sao? Cô yà anh phải làm thế nào để được chấp nhận.

Bất giác, ánh Minh thơ dài. Cô nhìn Thắng.

– Anh tìm chị Mai để làm gì, khi chuyện đã đến nước này?

Thắng nói:

Tôi muốn gặp để nói với Mai rằng tôi sẽ không bó cuộc, cô ấy phải tin vào tôi và vào bản thân mình.

– Tin vào anh à? Được rồi! Cho tôi hỏi anh một câu. Anh yêu chị ánh Mai của tôi tới mức độ nào?

Thắng trả lời không do dự:

Ởn cuộc đời của tôi.

Anh Mai khịt mũi:

– Lấy gì để tin đây khi anh trả lời cả hỏi quan trọng này nhanh quá.

Thắng không hề nao núng:

Vấn đề đâu phải ở chỗ tôi trả lời nhanh hay chậm mà là tôi đã thật lòng hay chưa.

– Nào! Bé con! Hãy cho tôi vào nhà.

Ánh Minh lưỡng lự. Có nên cho Thắng vào nhà không? Nãy giờ cô hỏi vòng vo làm khó làm dễ anh chàng cốt để tìm hiểu Thắng chứ đâu phải cô phân đối chuyện anh ta và chị Mai.

Giọng Thắng lại vang lên:

– Tôi phải thuyết phục hai bác cho bằng được.

Minh ngênh mặt thách thức:

Sẽ gay go lắm đó.

– Tôi không sợ gay go:

Ánh Minh quyết định:

– Vậy mời anh vào. Nhưng phải cố lên.

Ba tôi là ông Ba bị chánh hiệu.

Thắng ưỡn ngực:

– Trên đường tới đây tôi luôn ơ tư thế lẫn cẳng.

Dẫn xe theo Minh, Thắng hồi hộp khác thường. Anh sắp đương đầu với ông Ba mươi chớ không phải ông Ba bi, chín quai, mười hai con mắt hay bắt trẻ con.

Ông Ba mươi này thừa uy lực để hát anh xuống đất rồi giẫm lên. Nhưng cho dù bị ông moi tim, Thắng cũng phải dấn thân vì đã trót yêu rồi.

Ánh Minh bảo:

– Anh ngồi ghế đá chờ nhé. Nhớ đừng có run đấy.

Thắng cười. Anh không ngờ Ánh Mai có cô em lém đến thế. Ngồi xuống ghế đá ươn ướt hơi sương, Thắng chộn rộn không biết mình sẽ nói thế nào đề hai đảng sinh thành của Ánh Mai động lòng.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Thắng bỗng thấy Mai vội vàng đi ra.

Giọng cô hốt hoảng:

– Có chuyện gì không anh?

Thắng đứng dậy:

Anh tới thăm em và hai bác:

Ánh Mai bẻ những ngón tay mình, cô ấp úng:

– Anh ... anh chưa hỏi ý em mà đã tới.

Thắng nói:

– Anh không ,còn thời gian để hỏi. Anh sắp rời Sài Gòn rồi.

Mai thẳng thốt:

– Bao giờ anh đi?

Thắng nhìn rất lâu vào mắt cô. Anh yêu ánh mắt ấy quá. Chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi, anh đã thấy đau thắt ruột.

Thắng trầm giọng:

– Anh còn ở việt Nam ba ngày nữa. Trước khi đi, anh phải gặp bằng được.

em và gia đình. Hãy đề anh vào thưa chuyện với hai Ánh Mai rồi lên:

Không được đâu.

Cô vừa dứt lời, Thắng đã nghe giọng đàn ông vang lên:

– Ai vậy Mai?

Ánh Mai đưa tay lên ngực:

Dạ dạ Thắng bèn tự giới thiệu:

– Cháu là Thắng.

Ông Phùng bước ra sân, giọng lạnh nhạt:

– À chào cậu. Tôi có gặp cậu rồi. Cậu là bạn trai của cô Xuân Nghi mà. Ánh Mai, đưa cậu đây lên nhà ông chủ.

Thắng thẳng thắn:

– Cháu tới đây thăm Ánh Mai và hai bác, chứ không phải tới thăm Xuân Nghi.

Ông Phùng cau mặt:

– Sao lại có chuyện treo ngoe vậy kia?

Cậu làm vậy khó coi lắm, tôi không chấp nhận cuộc viếng thăm này được, mong cậu hiểu cho.

Thắng mềm lòng:

Cháu lại mong bác hiểu cho cháu và Mai.

Ông Phùng ngắt ngang:

– Đừng lôi con vào vào trong câu chuyện của cậu.

Rồi ông nạt:

– Con Mai vào nhà ngay.

Mắt ánh Mai ném về phía ánh tia tuyệt vọng. Cô chỉ chực òa ra khóc thôi. Ba đã cấm đoán, đã dằn dò, dạy bảo đủ điều kê từ hôm ông bắt cô nghỉ dạy bé Ta Nô. Ánh Mai đã cố nghe lời ông, nhưng trái tim cứng đầu của cô đâu có chịu.

Nó cứ đập loạn nhịp khiến Mai đau nhói nhói mỗi khi nhỏ tới Thắng.

Ánh Mai không muốn vào nhà, cô sợ rồi sẽ không được gặp anh nữa. Cô muốn được nhìn, được nghe anh nói rồi sau đó ra sao thì ra.

Giọng ghen ghen, Ánh Mai van vi:

– Ba đừng khắt khe như vậy, con lớn rồi, con biết mình muốn gì, cần gì và thế nào là đúng sai.

Ông Phùng phát tay:

Vào nhà.

Ánh Mai chôn chân một chỗ, nước mắt đầm đìa khiến Thắng nhũn cả trái

tim:

Chưa có một cô gái nào khiến anh đau lòng như Ánh Mai.

Thắng nắm chặt hai tay, anh cần phải bình tĩnh, mềm mỏng nhưng kiên định trước ông. Ba bị này nếu không sẽ không có được cô gái mình yêu.

Thắng nhỏ nhẹ:

– Em vào nhà đi Mai, để anh thuyết phục bác.

Ông Phùng dứt khoát:

– Cậu không cần làm động tác đó đâu. Tôi đã suy nghĩ kỹ trước khi bảo ánh Mai nghỉ dạy bé Ta Nô. Cậu đừng làm phiền chúng tôi.

Thắng im lặng. Mấy giây sau, anh hỏi:

– Cháu muốn biết tại sao bác cấm đoán chúng cháu?

Ông Phùng cười khây:

– Tôi nói rồi, cậu là bạn trai của Xuân Nghi, gia đình hai bên đang chuẩn bị chuyện cưới xin cho cậu và cô ấy. Đùng một cái, cậu chuyển sang con gái tôi.

Chỉ cần biết nghĩ một chút thôi, không ai đồng ý để con mình quen cậu.

Thắng kêu lên:

– Cháu chưa bao giờ có ý định cưới Xuân Nghi. Đó chỉ là sự sắp xếp đơn phương của anh Hoàn. Khi biết chuyện này, cháu hết sức bất ngờ. Cháu đã đề nghị anh Hoàn hãy thôi làm ông mai đi.

Ông Phùng ngắt lời anh:

Chính đề nghị đó của cậu khiến con tôi mang tiếng. Cậu Hoàn đã cho ánh Mai tội quyến rũ cậu. Cũng may là giá định ông Yên chưa biết chuyện này, nếu không chúng tôi còn mặt mũi nào nhìn Xuân Nghi.

Thắng ôn tồn:

Cháu và Xuân Nghi chỉ là bạn bình thường, thậm chí suốt mấy năm ở Mỹ, cháu và Nghi không liên lạc với nhau, làm sao có việc cưới xin. Bác đã hiểu lầm rồi. Nếu bác không tin, cháu sẽ mời Xuân Nghi xuống.

– Đừng làm chuyện thiếu tế nhị như thế.

– Cô ấy là chủ của tôi:

Cậu hiểu không. Thắng cố bình tĩnh trước vẻ mặt lạnh lạnh của ông Phùng. Anh hiểu điều ông nghĩ, thế nhưng đó chỉ là suy nghĩ của riêng ông, còn gia đình Xuân Nghi nghĩ gì là chuyện khác nữa. Ông đâu có thể vì suy nghĩ chủ quan của mình mà bắt người khác phải hy sinh tình yêu để chiều theo ý ông.

Thắng nói:

Cháu đã khẳng định mối quan hệ giữa cháu và Xuân Nghi rồi, nhưng bác không tin và xem đó là lý do cấm đoán cháu với Ánh Mai. Lý do ấy không đủ sức thuyết phục, cháu mong bác nghĩ lại.

Ông Phùng nhấn mạnh:

Có rất nhiều lý do khiến tôi không chấp nhận cậu.

– Xin bác cứ nói, cháu nhất định cố gắng hoàn thiện mình.

Ông Phùng dài giọng:

– Cậu là một Việt kiều chứ gì ? Có thể cậu tự hào vờ cái mác đó, nhưng tôi lại không ưa. Hừ! Ai mà biết ở xứ người, cậu sống ra sao, lai công, một gốc cỏ nào:

Nhà tôi nghèo, song gia phong, nề nếp, khó mà phù hợp với cậu. Tôi mong cậu thôi đi. Ở phương Tây quen yêu cuồng sống vội, sắp tới đây cậu sẽ về bên ấy, dăm bữa nửa tháng rồi cậu cũng quên thôi.

Thắng bưng bưng nóng. Anh cố nhỏ nhẹ:

Bác xem thường tình yêu của cháu quá.

Nhưng cháu không nản đâu. Cháu thật lòng với Ánh Mai và cháu sẽ không bỏ cuộc.

Ông Phùng hơi nao núng vì ánh mắt như có lửa của Thắng. Tính cách của cậu ta làm ông nhớ tới mình thời trai trẻ.

Ngày ấy, ông đã cực khổ biết bao mới lấy lòng được ba má bà Hiền. Ông cũng vì, cũng bướng và cũng kiên trì nhẫn nại ghê gớm lắm mới cưới được vợ.

Đôi thủ của ông hồi ấy toàn những gã công tử con nhà giàu. Tuy đã hạ thủ được hết các gã ấy, nhưng trong ông vẫn tồn tại mối ác cảm với dân nhà giàu.

Thở đó gia đình ông rất nghèo, ông luôn tự ti mặc cảm với cái nghèo của mình. Ra đời, ông không thành công trong cuộc sống, nên cứ lết đệt với những công việc tạm thời đắp đổi qua ngày. Chính vì thế cái mặc cảm tự ti ấy dần dần nảy mầm, mọc rễ trong tâm thức ông. Theo năm tháng, cái mầm đó đã lớn thành cỏ thụ, nó khiến ông vừa sợ vừa ghét những người hơn mình. Tâm lý của ông thật bất ổn thật mầu thuẫn khi ông sợ, ghét nhưng phải làm việc cho họ để kiếm sống.

Ông luôn vì chuyện giàu nghèo dằn vặt nên ông không an tâm khi nghĩ con gái mình yêu một người giàu. Ông sợ hấn xem con ông như một trò đùa chơi, ông sợ nhiều thứ lắm, cái sợ chỉ những người nghèo mới có khi nghĩ tới con.

Giọng Thắng lại vang lên:

Cháu biết bác không thích một người xa lạ như cháu vì có thể bác nhìn cháu qua cái nhìn của anh Hoàn, nhưng cháu tin dần dà bác sẽ hiểu cháu.

Ông Phùng phẩy tay:

Rồi cậu cũng sẽ rời khỏi đất nước này thôi.

Nhưng cháu sẽ về. Nhất định là thế.

– Cậu không cần hứa hẹn gì cả.

Quay vào nhà, ông gọi rõ to:

Minh đâu, ra mở cổng cho cậu đấy.

Thắng tuyệt vọng đến sững người. Anh không thể đồ lì, ăn vạ ở đây vì nơi này không phải nhà của Ánh Mai. Dù anh và Xuân Nghi đã khăng định xem nhau là bạn. Thắng cũng phải nghĩ tới cảm giác của Nghi, nếu cô gặp anh đang đau khổ trông cậy si Ánh Mai chớ.

Thật sự vào lúc này, Thắng không biết mình phải làm thế nào. Anh chưa bao giờ rơi vào trường hợp tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Anh biết trong nhà Ánh Mai cũng đau lòng giống anh.

– Anh sắp đi, làm sao để hai người gặp trước lúc chia tay khi anh có biết bao nhiêu điều muốn nói cùng Mai.

Trong nhà, Ánh Minh bước ra, mặt lạnh lùng, con bé đi lướt qua anh ra tới cổng:

Thắng đành lảo đảo dắt xe thẹo.

Ánh Minh chìa ra một tờ giấy gấp tư:

Chi Mai gọi cho anh. Chúc anh không bỏ cuộc nếu anh thật lòng với chị em.

Thắng gượng cười:

Cám ơn em. Nhờ em nói với Mai là hãy tin anh.
Trao Về Em

Chương 7

Vâng. Em sẽ nói.

Ánh Minh đóng cánh cổng sắt. Cô nhìn lên cửa sổ phòng của Cường. Căn phòng không bật đèn, chứng tỏ anh vắng nhà.

Trái tim nhỏ bé của ánh Minh chột thêm chút muộn phiền. Cô đã thấy thái độ quyết liệt của ba đối với chị Mai và anh Thắng, vậy cô hãy chuẩn bị tinh thần để đương đầu với giống bão đi là vừa.

Ông Phùng cho chiếc Mazda trắng vào bãi đậu rồi bước ra mở cửa cho ông Yên. Suốt đoạn đường từ nhà đến công ty, ông Yên không hé môi nói lấy nửa lời, gương mặt cứ đăm đăm cau có khác hẳn thường ngày.

Dù ông Yên không nói, ông Phùng vẫn thừa biết ông chủ mình đang gặp rối từ bà vợ. Ông Phùng nghe phong cách bà Uyên ủng hộ việc tách ra chờ không để con trai theo công trình nữa. Ông Yên lại không muốn thế, hai ông bà bất đồng nghiêm trọng. Ông Yên không lay chuyển được ý của vợ, điều đó đồng nghĩa với việc ông đồng lớn của công ty chờ đâu phải ông Yên:

Bà tuy không hề tham gia công việc ở công ty nhưng tiếng nói rất mạnh vì đa số cổ đông đều là bà con dòng họ bên bà. Ông Yên bất quá chỉ là người ăn theo nhờ vợ. Cái chức giám đốc của ông Yên cũng từ vợ mà có. Thế nhưng hình như ông đã quên điều đó nên sanh chuyện một dạ hai lòng. Ông Phùng không vào xe mà mớ cốp sau lấy cái ghế xếp ra để dưới gốc cây me tây ngồi cho thoáng. Bữa nay họp hội đồng quân tui chắc lâu và chắc cuộc họp sẽ hết sức căng thẳng, ông Phùng chột áy náy cho chủ mình.

Giàu như ông ta đã chắc gì sướng.

Vừa lúc đó, ông Phùng thấy Hoàn, anh ta trông thật ra đáng với cái máy tính xách tay và dáng vẻ ta đây không thấy ai quanh mình.

Bất giác ông Phùng nhếch mép quay đi, nhưng lạ thay Hoàn lại tiến về phía chỗ ông ngồi.

Môi nhếch lên thay cho nụ cười, Hoàn nói:

– Chú Phùng! Chú về bảo Ánh Mai tới dạy Ta Nô hộ tôi, không có Mai, thằng nhỏ quay vợ tôi chịu hết siết rồi.

Ông Phùng nhỏ nhẹ:

– Chà! Cậu thông cảm, Ánh Mai nhận dạy chỗ khác rồi.

Hoàn kêu lên:

Ánh Mai dễ kiếm việc dữ vậy sao! Chú hại chết tôi rồi. Tôi vừa bị thằng con quậy vừa bị cậu em vợ trách móc vì một câu lỡ lời nói đùa với chú.

Ông Phùng bắt bẻ:

– Chuyện nghiêm trọng như vậy làm sao?

Là chuyện đùa được cậu.

Hoàn nhún vai:

– Thì đúng là cậu em vợ tôi say Ánh Mai như điên rồi, nhưng đâu phải vì vậy mà ông bắt cô ấy nghỉ dạy. Tôi thiệt nghĩ cậu Thắng và Ánh Mai còn độc thân, họ cô quyền quen nhau chứ.

Ông Phùng ngọt nhạt:

Nếu thế cậu làm gì còn cơ hội làm ông mai.

Hoàn làm như không hiểu ý ông Phùng, anh ta toét miệng cười:

– Sao lại không? Tôi vẫn có thể làm tốt chuyện mất mai ấy chứ:

Thay vì làm mai cô gái này chủ cậu Thắng thì tôi làm mai cô gái khác, dù làm mai không phải nghề của tôi.

Môi ông Phùng run lên vì tức giận:

Cậu lại đùa nữa rồi.

Hoàn bồng nghiêm mặt:

– Tôi nói thật chứ không đùa đâu. Cậu Thắng nhà tôi thích Ánh Mai, tôi sẽ giúp cậu ấy.

Ông Phùng thốt lên như thể ngỡ ngàng hết sức:

– Vậy còn Xuân Nghi? Chẳng phải cậu và ông Yên đã tính chuyện của cô Nghi và cậu Thắng suốt mấy tháng này sao?

Hoàn chép miệng:

– Đúng là có chuyện này, nhưng Thắng đâu có thích Xuân Nghi và tôi cũng đâu thể ép cậu ấy.

Nhìn đồng hồ, Hoàn ra vẻ vội vã:

– Thôi! Tôi phải vào họp ngay. Chú làm ơn cho Ánh Mai tiếp tục dạy Ta Nô hộ tôi.

Những gì tôi nói với chú này giờ đều là thật, chú đừng ngăn cản họ mà tôi nghiệp. Ông Phùng nén những tiếng lầm bầm vào lòng để nhìn theo cái gã còn ít tuổi, nhưng đầy thú đoạn. Ông cố đoán xem tại sao Hoàn lại dễ dàng đổi mục tiêu như vậy. Nếu ông nhớ không lầm thì Hoàn rất muốn Thắng cưới Xuân Nghi. Hoàn muốn thắt chặt hơn nữa tình thân với gia đình ông Yên và cụ thể là họ hàng bên vợ ông Yên, sao bỗng dưng anh ta mau chóng thay đổi thế?

Nghe đâu Hoàn có bà con kiêu đây mơ trể má gì đó với ông Yên, anh ta lát giả nịnh, nên được ông Yên cất nhắc. Từ một nhân viên kế toán, anh mau chóng nhẩy lên làm kế toán trưởng, thành viên hội đồng quản trị, rồi Hoàn bắt đầu giờ những mưu ma chước quỷ ra đề ràng buộc ông chú họ xa già của mình. Giờ Hoàn đã đạt tới mức độ:

Nói giống chú nghe lấy khổ nổi gã em vợ lại không nghe anh ta, chính vì vậy cuộc mai mối này mới bất thành.

– Hoàn đau phải mẫu người dễ chịu thất bại. Vậy thì tại sao anh ta buông chuyện này nhỉ?

Càng nghĩ, ông Phùng càng thấy bất ổn.

Con gái ông đầu thế là món hàng để giúp một gã thu đoạn như Hoàn đạt mục đích đen tối đó. Dứt khoát, ông không để Ánh Mai tiếp tục dạy kèm Ta Nô, ông sẽ có cách giải thích nếu ông chủ Yên can thiệp vào.

Một chiếc taxi ngừng lại. Trên xe, bà Uyên bước xuống. Thì ra bà cũng dự họp những lại không đi cùng chồng. Xem ra chiến tranh vẫn còn tiếp diễn và có phần nộ lớn hơn. Có khi nào Hon đã nghĩ được mùi bất ổn cho mình nên

mới chuyển hướng không?

Ông Phùng khẽ gật đầu chào khi thấy bà Uyển nhìn về phía mình ngồi. Với bà, ông luôn cảm giác mình lỗi vì. Ông biết nhiều chuyện sai quấy của ông Yên, nhưng lại làm thỉnh thoảng không hề môi với bà.

Bà Uyển, Cường, Xuân Nghi đối xử với gia đình ông rất tốt, ông đã áy náy, càng áy náy hơn khi nghĩ vì Ánh Mai mà Thắng đã từ chối Xuân Nghi.

– Làm gì ngồi thần thờ vậy bố Phùng?

Ngược lên, ông thấy cầu, tới xe của ông Thứ, một cỗ đông cỡ bự của công ty đang bước tới:

Cầu con trẻ, rất hóng chuyện và vui tính. Anh chẳng biết ông có hai cô con gái nên hay gọi ông là bố và xưng con nói sới.

Giọng Cầu xởi lởi:

Vào quán làm ly cà phê ...bố.

Ông Phùng lắc đầu:

– Tôi uống rồi.

Cầu hấp háy mắt.

– Uống ở nhà do con gái rượu pha phải không bố? Bố có con gái vậy mà sượng.

Ông Phùng làm thỉnh. Cầu lấy xấp phụ trang quang cáo ra trải trên vỉa hè rồi ngồi xuống kế ông Phùng.

Cầu nói khơi khơi:

– Bữa nay hợp chắc căng lắm. Sẽ có người bay chúc như chơi.

Ông Phùng buột miệng:

– Mở thêm công ty mà sao có người bay chúc. Cậu em có lộn không vậy?

Cầu trợn mắt:

Con đâu có lộn ...bố.

Nhìn ông, Cầu nói tiếp:

Nghe cách bố hỏi, con đoán chắc bố không nắm được tí thông tin hành lang nào cả rồi. Cũng phải thôi, có khi nào bố theo bọn trẻ chúng con vào quán nhâm nhi cà phê đâu. Bố tịt mù mọi chuyện thời sự là đúng.

Ông Phùng hoang mang:

– Cậu muốn nói tin gì?

Cầu láu cá:

Tin xấu hay tốt gì cũng hết. Bố muốn nghe tin nào?

Ông Phùng phát tay:

Tin nào giật gân nhất tao nghe trước. Chà! Bữa nay bữa già chịu chơi thật.

– Vậy con xin hỏi bố tin giật gân! Mà chẳng lẽ bố không biết gì thật.

Ông Phùng phát cáu:

– Tôi chả biết gì cả. Mà chắc gì cậu bắt bầy đặt vòng vo phát chán.

Cầu ưỡn ngực:

Nói vậy là bố xem thường thằng con rồi.

– Này nhé! Bà chủ Uyên của bố xem thế mà ghê gớm lắm đó. Trước sau gì hà ta cũng sẽ làm một cuộc lật đổ ngoạn mục ông chồng của mình.

– Lật đổ nghĩa là sao? Tôi không hiểu.

Cầu cười hề hề:

– Già đời như bố có chuyện gì lại không hiểu. Chỉ có điều bố không ngờ tới đó thôi.

Nhờ vậy con mới có cơ hội lập công với bố.

Tằng hắng, Cầu hạ giọng:

– Số là thế này. Cách đây không lâu, con có chở bà Uyên và một vài vị chức Bác đi.

Trên xe họ trao đổi với nhau nhiều vấn đề quan trọng, trong đó có chuyện tách công ty ra làm hai. Ông chú Thím của con ủng hộ bà Uyên:

Hai người cần đề cử một giám đốc tương lai nữa kia. Bà biết họ muốn ai làm giám đốc không?

Bất ngờ lắm nghe:

– Làm sao tôi biết được.

Cầu hiu hiu tự đắc:

– Là tay Cường kỹ sư, con trai bạn bà Uyên đó. Bố vờ chớ làm gì không biết.

Ông Phùng ậm ự:

Cường làm sao cơ kinh nghiệm.

Ông Thứ sẽ làm cố vấn chỉ đạo từ ra.

– Vậy là hai bố con ông Yên làm giám đốc hai công ty à.

Chỉ tạm một thời gian thôi bố già ạ.

Khi đã thanh toán hết những hợp đồng còn tồn đọng với khách hàng, công ty cũ sẽ giải thể ông chủ Yên sẽ bị hạ bệ một cách ngọt ngào:

Thì cha truyền con nối, có gì đâu lạ.

Cầu lắc đầu:

– Ấy vậy là bỏ lại đơn giản nữa rồi. Bà Uyên hắt cẳng chồng thì có.

Ông Phùng ra vẻ không tin, dù ông biết Cầu nói đúng.

– Cậu này! Vợ chồng bao nhiêu năm, ai lại im vậy.

Cầu trề môi như đàn bà:

– Chuyện này ác bố rõ hơn con. ông Yên phản bội vợ. Cô bà nhỏ đáng tuổi con gái mình. Bà Uyên phải lui về thế thu là đúng, nếu không coi như mất phân nửa sản nghiệp nếu lỡ như ông Yên đòi ly dị.

Ông Phùng làm thinh vì bị Cầu vạch rõ điều ông lâu nay vẫn giấu kín của chủ.

Cầu lại nói tiếp:

Bà Uyên sẽ sàng tên hết tài sản của mình cho hai người con.

Nếu là tài sản riêng, bà ấy sợ gì mất nếu phải ly dị:

Đúng là như vậy, nhưng lo la vẫn tốt hơn, với lại bà Uyên muốn Cường trở thành một cô đông lớn để tương xứng với gia đình vợ tương lai.

Ông Phùng nhú mày:

– Phải cậu muốn nói tới bác sĩ Bạch Diệp, con ông Thứ không?

Cầu khịt khịt mũi:

– Thì đó chứ ai. Con nói thiệt với bố, đây là cuộc hôn nhân ... kinh tế đôi bên cùng có lợi. Thà con ơ vậy chứ không lấy vợ như bác sĩ tiểu thư Bạch Diệp.

– Trời đất! Người ta là bác sĩ mà chứ mày chê. Ông Thứ nghe được là thất nghiệp đó.

Cầu cười hề hề:

Ngủ sao con để ông nghe. Nhưng con nói thật đấy bố à? Bác sĩ bắt giắc chỉ là cái nghề, ngoài chuyên môn ra người phụ nữ biết việc nhà nữa chứ. Đàng này chẳng hề động tay vào chuyện gì. Cô ta biết dọn dẹp, nấu nướng chi hết, đã vậy tính lại ích kỷ, nhỏ mọn không quan tâm người khác ấy vậy mà chọn nghề.

“Lương y như từ mẫu” mới chết bệnh nhân. Con nghe mấy người giúp việc cho gia đình ông Thứ than trời vì cô tiểu thư bác sĩ này hoai. Họ chẳng chút cảm tình với cô ta. Bà Uyên chọn đầu kiêu này rồi sẽ ân hận.

Im lặng được đôi ba giây, Cầu chợt vỗ đùi đánh đét:

– À! Có chuyện này hơi bị ngộ. Lần đó Bạch Diệp hỏi con về bố và hai em Ánh Mai, Ánh Minh. Con vừa khen hai em vừa đẹp người lại đẹp nét, Bạch Diệp đã nài con tam bành mắng con là đồ hám gái. Cô ta lồng lộn lên khi nói rằng, con gái bố mà nét na gì. Liếc gương mặt sa sầm xuống của ông Phùng, Cầu nói tiếp:

– Nghe cô Diệp nói thế, con tức quá bên hỏi tại sao? Bạch Diệp bĩu môi rằng Lần nào cô ta ghé thăm Cường cũng thấy Ánh Minh lán án bên cạnh anh chàng, thậm chí con bé còn vào tận phòng ngủ của cậu chủ.

Bạch Diệp thật độc miệng khi mỉa mai rằng:

Chắc bà muốn đổi đời nên mới để con gái theo đó bẽ người yêu của cô ta.

Ông Phùng trợn muốn té mi mắt. Ông tức đến mức nói không ra hơi:

– Là người trí thức, sao cô Diệp ăn nói hàm hồ như vậy?

Cầu vô tư phán:

– Cô ấy ghen bố ơi. Ai bảo cón gái bố xinh quá làm..chi. Nếu con là Cường, con cũng chọn con gái bố.

Ông Phùng rít qua kẽ răng:

– Cậu lắm nhảm gì vậy? Đừng có mà mang con tôi ra đùa.

– Ấy! Bố đừng nói sung thiên. Con nói thiệt đó ờ quên! Cô Diệp còn hăm he

sẽ đề nghị với bà Uyển cho bố thôi việc đó. Đúng là đàn bà khi ghen thật khủng khiếp.

Mắt nhấp nháy liên tục vì xúc động, Cầu chột hạ giọng:

Không phải con làm liều nhiều chuyện nhưng bố nên lo cho mình đi, biết đâu chừng bà Uyển cắt hẳn chế độ chồng bội bạc của mình rồi ... cắt luôn cả dễ dàng của ông ta, lúc đó bố sẽ khổ đấy.

Ông Phùng gượng gạo cười ông tự trách mình lâu nay vẫn thờ ơ với những chuyện xảy ra xung quanh. Ông luôn nghĩ mình làm tốt ông việc, không ngồi lê tán dóc chuyện của chủ nghĩa là đủ rồi. Té ra mọi anh không đơn giản như vậy.

Đúng là người làm công tât của chỉ, Không như thế vẫn chưa đủ. Không biết lời vừa rồi của Cầu là đúng hay cười, nhưng cậu ta đã rút ra cho ông một kinh nghiệm sống.

Kinh nghiệm ấy khiến ông hoang mang trước công việc của mình. Giống như tất cả mọi người, ông đang cần việc làm. Lỡ như ...

Ông Phùng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ông tin bà Uyển sẽ không xử tệ với ông và gia đình ông.

Cầu vai che miệng ngáp:

Con buồn ngu quá bố ơi. Khuya hôm qua gồng mình chạy từ Vũng Tàu về Sài Gòn sáng mới năm giờ đã bị dựng dậy chở bà chu về Mỹ Tho, rồi từ Mỹ Tho chạy nước rút về nhà đưa ông chủ đi họp. Đúng là họ vắt kiệt sức mà lương lậu chả bao nhiêu. Con định vay mượn sắm một chiếc đu lịch tàng tàng chạy taxi cho khỏe, chả làm kiểu này ni quá:

Ông Phùng thờ ơ góp lời:

– Ô! Cậu tính phải đó. Thời này là của những người trẻ, năng động như cậu.

– Bố làm như mình già lắm không bằng.

Cờ tuổi bố khỏi ông lập phòng nhì, phòng ba ấy chứ.

– Đứng dậy, Cầu nói:

Con phải nạp với ngum cà phê cho tỉnh.

Bố cứ ngồi chờ con nhen, ông Phùng gật đầu. Tâm trí ông không còn chút nào ông giận hết sức khi nghĩ tới bác sĩ Bạch Diệp. Cô ta gần như là bác sĩ riêng của gia đình ông chủ Yên. Có ai sồ mũi nhưc đầu là bác sĩ Diệp xuất hiện:

Bà Uyên rất quý cô ta, nếu Bạch Diệp trở thành con dâu của bà Uyên cũng là chuyện thường tình, nhưng tôi sao cò ta lại:

hắn học khi nói tới Ánh Minh nhi?

Chẳng lẽ con bé và cậu Cường có tình ý gì?

Không lý nào. Khi dọn vào ở nhờ trong khuôn viên nhà ông chú Yên, ông Phùng đã dặn dò hai cô con gái mình rất kỹ. Chẳng lẽ Ánh Minh đã quên những điều ông đã dạy.

Càng nghĩ ông cảm thấy rồi. Ánh Minh vốn ngang bướng, cứng đầu, nó thích làm theo ý nó, dạo này hay có bướng, thậm chí phé phẫn, chỉ trích ông.

Hừ! Nó làm ông thấy lo rồi đây.

– Sao tự nhiên hai đứa con gái của ông lại thay đổi vậy kia? Ánh Mai đang khiến ông tức đến mức đau bao tử, giờ lại thêm Ánh Minh. Hà! Đâu phải tự nhiên Cường tốt bụng khi kêu thợ tới gần quạt thông gió cho căn gác lửng ấy.

Rắc rồi rồi đây! Hai đứa con. Ông thật khờ khạo. Nghĩ vừa giận lại vừa thương ông chỉ lo vì tình chúng sẽ xem nhẹ chữ hiếu, không nghe lời răn dạy của ông ông lo Hồng nhan đa truân, rồi các con ông sồ khờ vì một chữ tình ạ.

Thắng nhìn mãi vẫn không chân đứng mặt đáng yếu của Ánh Mai. Chỉ còn giây thôi anh phải xa cô rồi. Chỉ nghĩ mỗi đó Thắng đã thấy bồn chồn lo lắng lo sao được khi anh vẫn chưa thuyền tài được ông bố khuất khe của Mai, hai người chưa đư đánh chánh thuận nhau đang lần phải làm. Ai có thể

đoá trước đi điều xả ra khi cuộc sống đầy lầy những bất tận.

Thắng lặp lại câu nói anh với nói cách đây vài phút.

– Chờ anh quay về Mai nhé!

Ánh Mai vẫn trả lời đúng một câu:

– Vâng, em chờ.

Thắng ngần ngừ mãi mới lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ. Anh đặt trên bàn trước mặt Ánh Mai, giọng trầm xuống.

– Hãy nhớ tới anh khi nhìa thấy nó.

Ánh Mai xúc động đến áp úng:

– Là gì vậy anh?

– Em mở ra xem đi.

Ánh Mai đan hai tay vào nhau. Cô thấy ngại quá. Chắc chắn bên trong cái hộp nhỏ này là một vật có giá trị, cổ được ba mẹ dạy bảo rất kỹ. Nhận quà của người khác thì dè dặt, nhưng có nên hay không mới đáng suy nghĩ.

Thắng nói:

Đây là tấm lòng của anh. Anh muốn gọi lại em như gọi lại trái tim mình.

Ánh Mai nhìn anh:

Nếu là một vật quá đắt tiền, em không dám nhận đâu.

– Nó không đắt tiền. Anh nói thật đó ...

Ánh Mai nhẹ nhàng mở chiếc hộp được bọc nhung màu đỏ. Cô thích thú khi thấy chiếc nhẫn bằng vàng trắng nằm trên nền sẫm tím tím thâm.

– Là con gái ai lại không thích trang sức.

Ánh Mai cũng đâu ngoại lệ. Cô thốt lên:

– Ôi, đẹp quá!

Thắng cười:

– Em thích chứ?

Mai gật đầu. Thắng hớn hờ:

– Anh đeo vào tay cho em nhé!

Ánh Mai nhìn anh:

– Lỡ ở nhà hỏi, em biết trả lời thế nào đây?

Thắng thấy thương Mai quá, anh nói:

– Em cứ nói thật đó là quà kỷ niệm:

Ánh Mai rụt rè đưa tay ra. Thắng lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út tay, cô và reo lên:

– Vừa khít! Em thấy anh hay không?

Chi cần nắm tay em một lần hì anh nhớ không sai từng bàn tay ấy.

– Biết thế lần đó em không cho anh nắm Thắng siết tay Mai thật chặt:

Muộn rồi cô bé ạ. Anh đã phù phép vào chiếc nhẫn này, em đeo vào tay có nghĩa là anh đang bên em, Ánh Mai nghe giọng mình ghen lại:

– Em cũng mong như thế.

Thắng cứ muốn hôn lên đôi mắt rung rung của Mai, nhưng đây là nơi công cộng ở Việt Nam, anh không thể tự nhiên nước ở nước ngoài. Anh cũng không muốn bị đánh giá quen nếp sống phương Tây, yêu cuồng sống vội.

Điều quan trọng bậc nhất với anh bây giờ là làm sao trở lại Sài Gòn nhanh nhất. Anh phải lấy lại tài sản của mình chứ không để anh quản lý nữa. Anh

ta đã lợi dụng sự vô tâm của mẹ con Thắng, qua mặt chị Tuyết sử dụng những nguồn thu được từ việc cho thuê bất động sản của anh để thú lợi cá nhân. Bà chị cùng Thắng chỉ giỏi đánh đá chó thua hẵn chồng toàn thủ đoạn. Chẳng biết Hoa là ngon ngọt thế nào mà chị Tuyết tin, để anh ta toàn quyền làm gì thử tiền cho thuê nhà gần một chục.

Tiền đó tính bằng đô la, được trả lần cho một năm thuê nhà. Tính ra mỗi Hoàn thu độ trên dưới mười ngàn đồng món tiền khang nhô chút nào nhưng anh ta luôn nói với chị Tuyết tiền thu được lắt vặt mà chị. Tuyết vẫn tin mới lạ chứ đâu biết rằng với ngần ấy tiền trong bao nhiêu năm, Hoàn đã có nhiều cổ phần trong công ty phát triển xây dựng nhà anh ta đang làm việc.

Sự gian trá tham lam của Hoàn khiến Thắng tức. Anh đã thông báo với Hoàn sẽ lấy lại những gì thuộc sở hữu của mình. Hoàn phải lo hoàn tất hợp đồng với người thuê nhà để trả lại nhà cho Thắng.

Dĩ nhiên Hoàn đâu đồng ý, anh ta tìm đủ lý do để khất rồi. Thắng phải nhờ luật sư giúp anh. Anh hy vọng khi trở về Sài Gòn, mọi việc sẽ kết thúc tốt đẹp:

Tưởng tượng lúc sẽ trở lại để làm việc lâu dài ở đây. Thắng phán chán hân.

Anh biết tốt càng còn trong dự định, anh sẽ gặp khó khăn của Ánh Mai, nhưng đó chỉ là sở thích, nhất định anh sẽ vượt qua.

Nhìn lòng hỏi Thắng nuôi tiếc:

– Anh phải đi rồi.

Ánh Mai nói:

– Em sẽ chờ cho tới khi máy bay cất cánh.

Thắng lắc đầu:

– Em làm thế anh đi sao đành. Em phải về trước khi anh đứng dậy.

Ánh Mai ghen lời:

– Em về không đành.

Thắng thở ra thật nhẹ:

Rồi cũng là lúc chia tay. Em rất tiếc là anh hạnh phúc lắm rồi. Nghe lời anh đi Mai.

Ánh Mai gạt đầu, cô dặn dò:

– Nhớ E-mail cho em ngay khi tới nơi.

– Anh nhớ mà!

Ánh Mai không nỡ buông tay Thắng, nhưng cô đâu thể cứ đứng mãi. Quay lưng Mai bước đi thật thoảng chột nhớ tới hai câu thơ thật mong manh.

Chúng tôi tơ mông Nền sợ phút buông lối Mai ra bãi lấy xe rồi hòa vào dòng chảy ồn ào náo nhiệt của cuộc sống của dòng đời đó sợi dây buộc cô vào Thắng quả là quá mong manh. Có chắc gì anh sẽ quay trở lại như anh hứa? Đã nghĩ thế, nhưng không hiểu sao Ánh Mai vẫn tin Thắng sẽ trở về vì anh đã gieo vào lòng Mai hy vọng về một tình yêu đẹp chỉ có trong cổ tích, thứ cổ tích được cô cách tân, thêm dệt thêm mỗi khi kể cho Ta Nô nghe. Kết thúc những câu chuyện ấy đều có hậu, tại sao Mai không tin chuyện của mình cũng thế.

Về nhà, Ánh Mai thật bất ngờ khi thấy Xuân Nghi ngồi trên ghế đá, gần ngôi nhà cô đang ở. Khác với vẻ lời lờ hay cười hay tham hiểm vẫn có ở Nghi trước đây, bữa nay mặt Xuân Nghi lạnh như đá:

Ánh Mai đành gạt hết bồi hồi sang một bên để chào Nghi trước.

Xuân Nghi nhếch môi khinh khinh:

– Em vẫn biết trên dưới, lớn nhỏ sao?

Vậy mà chi tưởng em là hạng ăn cháo đá bát Nghi dám ném xuống, cô ghe giọng - Em đang đắc ý vì nghi mình là người chiến thắng phải không? Đừng vội mừng Mai ạ! Thắng không đơn giản đâu. Anh ta phản bội tôi thì chắc chắn sớm muộn gì cũng bỏ rơi em thôi:

Tốt hơn hết em nên biết dừng lại đúng lúc để khỏi bẽ bàng về sau:

Xuân Nghi đứng dậy, đi được vài ba bước, cô quay lại nói:

– Chi tin em là người biết lý lẽ và biết cách sống vì người khác:

Ánh Mai vào nhà, cô bắt gặp cái nhìn lo lắng của bà Hiền.

– Xuân Nghi nói gì với con vậy?

Mai ngập ngừng:

Chị Nghi khuyên con nên dừng lại đúng lúc vì Thắng là an người không đơn giản. Theo con đó là lời khuyên nhiều ác ý hơn là thiện ý.

Bà Hiền trầm ngâm:

– Vì chuyện này mà ba con than vắn thở dài suốt. Con nên nghe lời khuyên của Xuân Nghi. Con bé biết rõ ràng hơn con.

Mai im lặng. Cố là người không thích cãi lời ba mẹ, cô không ngang bướng như Ánh Minh, nhưng lúc này sự im lặng của cô có ý nghĩa khác.

Lên gác, Mai nằm xuống, cô nhí ngón tay mình. Chiếc nhẫn bằng vàng trắng cô mặt hình hai chiếc lá nhỏ xịu, được cách điệu nằm kề bên nhau trông thật dễ thương. Thắng là người tinh tế, món trang sức, bé xịu này đã nói lên điều đó.

Nhưng ngoài tinh tế, anh là người thế nào? Xuân Nghi có nặng lời khi nói Thắng đã phản bội mình không?

Mai nghe tiếng Ánh Minh líu lo hát. Con bé vô tư đến mức Mai thêm được như vậy.

Vừa lên tới gác, Minh đã hỏi:

– Ông Thắng bay rồi phải không?

Mai ngạc nhiên:

– Minh tự hào:

Anh Cường nói với em. Nè! Chị có tiền đưa chẳng không vậy?

Bí mật:

– Tò mò! Có thì sao? Còn không thì sao?

Minh vung tay như một thằng con trai:

Nếu có thì em hoan hô vì sự dũng cảm của chị. Chị dám một mình chống lại ... mang. Vì tình yêu.

– Nói nhảm! Mà ba là mang à?

Ánh Minh nhún vai:

– Áp đặt người khác, cấm làm theo ý mình thì khác nào mafia. Em rất thất vọng và ba ... Sao ông lại đặt nặng vấn đề giàu nghèo đến thế?

Ánh Mai nói:

– Ba sợ chỉ khổ vì nhờ yêu làm người xấu.

Em không được trách ba:

Ánh Minh:

Ba khó khăn quá, đa nghi quá. Trong Ánh Mai quay sang nhìn em gái trong lúc tung hứng anh mắt lợt về phía cái quạt.

Mai tò mò:

Thắng nhìn Cường lại nói với em về anh Minh ậm ự:

– Tại anh biết chuyện của hai người. Ánh Mai buốt miệng:

– Thật à?

Minh gật đầu:

Anh Cường nói với em, anh Thắng hợp với chị hơi là chị Nghi, bởi vậy chị phải cố giữ Mai ngạc nhìn nhìn em gái:

– Anh nói vậy à?

Vâng. Anh nói nhiều lắm, đùa đó em biết chắc anh Thắng chưa bao giờ yêu chị Nghi, chị không phải là kẻ thứ ba khiến hai người chia tay như ba mẹ tương.

Mai bỗng nhận ra một điều. Cô lạ lòng:

– Em và anh Cường có vẻ thân nhĩ hai người có có tình ý gì với nhau không?

Ánh Minh tủm tỉm lặp lại câu lúc nãy của Ánh Mai:

– Tò mò? Có thì sao? Còn không thì sao?

Mai nhìn em gái trần trời:

– Trời đất ạ! Thật không vậy? Ba mẹ mà ,biết thì chết.

Ánh Minh vênh mặt lên:

– Ba sẽ cấm em như cấm chị thôi. Chết gì mà chết.

Ánh Mai bần khoản:

Ông bà chủ Yên không dễ đâu. Em có nghĩ tới khoảng cách giữa hai gia đình chưa?

Ánh Minh nhăn mặt:

Chị sắp giống ba rồi. Em chỉ nghĩ tới Cường thôi. Chị đừng hỏi những câu khiến người khác có thể điên lên được.

Rồi Minh dặn dò:

– Chị không được hé môi với ai đâu đó.

Ánh Mai thở dài:

Chị em mình điên cả rồi:

Minh vẫn không rời mắt khỏi cái quạt mình. Cô bất chợt hoang mang với chính yêu một người mà là điên à? Minh chợt thấy buồn lo vì lời nói như tha của chị Mai.

Đúng là chuyện của người khác, Minh thấy mình sáng suốt để lách cách nói này nói nọ lắm, nhưng khi đụng chuyện của mình, cô rối như canh hẹ.

Không ca lông nằm một chỗ ôm gối như Ánh Mai, Minh xuống nhà. Cô chui vào bếp phụ với mẹ nấu cơm chiều nhưng bà lại đuổi ra. Minh thơ thẩn lòng vòng quanh sân. Cô ngóng trông dù biết giờ này Cường không ở nhà.

Nghĩ cũng tủi, hai người ở chung một đi chứ nhưng lại xa vời vại. Minh thăm thía từ khoảng cách chị Mai nói lúc nãy hơn bao giờ hết:

Khoảng cách ấy còn sâu hơn, cao hơn những bậc tam cấp dẫn đến gian bếp của gia đình ông bà chủ Yên. Cô sợ mình bước lên không tới, cho đã Cường luôn là người cô tin tưởng nhất.

Ánh Minh ngồi xuống bậc thềm, nói có những đám rêu xanh mượt như những bím đày:

Tình cũng êm như nhung, khô nổi những bước chân trần trụi của đời sẵn sàng giẫm lên nhưng để làm một con nhóc giỏi mơ như Minh vỡ mộng. Nếu như Cường chỉ đùa với cô thì sao Ánh Minh không trả lời được.

Cô giật mình khi nghe mẹ gọi.

Ánh Minh vội chạy về nhà. Lại thêm một ngày nữa cô không gặp Cường.

Mấy nay liên anh vắng nhà, nhưng anh đi đâu Minh không biết và cũng không dám hỏi ai.

Yêu một người thật vui và cũng thật buồn, thật hạnh phúc và cũng thật khổ đau.

– Minh đang đứng bên bờ hạnh phúc hay khổ đau đây?

Cường uống hết ngụm cà phê cuối cùng rồi khoan khoái bước chân. Anh đi một vòng để tìm Ánh Minh. Giỏi này, chắc chán cô bé của anh đang ngồi học bài ở bậc thềm bên hông nhà, nơi có cánh cửa chả mấy khi mở ra. Chị tưởng tượng tới gương mặt bướng bỉnh dễ ghét của Minh thôi lòng Cường đã nôn nao rộn rã.

Anh cố bước thật nhẹ để hù cho Minh hoảng hồn nhưng khi đến gần Cường lại không nỡ làm thế. Tầm tĩm cười, Cường nhẹ nhàng đến cạnh Minh. Đang cầm cúi nhìn vào vở, cô vụt ngẩng lên nhìn nhanh, đôi mắt đen tròn xoe của Minh như đang cười với anh, khiến Cường thấy thật hạnh phúc.

Ngồi xuống bậc tam cấp kế Minh Cường nói:

Thật tuyệt khi được ngồi kế em như vậy.

Giọng Ánh Minh âm áp:

– Vậy mà anh mất tiêu mấy ngày liền.

Cường nghiêng đầu nhìn Minh:

– Nhớ anh không?

Minh phùng má:

– Hồng!

Cường véo mũi cô:

– Anh lê đi nữa với tâm trạng hết sức thoải mái vì không ai nhớ mình.

Ánh Minh kêu lên:

– Anh đi đâu mà đi hoài vậy?

Cường thích thú nhìn Minh:

– Em không nhớ, anh đi đâu chả được.

Ánh Minh quay mặt đi:

– Một ngày liền không gặp, đến khi gặp lại thấy mà ghét.

Cường vuốt nhẹ mái tóc đen dài trên vai. - Anh thích được em ghét lắm.

Vừa nói, anh vào kéo nhẹ Minh về phía mình. Hành động bộc phát của Cường làm Minh hết sức bối rối, cô không dám đẩy anh ra cũng không dám động đậy. Minh nghe tim mình đập thình thịch, người thì nóng bừng như đang ngồi gần bếp. Cường bỗng xúc động trước biểu hiện của Ánh Minh.

Cô bé quay còn này thơ lập, nhàn lăm giềng một chút, nhưng yêu, Ánh Minh vẫn dịu dàng e ấp. Anh say đắm nhìn vào mắt cô và thì thầm bằng giọng nhàn đi vì cảm động.

– Anh nhớ em quá. Em tin không? Suốt một tuần qua, anh không biết làm sao để được nghe giọng ngang ngang của em nói, để được thấy cái nhìn bừng bừng của em và nhất là được ngồi gần và người hương thơm từ tóc em.

Minh chớp mi tủi hờn:

Anh đi mà không nói với em một tiếng:

Anh muốn lắm chứ, nhưng chả có cơ hội nào để nói chuyện với em. Chú Phùng luôn nhìn anh bằng cái nhìn thật khó diễn tả. Anh quanh quẩn trước sân nhà em rồi lại đi lên.

Những tưởng đi ra Đà Nẵng hai ngày sẽ về, ai ngờ đúng một tuần.

Ánh Minh thắc thỏm hỏi:

– Vậy anh sẽ đi thêm mấy ngày nữa?

Cường không trả lời. Anh lấy từ túi áo ra một chiếc lược bằng gỗ mới xinh xắn.

Bằng động tác có phần vụng về, Cường chải tóc cho Minh. Anh đưa ánh Minh:

– Anh nhờ người ta khác tên em và anh lên được rồi. Em thích không?

Minh mân mê chiếc lược trong tay. Cô bảo. Em thích và rất quý vì đó là của anh.

Cường nâng mặt Minh lên cô để yên cho anh giữ gương mặt mình rang hai tay, để yên chờ anh cúi xuống thật gần. Đến khi gương mặt anh sát vào mặt cô, môi anh đặt nhẹ lên môi cô, Ánh Minh mới cuống quýt đẩy Cường ra. Nhưng làm sao Cường buông cô cho được. Anh giữ chặt hai vai Minh và hôn cô bằng đôi môi còn thơm mùi cà phê.

Nụ hôn của anh khiến Minh như mụ mẫm. Ánh Minh tựa đầu lên vai anh. Cô hít một hơi dài để bình tâm trở lại. Cường bóp nhẹ từng ngón tay Minh anh nói nhỏ:

– Anh hạnh phúc lắm:

Còn em Minh đáp thật khẽ:

– Em cũng vậy. Nhưng ...

Cường hôn bàn tay cô:

– Bây giờ và mãi mãi nhé tiểu yêu nữ của đại ma đầu:

Vâng. Bây giờ và mãi mãi em yêu anh.

Hai người ngồi sát vào nhau cho đến khi cái di động trong túi áo Cường rung lên.

Anh nghe giọng mẹ lạnh lùng khó chịu:

– Vào nhà mẹ có chuyện muốn nói.

Cường nhú mày, linh tính bảo với anh có gì đó bất ổn qua giọng đánh lại của mẹ.

Ánh Minh gần như khóc:

– Chết rồi! Em sợ bác Uyên:

Cường đặt ngón trỏ lên môi Ánh Minh:

– Anh yêu em. Em không phải sợ gì cả.

Dứt lời, anh hôn phớt lên trán cô rồi đi vào nhà:

Rất thản nhiên, Cường ngồi mình xuống salon, giọng riều cợt:

– Có chuyện gì gấp đến mức mẹ phải gọi vào đi động của con vậy?

Bà Uyên liếc xéo Cường:

– Hừ! Đừng vờ nữa. Chuyện gì con thừa biết rồi. Mẹ không đồng ý cho con đùa với Ánh Minh như vậy.

Mặt Cường nghiêm lại:

– Con không đùa.

Mắt tròn to lên, bà Uyên la lớn:

– Sao? Con nói lại coi?

Cường buông từng tiếng:

– Con thích Ánh Minh và đó là chuyện riêng của con.

– Đồ ngu! Thế gian này đâu đã hết con gái, sao mà đi thích con gái của lái xe thuê mình. Thật chẳng ra thể thống gì hết. Cường đứng dậy:

– Không có chuyện nào khác con đi. Bà Uyên quát:

Ngồi xuống! Con đối xử với mẹ như thế à?

Cường đành ngồi xuống. Anh làm thinh nghe bà nói:

– Mẹ đã tính chuyện lấy vợ cho con rồi.

Tương lai con còn dang trước với bao nhiêu cơ hội tốt đẹp, sao lại đi yêu

thương một đứa nghèo đến mức phải ở đậu nhà chủ như gia đình đó? Va vào đó, con khó không nổi đâu.

Cường nhăn mặt:

– Mẹ à! Gia đình chú Phùng là một gia đình nền nếp. Hai cô con gái được ăn học, dạy dỗ đàng hoàng, người ta đâu phải không nhà, mà nhà đã bị giải tỏa.

Bà Uyên nạt ngang:

– Nhưng mẹ nói không được. Tương lai con sẽ làm giám đốc một công ty lớn, vợ con ít ra cũng phải cỡ bác sĩ luật sư mới xứng.

– Minh đang học luật, tương lai sẽ là luật chứ. Vậy là xứng rồi còn gì:

Bà giậm chân:

– Trời ơi! Con lẩn mất rồi. Cưới một đứa như vậy sao sự nghiệp con đi lên khi gia đình nó không thể, không thể để có thể hỗ trợ cho con. Gương mặt của ba con sờ sờ ra đó. Nếu không nhờ gia đình bên ngoại, ông ấy có được địa vị như hôm nay sao.

Cường nói ngay:

Con không muốn giống ba, cho nên mẹ làm ơn thôi đề cập tới bác Sĩ Bạch Diệp đi.

Bà Uyên kêu lên:

– Con so sánh gì kỳ vậy? Con khác ông ấy xa, Bạch Diệp cũng khác mẹ ngày xưa, chính vì vậy mẹ mới con. Bạch Diệp xứng với con. Gia đình bên môn đăng hộ đối. Con sẽ phát triển cơ nghiệp của mình nhờ sự hậu thuẫn của gia đình Bạch Diệp, chứ con không lệ thuộc vào họ.

Cường thẳng thắn:

– Con muốn cưới người mình yêu làm vợ, con muốn có một cuộc hôn nhân đúng nghĩa chứ không? Phải cuộc hôn nhân vụ lợi.

Bà Uyên lại mắng.:

– Đồ ngu! Thế nào là hôn nhân vụ lợi?

Phải chăng đó là cuộc hôn nhân của một kẻ nghèo với một người giàu nhằm mục đích đổi đời? Nếu có cuộc hôn nhân đó, thì Ánh Minh là đứa vụ lợi:

Cường lắc đầu:

Ánh Minh rất vô tư, hồn nhiên, cô bé không thuộc tuýp người đấy.

Bà Uyển cười khẩy:

Không thuộc tuýp người đó mà con chị thì cướp Thắng của Xuân Nghi, con em thì bám vào cậu chủ giàu có. Sao trùng hợp dữ vậy? Kiểu này mẹ bắt buộc phải cho lão Phùng nghỉ việc thôi.

Cường thẳng thốt:

– Làm thế là ác mẹ biết không?

Giọng bà Uyển lạnh tanh:

Vì con mình mẹ sẵn sàng ác. Con mới ác khi ép mẹ phải làm chuyện bất nhân. Cứ suy nghĩ cho kỹ đi, lão Phùng mà nghỉ việc thì cả nhà lão xuống gầm cầu ở.

Cường lặng thinh nhìn mẹ. Hình như bà biến thành người khác mất rồi.

Trước đây bà rất mến Ánh Minh, sao bây giờ bà nở nghĩ xấu về cô bé như vậy.

Đã thế mẹ còn ép anh phải rời xa Ánh Minh. Bà khiến anh vừa đau khổ vừa hụt hửng đến mức không biết nói gì.

Ngồi như hóa đá trên ghế hồi lâu, Cường mới lên tiếng:

– Con sẽ sống theo cách của mình. Ngày mai con sẽ ra ngoài ở và sẽ xin việc công ty khác. Thứ con cần không phải chức giám đốc mẹ ban cho như ngày xưa mẹ đã ban cho ba đâu:

Dứt lời, Cường lao vút ra ngoài như gió.

Anh không muốn làm Ine buồn, không muốn , làm đứa con bất hiếu, nhưng anh muốn làm chủ cuộc đời mình.

□□ □□ □□ Mưa rùng rã suốt một ngày nhưng ..vẫn chưa dứt. Nghe đâu là áp thấp nhiệt đới Ánh Minh ngồi nhìn những giọt mưa từ mái hiên rơi xuống chân nhà và loáng thoáng như câu thơ:

Hạt mưa gài môi lạt Buộc đất trời với nhau .

Người ta đúng là khéo tưởng tượng. Cái hạt mưa bé xíu kéo dài thành sợi mong manh ấy có thể buộc đất trời với nhau sao?

Thật là khó tin dù nhìn mưa rơi ta vẫn có cảm giác đó.

Giá như sợi mưa ấy có thể buộc chân. Cường lại cho Minh nhỉ?

Anh vì tình yêu dành cho Minh nên đã bỏ ngôi biệt thự to lớn đó ra ngoài ở.

Anh nghỉ việc công ty của gia đình xin vào một công ty xây dựng. Công ty này chuyên làm những công trình lớn ở các tỉnh, nên Cường gần như lang bạt kỳ hồ theo họ.

Chuyện này làm ông bà chủ Yên giận điên lên. Dù ông bà không làm âm ỉ hay nói gì tới Ánh Minh, nhưng vốn là người tự trọng ba cô đã xin nghỉ việc, gia đình cô thuê nhà ở. Từ đó tới giờ, Ánh Minh không trở lại ngôi biệt thự ấy nữa.

Ánh Minh nén tiếng thở dài. Cô dời nhà sau khi cư theo công trình xa thành.

Nơi Cường ở muốn lên mạng để chat khó khăn, nên xem như cô và anh có nhau thế nào cũng không thường xuyên liên lạc được. Mưa vẫn không nguôi. Ánh Minh ngao ngán nhìn trời rồi mặc áo mưa vào đạp xe đi. Từ khi gia đình Minh rời khỏi nhà ông chủ Yên tới nay, mẹ đã thôi giúp việc, dọn dẹp theo giờ cho những người quen vì chỗ ở mới quá xa, sức khỏe mẹ lại kém, Ánh Minh đã làm thay mẹ, cô không ngại kiếm tiền để đón học phí, phụ giúp thêm gia đình cũng nhờ có học trò cũ làm hiệu trưởng một trường mẫu giáo tư thục nên mẹ đã được nhận vào làm cấp dưỡng, ba làm bảo vệ. Hai người hầu như suốt ngày lấy trường làm nhà.

Gần gũi với trẻ con, ba mẹ thấy vui và thích không khí nơi đang làm việc do đó cũng bớt cái gắt với chị em Ánh Minh.

Cuộc sống gia đình tạm ổn định, thế nhưng trong tâm hồn chị em cô luôn có bão. Anh Thắng từ khi về Mỹ vẫn chưa thấy quay lại.

Chị Mai luôn bí mật nhưng Minh biết hai người vẫn liên lạc với nhau thường xuyên qua mạng. Điều đó khiến Minh cũng đôi chút ganh tỵ khi nghĩ tới Cường, cùng những lần trò chuyện qua mạng ít ỏi với cô.

Trước ngày anh đi, Ánh Minh đã trốn học để ngồi quán cà phê với anh. Bây giờ mỗi lần đi ngang quán, trái tim Minh như nứt vỡ. Cô nhớ hương vị ngọt đắng, nhớ nụ hôn đầu thơm cà phê, nhớ Cường đến nôn nao lòng.

Hôm đó cô ya anh đã nói chuyện rất nhiều. Cường bảo Minh hãy chờ anh về chứ đừng năn nỉ anh ở lại Sài Gòn.

Hôm đó, Minh đã khóc ướt cả vai Cường cái bờ vai có vết sẹo như dấu ấn Minh đã đóng vào bằng chính răng mình. Anh bảo:

Nếu có kiếp sau, chắc vết sẹo đó vẫn còn, nên Minh hãy gắng đi tìm anh để tiếp tục yêu tập hai.

Bất giác Minh tủm tỉm cười, nhưng mắt cay xè. Cường bảo:

Anh rời khỏi nhà để chứng tỏ cho ba mẹ biết anh yêu Minh. Còn anh rời khỏi Sài Gòn là để chứng tỏ anh muốn tự lập. Bởi vậy làm sao Minh năn nỉ anh ở lại cho được khi cô hiểu sâu xa ý nghĩa hai từ Tự lập của anh. Cường ... Cường muốn xây dựng gia đình bằng chính tình yêu và năng lực của mình, chứ không nhờ vào cho mẹ.

Suy cho cùng anh cũng vì Ánh Minh.

Dừng xe đạp trước căn nhà ba tầng màu xanh lá mạ, Minh khẽ nhấn chuông.

Một bà cụ ngoài bảy mươi ra mở cửa cho Minh.

Cô lễ phép:

– Con chào ngoại ạ.

Bà cụ ái ngại:

– Mưa quá, sao con không nghỉ? Ngày mai dọn dẹp nhà cũng được mà.

Ánh Minh ơi áo mưa ra mang lên tay cầm xe đạp và nói:

– Mưa mới cần dọn dẹp cho đừng ẩm thấp mốc meo. Con đi mưa quen rồi ngoại chỉ.

Bà cụ Từ lắc đầu:

– Con gái bây giờ ít đứa nào siêng nhủ con:

Minh cười. Cố vào bếp lấy số hứng nước rồi khệ nệ khiêng lên lầu. Căn nhà này có nhiều phòng. Phòng nào cũng bừa bộn vì toàn đàn ông con trai ơ. Bà cụ Ta là bà ngoại của ba đứa cháu trai trạc tuổi chị em Minh. Có người đã đi làm, cô người vẫn còn mà đứng quần trên ghế giang đường. Nhưng dù làm gì, bọn họ vẫn là những gã thích bày trò người khác đẹp. Minh ngán nhất là đẹp phòng của cậu út Khắc.

Gọi là cậu nghe cho được lỗ tai, chỗ thằng nhóc ấy bằng ruồi Minh, hai đứa họ chơi trường, cùng cấp lớp nhưng khác khoa.

Khắc thường rủ bạn bè tới chur, khi tàn cuộc, nguyên tầng ba và sân thượng thành bãi chiến trường, ảnh Minh dọn một xiu mới xong. Lần nào đẹp đẹp bãi rác hồ lớn ấy, Minh cũng làm bầm rua xà cho bẩn ghét, nhưng rua là rửa tể thôi, chứ thân ... như trâu của Khắc có nhằm nhò gì.

Minh bắt đầu công việc ở cái phòng khách nhỏ dành riêng cho ba cầu quý tư ở tầng ba. Cô dẹp gọn những quyển đặc san, tạp chí báo, lựa những đĩa CD đầy bàn cho vào đúng bao bì cửa từng cái rồi để vào kệ.

Việc xếp theo là cô lau nhà. Tới trưa cửa phòng của Khắc, Minh tắt ngấm mai mới gõ cửa.

Khắc ló đầu ra, giọng cộc lốc:

– Khởi dọn phòng tôi.

Dứt lời, nó đóng rầm cửa lại. Minh tức lắm, cô buột miệng:

– Đề bất lịch sự?

Ai ngờ Khắc nghe được, nó mở cửa, mắt trừng lên:

– Nói gì đó?

Liếm môi, Ánh Minh nói:

Nghe rồi còn hỏi:

Khắc đốp lại:

Đồ Ôsin.

Lúc Ánh Minh còn sững người thì Khắc đã đá rầm vào cánh cửa khiến nó đóng ầm. Ánh Minh cố vót vát:

– Đồ tôi!

Rồi ngồi phịch xuống cầu thang thở hắt ra. Trước khi đi làm, mẹ đã dặn đi dặn lại Minh phải biết nhẫn nhục, phải đẹp tách bướng qua một bên. Lúc đó, Minh đã cười:

mẹ khéo lo xa, giờ cô thôi thắm. Đâu phải ai lịch sự, tế nhị trong giao tiếp.

Mà Minh đã làm gì khiến Khắc luôn, cô ác cảm với cô chớ Minh nhớ từ khi vào nhà làm việc vất cho nhà nó, nó chưa bao giờ mở miệng nói với cô một câu, hay chào cô một cái, còn cười thì tuyệt nhiên không hề. Cứ y như nó là đứa vừa điếc vừa câm trước mặt Minh. Bữa nay lời trên Khắc nói với, cô giống như một câu đuôi, lời thứ hai là câu đe dọa, lời thứ ba là câu mắng:

Suy ra cũng tại Minh mắng nó trước. Mà người như nó hỏi mắng cũng phải.

Bữa môi, Ánh Minh khệ nệ xách xô nước bẩn xuống nhà. Cô tiếp tục dọn dẹp những tầng khác, khi xong việc thì hai chân, hai tay cũng đã rã rời. Ánh Minh đói sôi cả bụng mờ cả mắt như nê vẫn ráng đạp xe về nhà.

Cô vẫn còn tức khi nghĩ tới Khắc, nên ăn cơm chả thấy chút ngon lành. Cô sẽ không nhẫn nhục trước những đứa thấy ghét như thằng Khắc. Nhất định là như vậy.

Ăn cơm xong là tới giờ đi học, nhưng trời vẫn ri rả mưa. Mưa là thời điểm khiến người ta dễ nhớ nhung buồn bã nhất. Ngồi trước gương, Minh chải tóc bằng chiếc lược đồi mồi có khắc chữ C và chữ M.

Với Minh đây là vật cô quý nhất, sau đó là một hộp những cái kẹp tự tay Cường mua cho cô trước ngày anh đi.

Cường nói anh rất yêu mái tóc dài của Minh nên thích chọn những cái kẹp tóc cho riêng cô. Tóc Minh mỗi lúc một dài hơn, nhưng cô không cắt. Cô muốn đo nỗi buồn bằng chiều dài mái tóc mình. Cô muốn khi gặp lại, Cường phải ngạc nhiên, phải trầm trồ trước mái tóc dài nhưng nhớ.

Giấu tóc thật kỹ sau nón áo mưa, Minh khóa cửa nhà trọ rồi đạp xe đi. Từ nhà trọ đến trường, Minh phải đi ngang căn nhà ba tầng của Khắc nhưng may làm sao cô chưa bao giờ đụng độ nó vào trường cũng vậy. Biết là học chung nhưng Minh không hề thấy Khắc. Nó là công tử con nhà giàu, dĩ nhiên đầu la cà quán xá những nó nhà nghèo như Minh thường vào.

Ánh Minh nhún vai:

Không nên quan tâm đến thằng nhóc công tử bạc đó làm chi. Nhưng ngay lúc đó Minh lại thấy Khắc. Nó mặc áo mưa màu trắng trong suốt, lại ngồi trên chiếc Dylan màu bạc nên Minh không lẫn nó với ai khác được.

– Hừ! Để nhà giàu hợm hĩnh. Vái trời cho nó bị pal xe dưới mưa một lần cho đáng kiếp.

Vừa vái tới đó, Ánh Minh đã loạng choạng tay lái vì bánh xe cán phải hòn đá xanh tổ bố nằm trên đường bị hú hồn há vía, cô thẫn thờ dừng đọc mồm đọc miệng mà trời phạt.

Đường phố mùa mưa vừa vắng vừa buồn, thật là giữa ban trưa, Ánh Minh không vội gì phải đạp xe cho nhanh.

Rẽ qua con đường khác, Ánh Minh vuốt mặt để nhìn cho rõ vì cô thấy quả những hạt mưa li ti dường như có chuyện gì đó ở tầng trước. Hình như có

đánh nhau:

Ánh Minh giật mình khi nhận ra người đang bị hai thanh niên vây đánh hội đồng là Khắc.

– Thật là đáng đời!

Đó là cảm giác hả hê đầu tiên khi Minh thấy thế dù cô chưa biết tại sao Khắc lại đánh cô nghe Khắc la:

Cướp Cướp! nhưng những người đi đường đều chạy xe qua luôn chớ không dừng lại. Là con gái chắc cô cũng bỏ chạy luôn thôi nếu không biết đâu lại rước họa vào thân.

Nhưng khi đạp xe tới gần nhìn thấy Khắc mặt mày bê bết máu, Ánh Minh bất giác rùng mình. Cô có lạ gì Khắc và gia đình nó, vì thế Minh đâu thể vô cảm như những kẻ qua đường khác.

Dừng xe lại, Ánh Minh cố sức gào to:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Hai gã đang đánh đấm Khắc túi bụi chọt khượng lại. Rồi như nhận ra Minh là mặt con nhóc vừa la vừa run nên chúng bình thân quay lại đánh tiếp.

Ánh Minh hét to quá mức. Đây là lần đầu tiên trọng đời chứng kiến người ta đánh nhau như vậy cô chịu nội nữa nên cô quên mình là thể yếu đào tơ:

Vút đại cái xe đạp xuống Minh nhồm tới ôm eo một tên cướp xô ra. Cô ghi mạnh đến mức cả hai té lăn đùng xuống Minh lay hoay lằng bồng trong lát rồi mưa thật khó đứng dậy ngay được. Thế là cứ ngồi dưới đường, Minh gào rít cả họng.

Lúc đó những người trong quán cà phê gần đấy mới kéo ra. Hai thằng côn đồ thấy thế phóng lên xe chạy mất. Ánh Minh nhìn Khắc mà thấy vừa tội vừa ghét.

Trông nó xác xơ thê thảm như cái mưa rách áo mưa bị xé tung, quần áo vừa ướt vừa bê bết bùn máu. Đứng không nổi nữa, nó ngồi phịch xuống vệ đường.

Minh dựng xe mình lên, cô định đạp đi nhưng cũng không đành.

Đến bên Khắc, Minh trống không:

– Máu ghê quá! Đi bệnh viện ghen?

Khắc lắc đầu. Nó chống tay gượng đứng dậy đi về phía dựng chiếc Dylan.

Nhưng bước chưa được mấy bước, Minh thấy nó loạng choạng rồi ngã lăn quay ra đường.

– Trời đất ạ! Ánh Minh lại gào lên kêu cứu:

Phải gào mấy hơi một chiếc xích lô nằm đục mưa ở hiên nhà gần đó mới trò tới.

Người phu xe bấu môi:

– Thứ du cốn này không chết đâu. Cứ bình tĩnh cô em ạ.

Minh kêu lên:

– Sao chú nói thế? Nó là bạn học chung trường với cháu chớ đâu phải du cốn.

– Nói vậy tụi bây là sinh viên hả? Hừm!

Tệ thiệt! Đâu bao giờ tự nhiên người ta chặn xe mình lại để đánh, nhất là dưới mưa như vậy thằng bạn của cô em chắc cũng không hiền lành gì. Muốn tôi chớ nó vào cấp cứu phải trả tiền xe trước. Trong túi thằng này thẻ nào cũng có tiền. Dứt lời gã phu xe thả tay vào túi Khắc lôi ra cái bóp và một chiếc di động.

Ánh Minh bất nhẫn hết sức trước hành động của gã chạy xích lô. Cô mím môi gắng sức đỡ Khắc dậy.

Ngay lúc đó một nhóm dân phòng đi tới, họ phụ Minh đưa Khắc lên xích lô, giúp cô gọi điện thoại về nhà Khắc. Họ đề nghị Minh nên theo nó vào bệnh viện và họ hứa sẽ đem về tận nhà chiếc Dylan mấy ngàn đô của nó, cúng

như sẽ giữ hộ chiếc xe đạp cà tàng nữa. Đã vào khoa cấp cứu một lần với bà Uyên, Ánh Minh chẳng muốn vào đó thêm lần nào nữa. Nhưng không muốn cũng không rồi.

Thế là ì à ịch chiếc xích lô lẫn bánh chở Minh và Khắc đến bệnh viện. Suốt dọc đường, Minh hắt hơi liên tục. Khắc đã tính rồi Minh lại muốn xỉu vì lạnh.

Cô mong sao tới bệnh viện để khỏi ngồi gần kẻ hợm hĩnh dễ ghét như Khắc.

Bác sĩ Diệp hết sức ngạc nhiên nhìn thấy Ánh Minh ở phòng cấp cứu. Con bé đang lẳng xẵng cạnh một thằng nhóc mặt mũi giống là trạc bằng tuổi nó.

Chắc thằng nầy vừa mới đánh nhau.

Bạch Diệp đến gần, mặt lạnh lùng xa lạ nhưng Ánh Minh lại hết sức tự nhiên khi mừng rỡ gọi to:

– A ... Chị Diệp! Chị Diệp ơi.

Bạch Diệp lơ đi như không nghe, không thấy con bé tình địch. Cô cầm Ánh Minh thà xương, làm gì có chuyện chị em với nó.

Nhưng con bé lì gớm. Nó chạy theo Diệp, giọng ngọt sớt:

– Bác sĩ Diệp ơi! Làm ơn khám giúp bạn em:

Bạch Diệp lừ mắt:

Tôi không dư thời gian với những người thường chơi trò đánh nhau. Ngồi đó chờ đi.

Dứt lời Diệp đi thẳng. Ánh Minh biết cô ta ghét mình nên ghét lây qua Khắc.

Thế cũng đáng đời nó lắm.

Ánh Minh liếc Khắc. Vết thương trên đầu nó vẫn còn chảy máu, chả biết bọn kia đánh nó bằng thứ gì. Có lẽ vì vết thương này mà lúc nãy nó xỉu. Hy vọng nó không bị chấn thương sọ não.

Giọng Khắc vang lên:

– Tự nhiên đưa người ta và bệnh viện nầy. Hừ! Chảy hết máu vẫn không thấy ai Minh đập lại:

Muốn bệnh viện nào sao lúc nầy không bảo xích lô rồi bây giờ cần nhàn. Hừ!

Đúng là làm ơn mắc oán, người ta lạnh gán chết vì cái thứ đầu đầu ấy.

Khác cau có:

– Bộ nó không phải sao? Đây mới Bắp chết nè!

Vừa nói nó vừa đưa tay lên vò đầu, sờ mũi sờ môi.

Ánh Minh mĩa mai:

Khôi sờ. Mặt mày, đầu cổ, chỗ nào cũng te tua cả rồi. Người ta không đếm xỉa tới chẳng qua người ta dị ứng.

Khắc quắc mắt:

– Nói gì?

Minh tỉnh bơ:

– Nói người ta di ứng với dân đánh đấm, côn đồ.

Mặt Khắc quẫn xuống. Nó khệnh khạng đứng dậy miệng lâm bầm rua xâ.

Ngay lúc đó, một y tá bước vào gọi to:

– Đoàn Minh Khắc đâu?

Khắc khựng lại rồi giơ tay lên. Cô y tá ân cần hỏi:

– Người nhà của bác sĩ Diệp phải không?

Lúc Khắc và Minh còn ngơ ngác vì lúc nầy Diệp không thềm nhìn tới mặt

nó thì cô y tá đã bảo:

Vào đây!

Ánh Minh ngần ngừ. Cô có nên theo nó không nhỉ? Mà theo làm gì của nợ ấy.

Minh vọt miệng:

Tôi về trước nha.

Khắc bỗng kêu lên:

Đừng bỏ tôi một mình.

Ánh Minh suýt bật phì cười vì giọng của Khắc mới thâm làm sao. Cố mịa mai:

– Người nhà của bác mà sợ gì!

Khắc nhăn nhó:

– Chắc mẹ tôi hiện tới nhờ và gởi gắm chớ tôi cô biết ai đâu.

Minh gục gặc đầu:

– Ra là thế! Nhưng vậy là có người quan tâm đếm xể rồi:

Tôi ở lại lắm chi khi bị mưa ướt cả thế này.

Khắc liền năn nỉ:

– Ở lại với tôi đi Ánh Minh.

Giọng cô y tá lại vang lên khá gắt gỏng:

– Đoàn Minh Khắc. Nhanh lên!

Ánh Minh đành bước theo Khắc. Cái thằng to xác nhưng lá gan bé tẹo. Hèn chi lúc nãy bị ăn đòn toi bời mà không dám trả miếng.

Minh thấy bác sĩ Bạch Diệp liếc mình, miệng cô ta mím lại.

– Ai không phận sự ra ngoài.

Khắc nắm tay Minh chắc cứng:

– Cho bạn em ở lại đi bác sĩ.

Bạch Diệp nhún vai, chỉ vào cái ghế cô ta cộc lốc:

– Ngồi xuống. Hừ! Giỏi đánh nhau lắm.

Mà sao lại nhát cáy thế? Mà có phải đánh nhau vì cô em này không?

Khắc làm thinh ngồi xuống. Bác sĩ Diệp kiểm tra vết thương trên đầu nó:

– Bị đánh bằng gì?

– Dạ bằng tay.

Bạch Diệp kéo mạnh vết thương đang chảy máu trên đầu. Khắc làm nó kêu lên:

– A, đau!

Bác em Diệp gần:

– Đình đùa với tôi chắc. Đánh bằng tay mà chảy máu à? Tay nó bằng sắt hả?

Khắc liếm môi:

Tay nó có cầm hòn đá xanh.

Đánh nhau vì gai chó gì vì con bé này có đáng không nhỉ? Một thứ ôsin thích đầu cậu có cơ cang đang hoảng:

Ánh Minh tức lắm. Cô bò ra ngoài mặc kệ Khắc gọi mình. Bác sĩ Diệp đúng là nhỏ mọn. Cô ta thích hạ nhục người khác đến lên cả cương vị của mình. Nếu đang ở chỗ khác, Minh sẽ không nhin, nhưng vì Khắc Minh phải im

lặng bỏ đi.

Giờ mới hiểu vì sao Cường không thích bác sĩ Bạch. Diệp vui tính nết đó, bác sĩ Diệp không thể hợp với Cường. Nghĩ tới anh, Minh nôn nao nhớ.
Giá như Minh đi gặp lại Cường nhỉ!

Ngồi xuống ghế chờ, ánh Minh co ro lạnh, cô bực mình vì tự nhiên mang ách giữa đàng vào cổ chưa bao giờ tư tế với cô. Trong mắt nó, cảm chỉ là một thứ ôm như trong mắt của bác sĩ Diệp, Biết đâu chừng nó đang nghĩ cô có bốn phận phải theo hầu nó lúc này. Chậc! Minh chưa thấy thằng con trai nào tệ như nó.

Nghĩ tới đây, người Ánh Minh chợt hùng hực nóng vì tự ái. Cô nhồm lên định về rồi lại thôi:

Lúc này rõ đã họ mình năn nỉ cô vội đi mình trợn ợn cho trót rình sau đó cô với nó cũng chưa muộn.

Ngay lúc đó, cô thấy bà Tú Anh mẹ thằng Khắc đội áo mưa lúp xúp chạy vào. Bà Anh không đi một mình mà đi cùng với một phụ nữ khác.

Mặt Ánh Minh biến sắc khi nhận ra người phụ nữ đó là bà Uyên.

Lúc Minh đang bối rối thì bà Anh đã vồ vập hỏi tới:

Thằng Khắc đâu?

Minh chi tay:

Dạ trong đó.

Hai người phụ nữ vút áo mưa xuống ghế rồi đẩy cửa bước vào nhanh đến mức cô không kịp chào hỏi bà Uyên. Ánh Minh tự trách mình chám chạp, lù đù.

Thế nào bà Uyên cũng trách móc bắt lỗi cô.

Từ khi biết bà không đồng ý để Cường yêu mình, cô luôn có mặc cảm với bà Uyên.

Cô chúa chát nhận ra một điều :

Đừng thấy người khác tỏ vẻ quý mến mình mà tưởng thật:

Cuộc sống không đơn giản như mình. Bây giờ về không được nữa rồi. Ánh Minh đành ngồi chờ:

Hy vọng cô sẽ nắm được chút thông tin về Cường, dù đó là thông tin xấu.

Bà Tú Anh và bà Uyên trở ra. Mặt có vẻ căng thẳng bà hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có cả cháu hả Minh?

Anh Minh trả lời:

Cháu không biết Khắc có xic mích với ai không, nhưng trên đường đi học thấy Khắc bị hai thanh niên vây đánh.

Bà Anh buột miệng:

– Nó cướp chiếc Dylan rồi à?

– Dạ không có. Dân phòng ở đó đang giữ hộ. Cháu thấy không phải chúng muốn cướp xe mà chỉ muốn đánh Khắc thôi:

Bà Anh nhúu mày:

Thằng nhỏ gây thù chuốc oán với ai vậy kìa?

Ngay lúc đó chiếc di động trong giỏ xách của bà Tú Anh reo vang. Bà liền lấy ra nghe chỉ chờ như tính Minh mới dè dặt liền.

– Dạ thưa bác vẫn khỏe ạ?

Bà Uyên nhếch môi:

– Khỏe gì nổi khi Cường đi xe, cháu có thấy câu hỏi này thừa không? Hừ!

Cháu đang tự đắc khi nghĩ Cường bỏ đi là vì cháu à? Vậy cháu làm rồi. Cường là người bạn nó muốn tự lập nên mới làm thế, rồi nó sẽ quay về với

gia đình bác thôi. Cháu chả là gì với Cường đâu. Tốt nhất hay quên Cường đi chả đừng kỳ vọng vào nó. Bác thành thật khuyên cháu như vậy.

Ánh Minh làm thính, cô nghĩ mình nên im lặng thì hơn. Bà Uyên đã từng bảo cô quên Cường, bây giờ bà tiếp tục nói vậy là đương nhiên:

Giọng bà Uyên đầy ác cảm:

Cháu tốt với Khắc nhỉ! Lờ như bọn du côn đó đánh luôn cháu thì sao?

Ánh Minh thật thà:

– Cháu không biết!

– Cháu xả thân vì Khắc nhằm mục đích gì bác có thể đoán được. Cứ cố lên biết đâu chừng nó thế chỗ của Cường.

Ánh Minh khô sở:

Bác nói vậy tội nghiệp cháu.

Bà Uyên than nhiên:

– Bác nói thật mà! Cháu có tài trong việc thu phục tình cảm người khác. Nói thật. Tới bây giờ, bác vẫn quý cháu. Nhưng đâu phải ra đó, cháu phải hiểu điều này.

Cửa phòng mở, bác sĩ Diệp và Khắc bước ra. Bà Tú Anh vẫn còn nghe điện thoại với nét mặt hết sức căng thẳng. Bác sĩ Diệp tíu tít bẽn bẻ Uyên khiến Minh thối thối hết sức những lời bà Uyên vừa nói.

Đến bên Khắc, cô nói nhỏ:

– Tôi về.

Khắc ngập ngừng:

– Cảm ơn Minh nhiều lắm.

Tự nhiên Minh buột miệng:

– Cảm ơn bác sĩ mới đúng. Tôi mà ăn thua gì.

Khẽ gật đầu chào bà Uyển, bác sĩ Diệp, rồi bà Tú Anh, ánh Minh bước đi dưới mưa, nhưng không thấy lạnh. Tâm hồn cô như vô cảm. Thế mới biết lời nói của con người có sức tàn phá khủng khiếp. Bà Uyển đâu cần mắng nhiếc hăm he gì Minh, trái lại bà rất ngọt, ngọt như vết cắt của con dao thật bén mới ghê chứ!

Ánh Minh chợt thấy thương mình hết sức.

Rốt cuộc cô chỉ có được lớp vô bướng bỉnh chứ trái tim thì nông nổi và cả tin.

Minh đã từng tin bà Uyển yếu đuối hiền từ, Minh tin bà rất thương quý mình nhưng đâu phải vậy.

Cô cũng rất tin Cường. Liệu cô có tin lắm không vậy? Ánh Minh hoang mang quá, lẽ loi quá khi phải một mình không chút tin tức gì của Cường.

Thời buổi này là thời buổi của thông tin vậy mà cô và anh lại bắt tin nhau.

Điều tưởng như vô lý, song đã xảy ra.

Ánh Minh đội mưa mà đi. Trời vẫn mưa như chưa bao giờ được mưa cả.
Trao Về Em

Chương 8

Ánh Mai lay nhẹ tay em gái:

– Minh! Dậy ăn chút cháo nào.

Con bé mệt mỗi gươngng dậy ngồi tựa vào tường, giọng yếu xìu:

- Miệng đắng nghét, em chẳng muốn ăn.

– Vậy thì uống sữa nhé?

Minh chắc lưỡi:

Thôi được rồi. Em ăn cháo.

Ánh Mai dặn:

– Ăn xong nhớ uống thuốc đó.

Minh nhìn chị:

– Chị đi đâu hả?

– Không.

- Vậy chị phải lấy thuốc cho em uống chứ.

Ánh Mai liếc Minh:

- Bày đặt nhõng nhẽo nghe tức cười quá.

- Già rồi phải tự thân vận động đi.

Minh bưng chén cháo lên:

- Già cũng chưa bằng chi. Lấy chồng cho rồi, chờ mãi hiết chừng nào ông Thắng mới quy cố hương.

Ánh Mai lừ mắt:

– Nhiều chuyện!

Rồi cô ngáp ngừng:

– Tuần sau anh Thắng về.

– Thật hả!

– Ồ. Thắng đã xin làm đơn đại diện cho một công ty điện tử Mỹ vừa vào thị trường Việt Nam.

– Vậy thì còn gì bằng. Chà! Vui nhen!

- Không được nói với ba mẹ đó.

Minh dẫu môi:

– Lại giấu! Chị Phi vì chị mà anh ấy quyết tâm trở về trao.

Ánh Mai buồn so:

– Nhưng ba đâu có thích.

Minh xúi:

- Hồi xưa ông ngoại cũng đâu thích ba.

Chị phải sử dụng chiêu " Mưa dầm thấm đất ".

Ông Thắng dẻo miệng lắm, ba sẽ xiêu lòng thôi.

Ánh Mai nạt đùa:

– Ăn đi! Nói nhiều quá! Mưa dầm dề bệnh thì có.

Ánh Minh chu môi thổi cho cháo nguội bắt chợt cô tủi thân khi bệnh như vậy. Anh đi đâu để trời gởi mưa gởi bão để tặng em.

Anh đi đâu để em cứ khóc thắm thế này hờ Cường.

Giọng Ánh Mai vang lên Thắng về với mẹ. Bác ấy sẽ ở Việt Nam luôn. Mẹ Thắng thoát nhìn mặt khó chịu, nhưng bà không đáng sợ như bác Uyển. Bác ấy ủng hộ Thắng và chị.

Minh buột miệng:

– Sao em nghe nói bác ấy ghét ông Hoàn vì ông ta là con nhà nghèo?

Mai nói:

- Mẹ Thắng không ưa tánh thủ đoạn, lợi dụng người khác của Hoàn, bác ấy khinh Hoàn vì anh ta có ý lấy vợ giàu để bòn rút. Chỉ tội nghiệp cho chị Tuyết, khôn ngoan tới đâu vẫn lụy ông chồng, làm việc trở chết vẫn để vụn chơ chồng.

Đưa Minh mấy viên thuốc, Mai cười cười:

– Uống đi! Không thôi lại tủi thân.

Ánh Minh chớp mi. Cô nhìn chị Mai với tất cả trù mến:

- Chị em cô yêu thương nhau lắm, tối tối nằm cạnh nhau, hai chị em vẫn thủ thỉ nhiều thứ cho đỡ buồn. Bạn lê rất ít vì ba quá khó nên chị Mai vừa là chị vừa là bạn của mình.

Nếu Mai đi lấy chồng, chắc Minh sẽ cô đơn lắm.

Mai vớ lấy giỏ xách:

– Chị đi làm đây. Cơm nước để chị nấu. Em cứ ngủ cho sướng.

Ánh Minh ngao ngán:

– Em ngủ ... no rồi.

– Vậy thì coi tivi. Nghe nhạc rồi nhớ nhung ai đó.

Minh chép miệng:

Đành vậy thôi.

Khép cửa lại, Minh đắm mình trong thế giới riêng hạn hẹp với bốn bín tường của ngôi nhà được thuê bằng tháng lương của ba:

Ngôi nhà nằm trong một dãy nhà gần nhau được xây lên để cho thuê. Ở đây nhà yên tĩnh, biệt lập như trong khuôn nhà ông chú yên, bù lại Minh có cảm giác gần đời hơn, và chạm với đời nhiều hơn.

Mở tivi, Minh chuyển tung tung đài. Cô vẫn thường ở nhà Mạnh đó thôi, nhưng ở nhà và bệnh thật chán.

Có tiếng gõ cửa rồi tiếng đàn ông gọi tên Minh. Hết hoảng cô bật dậy và nghĩ ngay tới Cường. Nhưng rồi thất vọng ngay vì đó không phải giọng anh.

Nhìn vội vào gương, Ánh Minh vuốt mái tóc dài rồi ra mở cửa.

Khắc xuất hiện với vết băng trên đầu, nụ cười méo mó và một con mắt bầm đen.

Minh khá bất ngờ, cô đáp ứng:

– Tôi ... tôi bệnh nên không đi làm được.

Khắc ậm ự:

Đây biết rồi:

– Vậy đây tốt làm chi?

– Đây bình thường không được sao?

Ánh Minh mở rộng cửa:

Mời vào.

Lúc này Minh mới thay Khắc xách một giỏ mây đựng trái cây trông thật lịch sự. Đặt giỏ trái cây lên bàn nó nói. Mẹ đây gọi đó.

Bác gái làm tôi ngại quá nhỏ Khắc nơi là tôi xin cảm ơn bác.

Kéo ghế ra, Minh bảo:

– Mời ngồi!

Khắc ngồi xuống, giọng có vẻ cởi mở hơn.

– Chắc Minh bị cảm lạnh vì dầm mưa.

Minh uê oải:

– Tôi không biết nữa, vì tôi rất hiếm khi bệnh.

– Thế bữa nay đã đỡ nhiều chưa?

– Rồi! Ngày mai tôi sẽ đi làm không cần Khắc tới nhắc đâu.

Khắc kêu lên:

– Ý tôi không phải vậy, Minh cứ nghỉ tới bao giờ thật khỏe đã.

Ánh Minh mỉm cười:

– Tới lúc đấy chắc tôi bị núi công việc ở nhà Khắc đè bẹp dí quá. Eo ui! Sao có nhiều người thích bày bừa bộn để người khác phải dọn dẹp đến thế chứ?

Khắc hạ giọng:

– Tôi sẽ tự dọn dẹp chứ không bày ra nữa đâu. Tôi hứa mà!

Ánh Minh liếm môi: 1 – Thật hông đó? Bị đánh chấn thương đầu quá nhiên tính tình có khác.

Khắc nhú mày:

– Hình như lúc nào Minh cũng chưa ngoa như vậy?

Minh so vai:

Cái áo còn tùy mình đang trò chuyện với ai nữa.

Khắc cười khẩy:

– Kiêu nhĩ. Phải vì tính cách này ông Cường con bác Uyển chết mê chết mệt Minh không?

Ánh Minh không tra lời, nhưng trong lòng hết sức âm ức. Chắc hẳn bà Uyển phải nói gì đó nên Khắc mới hỏi cô câu này. Đồ con trai lảm chuyện!

Minh ăn miếng trả miếng:

– Nè! Những người nhiều chuyện dễ bị đòn lăm đó.

Khắc lắc đầu:

– Đúng là Ánh Minh! Tôi xin thua.

Ánh Minh thấy hơi quê cô nói:

– Tôi đùa thôi chứ đâu có thích ăn thua với Khắc. Nhưng sao lúc nào Khắc cũng câu gắt lăm lì với tôi hết vậy?

Thật tình tôi không cố ý như vậy. Khó nổi tôi không thoải mái mỗi khi thấy Minh dọn dẹp trong nhà tôi.

Tôi đâu có làm gì phiền toái Khắc.

Khắc phát một cử chỉ bằng tay. Đành là vậy, nhưng tôi vẫn khó chịu vì có người học chung trường đang kiếm sống dưới mái nhà của tôi. Tôi đâu ghét Minh mà chỉ ngại đụng mặt.

Ánh Minh ồ lên:

– Thì ra là thế!

Khắc ngập ngừng:

Tôi xin lỗi hôm trước đã bảo Minh là ôsin. Thật tình tôi vẫn không hiểu sao mình lại nói vậy.

Minh nhìn nhận:

Cũng tại tôi chưa ngoan quá. Thôi mình cho qua chuyện này nghen?

Khắc gật đầu:

Ánh Minh được nước hỏi tới:

Hỏi thật nghen:

Sao Khắc bị đánh nói nhếch môi:

– Chẳng phải Minh nói. Những người nhiều chuyện dễ bị đòn sao Minh xịu mặt:

– Đã nói tôi đùa, vậy mà để bụng.

Khắc nhìn Ánh Minh ra chột hỏi:

Minh muốn biết vì tò mò hay vì quan tâm đến tôi?

Ánh Minh hóm hỉnh:

– Cả hai lý do đều đúng.

Vậy tôi sẽ nói cho Minh nghe. Tôi chỉ là nạn nhân, Minh tin không?

– Tin chứ!

Giọng Khắc chùng xuống:

– Người ta đánh tôi để dẫn mặt mẹ tôi.

Bà tranh giành đấu thầu một công trình xây dựng. Đối thủ làm ăn muốn loại bà nên mới làm vậy nhằm hãm dọa. Hôm ở bệnh viện, họ đã gọi điện nói với mẹ tôi như vậy.

Ánh Minh gật gù:

Tôi nhớ rồi. Tháo nào lúc ấy mặt bác Anh hết sức căng thẳng.

Minh dọ dẫm:

– Rồi bác Anh định thế nào? Chắc con trai út phải quý hơn hết rồi.

Khắc bật cười chua chát:

– Tôi mà đáng mấy xừ. Mẹ tôi là người xem trọng công việc hơn tất cả. Bà và bác Uyên rất giống nhau ở điểm này. Hai người sẵn sàng hy sinh con cái để đạt mục đích.

Ánh Minh tỏ vẻ không tin:

– Khắc nói sao chớ bác Uyên đâu phải người của công việc. Bác có đi làm đâu.

Khắc nói:

Ở nhà chi đạo còn hơn là trùm chính vì không muốn làm theo ý bác Uyên, nên anh Cường mới bỏ đi thật xa.

Ánh Minh kêu lên:

– Sao Khắc biết!

– Bác ấy và mẹ tôi thân lắm. Chuyện gì lại không tâm sự. Trước đây tôi nghe ai người nhắc tới bác sĩ Diệp và Minh với những sự so sánh mà tất cả những cái xấu đều tập trung vào Minh. Bởi vậy khi gặp Minh, tôi khá dị ứng:

Dần dà tôi mới vỡ lẽ ra, tôi đã nhầm lẫn người. Nếu là Cường, tôi cũng không chọn bác Sĩ Diệp. Bà ta chán quá. Ánh Minh im lặng, Khắc vụt hỏi:

– Minh thử đoán xem ai đã thuê người đánh tôi?

Minh trả lời nhát gừng:

Tôi không biết.

Khắc úp mở:

Cũng là chỗ quen biết cả mà.

Minh nhìn Khắc rồi lắc đầu. Nó đánh lời:

– Ông Hoàn đó.

Ánh Minh thẳng thốt:

– Chắc không?

Khắc chậm rãi đáp:

Chắc trăm phần trăm. Sau khi tách đôi công ty, anh Hoàn không lợi dụng được bác Yên nên đã làm ăn riêng:

Anh ta bỏ tiền chạy chọt rất nhiều để giành công trình xây dựng này với mẹ tôi. Chỉ có anh ta chơi bẩn như thế. Bác Uyên chửi rửa anh Hoàn quá trời.

Ánh Minh hỏi:

– Bác Yên bây giờ làm gì?

Nghe đâu bác vẫn là giám đốc công ty cũ nhưng chỉ là hư danh. Đợi đến khi nào công ty này hoàn hết những hợp đồng mua bán thì sẽ dẹp. Lúc ấy bác nên sẽ về hưu.

Ánh Minh trầm trồ!

Không ngờ Khắc biểu, nhiều chuyện ghê.

Mà toàn những chuyện bí mật.

Khắc nhún vai:

– Có hay ho gì. Tại tôi hay bị mẹ trưng dụng làm tài xế chơ đi đây đó nên mới nghe lén được nhiều chuyện.

Minh chuyển đề tài:

Nếu bác Anh không bỏ cuộc.

– Khắc sẽ như thế nào? Có sợ bị đánh nữa không?

Khắc hạ giọng:

– Họ sẽ không làm điều đó nữa:

Mẹ tôi đã có cách đối phó.

Rồi nó ngập ngừng:

Dẫu sao tôi cũng thâm cảm của họ.

– Sao lại cảm ơn bọn đã đánh mình?

Vì nhớ họ tôi có thêm một người bạn là Ánh Minh.

Ánh Minh sực nhớ những lời bác Uyên nói với Minh hôm ở bệnh viện. Bà chớ rằng Minh có mục đích khi cứu giúp Khắc:

Nhìn Khắc bằng ánh mắt thất nghiêm, Ánh Minh nói:

– Cảm ơn nhưng không nên, làm bạn với Khắc không mang lại điều gì tốt cho tôi hết.

Tốt hơn cứ như trước tới giờ ... chúng ta nên chỉ là người quen.

Khắc có vẻ thất vọng:

– Minh vẫn còn đề bụng chuyện cũ à?

Ánh Minh lắc đầu:

– Không phải. Tôi không muốn bị hiểu lầm, mong Khắc hiểu cho:

Xin lỗi, tôi cần được nghỉ ngơi.

Khắc đứng dậy như cái máy:

– Vâng. Tôi về. Chúc Minh mau hết bệnh.

Ánh Minh nhỏ nhẹ:

Vâng. Cảm ơn, Khắc đã tới thăm tôi.

Đóng cửa lại, Minh nhắm mắt nghe tiếng xe của Khắc xa dần, xa dần.

Cường ngồi làm thinh nghe bà Uyên cao giọng:

– Mẹ nghĩ đã tới lúc con thôi cái trò ngông cuồng trê con để trở về nhà rồi đó. Công việc của gia đình đang cần người gánh vác, con lại bỏ mặc để đi xa ở cái hóc bà tó nào đó làm công cho người khác. Suốt thời gian qua, con đã khiến công ty mình gặp muôn vàn khó khăn, con biết không?

Cường so vai:

– Con có là gì đâu. Sao mẹ lại quan trọng thế?

Bà Uyên trách móc:

– Cả dòng họ trông chờ vào con, con lại bỏ đi như một đứa vô trách nhiệm.

Tiền bạc của họ hàng con xem như mớ giấy vụn hay sao?

Mẹ đừng kết tội con như vậy. Chuyện đã qua rồi.

Trước đây chính con đồng ý sẽ về công ty làm chứ không theo công trình nên mẹ mãi vận động cả họ cho con cái chức danh giám đốc.

Cường ngắt ngang lời bà:

– Nhưng mẹ đâu có kèm theo điều kiện phải cưới Bạch Diệp.

Bà Uyên phân bua:

Vì theo mẹ con cưới Bạch Diệp là lẽ đương nhiên. Hai đứa quá thân thiết, hai nhà lại quá quen biết nhau. Mẹ nghĩ không nói con cũng ngầm hiểu gia đình Bạch Diệp sẽ là hậu thuẫn mạnh nhất để con phát triển sự nghiệp.

Cường lắc đầu. Anh từ tốn nói:

– Đó là suy nghĩ chủ quan của con. Chớ con chỉ xem Diệp như bạn.

Bà Uyển bật miệng đầy khó chịu:

– Chủ quan lắm! Hừ. Nếu con Ánh Minh không vào nhà này ở thì điều mẹ nghĩ chắc chắn thành hiện thực rồi.

Cường ậm ự:

Con không như ba.

– Mẹ đã nói rất nhiều lần rồi. Thế và lực của con khác hẳn ông ấy. Ngày xưa, ba con lấy mẹ khi trong túi không có một lu. Thuở ấy mẹ u mê nên đã xiêu lòng trước những lời mật ngọt của ông ấy. Để rồi sau đó thì sao? Tất cả những gì ba con có được đều nhờ ông bà ngoại và mẹ. Còn con đang có một tài sản khá lớn, nếu cưới Bạch Diệp, con sẽ tự hào với bên vợ và tài sản của mình.

Cường phản ứng ngay:

Tài sản đó không phải do con làm ra, con chả lấy gì làm tự hào:

Chẳng lẽ mẹ gọi con về đây vì chuyện cú rích này?

Bà Uyển im lặng. Bà không thì cứng ngắc với Cường. Con bà vốn nhiều tự ái và tự cao. Chính vì vậy Cường bỏ đi làm công trình xa hẻo lánh chiều theo ý bà. Nghĩ tới chồng con bà Uyển có cảm giác mình là người bất hạnh nhất.

Ông Yên gần như công khai đi lại với cô nhân tình trẻ, ông bỏ mặc bà cô đơn trong căn phòng đầy đủ tiện nghi vật chất nhưng hết sức lạnh lẽo và thiếu thôn tình người. Bà căm ghét, khinh bị chồng và cũng đau đớn nhận ra bà cần có ông biết bao:

Bà đã sai khi thay vì tha thứ cho ông bà lại trừng phạt ông bằng cách thu hẹp quyền hạn của ông lại. Bà muốn ông phải biết ơn mình đã cho ông cuộc sống giàu sang. Bà đã thất bại lại thất bại khi không hướng được con trai theo ý đồ của mình. Nó từng chối những gì bà dành cho nó vì muốn tự khẳng định mình. Cường sợ một ngày nào đó bà sẽ chỉ vào mặt nó mà cao giọng.

Tất cả những con có được hôm nay là nhờ mẹ bạn cho.

Nó không muốn thế, vậy bà phải làm sao đây?

Cường đứng dậy:

Con đi đây.

Bà Uyên thán thất.

– Con về ăn cơm chứ?

Cường do dự:

Con không biết nữa. Tất nhất, mẹ đừng chừa cơm cho con.

Bà Uyên tức giận:

– Con đi tìm Ánh Minh phải không? Hừ! khi con đi vắng mặt, nó đã có đứa khác.

Cường nhú mày:

– Mẹ nói vậy là sao?

Bà Uyên liếm môi:

Mẹ lấy làm tiếc, song vẫn phải cho con biết hiện giờ Ánh Minh đang cặp với thằng Khắc, con cô Tú Anh.

Cường sững người lại rồi nói:

Con không tin.

Bà Uyên nói tiếp:

Tùy con, nhưng đó là sự thật Ánh Minh giúp việc theo giờ ở nhà cô Tú Anh.

– Chuyện đó con biết.

– Thì đây, nó đã quyến rũ thằng Khắc như đã từng quyến rũ con. Cường nóng mặt vì cách nói của mẹ. Anh từng xót xa khi biết mình phải thay cô Hiền giúp việc cho một số gia đình giàu có. Anh xót xa vì phải để người mình yêu cực nhọc mà không giúp được gì. Rồi bây giờ anh phải nghe những lời như kết tội Ánh Minh.

Giọng bà Uyển vang lên chát chúa:

– Thằng Khắc vờ một tội khác đánh nhau vì giành Ánh Minh. Kết quả thằng Khắc phải vào cấp cứu, mặt mũi sứt sổ đầu trán chấn thương. Không tin, con cứ hỏi Bạch Diệp, hôm đó chính Bạch Diệp chữa trị cho Khắc. Nói thật, khi vào bệnh viện với cô Tú Anh, mẹ xấu hổ hết sức khi thấy Ánh Minh xoắn xuýt bên Khắc, y như thằng nhỏ là chồng nó không bằng.

Liếc chùng gương mặt đánh lại của con trai, bà Uyển hạ giọng:

– Mẹ thấy xấu hổ luôn cho con.

Cường dần bước, anh không biết hư thực thế nào, nhưng rõ ràng anh vừa bị mẹ sỉ nhục.

Nhìn đồng hồ, Cường cho xe chạy đến trường Ánh Minh đang học. Mấy hôm liền do mạng bị rớt, Cường liên không lạc được với dàn máy của tiệm Interuet gần công trình anh đang làm quá dở. Anh về Ánh Minh hồng biết.

Cường đã tưởng tượng ,ra gương mặt rạng rỡ của Ánh Minh khi bất ngờ thấy anh xuất hiện. Anh tưởng tượng được ôm cô trong tay và úp mặt vào tóc Minh.

Cái mùi hương tóc của cô cứ đeo đuôi mãi khiến Cường không thể nào thôi nhớ.

Thế nhưng những lời vừa rồi của mẹ khác nào lưỡi dao nhọn khứa vào trái tim nồng nàn yêu của anh. Anh không tin mẹ song vẫn bực dọc, hoang mang.

Hạnh phúc mong manh như trang giấy mỏng đã bị những lời của mẹ làm ô mờ. Cường thấy hứng thú với những gì đã tưởng tượng.

Gặp Minh, nhất định anh sẽ gặp, sẽ hôn cô đến mềm môi, sau đó thì sao?

Anh sẽ hỏi cô chuyện đó à.

Cường nhếch môi. Thật điên rồ khi anh thấy mình rồi:

Hừ! Không hỏi thì ảm ức.

Còn hỏi thì tệ quá! Mà nếu có đúng Minh xoắn xuýt bên cô cũng sẽ chối. Ôi chao! Cường không chịu nổi cảm giác này.

Dừng xe, Cường theo dõi mắt về cổng.

Một lát thôi, anh được gặp cô, hãy dẹp qua một bên những nghi ngờ mẹ vừa gieo vào lòng để tận hưởng những khoảnh khắc ít ỏi khi được bên nhau.

Rồi Ánh Minh cũng xuất hiện. Chen giữa bao nhiêu các giữa cô gái tươi tắn trẻ trung, Minh của Cường không lẫn vào đâu được. Mái tóc dài của Minh, dù đã được kẹp lại vẫn là tâm điểm khiến nhiều người chú ý Cường say đắm nhìn Minh nhưng cô bé không hề biết.

Ánh Minh không có một linh cảm nào về anh sao kìa? Tự dưng Cường thấy buồn lòng khi nghĩ tới hiện tượng thần giao cách cảm của những đôi yêu nhau.

Rồi ngay lập tức anh lại thấy mình vừa vớ vẩn vừa tre con, thật buồn cười.

Cường không đưa tay vẫy, cũng không gọi Minh, anh muốn được nhìn cô ở góc độ này.

Lang thang, lơ đãng và hơi mơ mộng kiểu như đang mong đợi nhớ nhung.

Cô bé đang nhớ anh chứ còn gì nữa.

Lúc Cường đang khoan khoái với ý nghĩ đó thì anh thấy Khắc trờ xe tới. Ánh Minh leo lên ngồi phía sau chiếc Dylan trước sự ganh tỵ của nhiều cô gái.

Cường như chết sững. Anh lặng người đi mất mấy giây. Vậy là rõ rồi, Ánh Minh không xoắn lấy Khắc như mẹ kế, nhưng cô đang bóp nát tim anh. Tại

sao lại như vậy? Anh mà thua một thằng oắt con như nhóc Khắc sao?

Đúng là nhục.

Nhớ tới những E-mail Minh gửi toàn đầy những câu yêu, nhân đợi chờ, Cường càng điên tiết. Lẽ nào anh bị em lừa hớ tiểu yêu nữ ?

Tim Cường nhức buốt đến mức anh tưởng chừng máu mình đã ngừng luân chuyển. Anh chạy xe lòng vòng mà không biết mình nên ghé vào đâu. Chẳng lẽ anh đến gặp Ánh Minh để hỏi tại sao? Nếu thế còn gì sĩ diện của một thằng đàn ông?

Cường bắt chập nhiều thứ khi yêu Minh, vậy mà cô lại một dạ hai lòng. Mà đã bị một con nhóc tiểu yêu nữ qua mặt rồi đại ma đầu ời.

Cuối cùng Cường đành quay về nhà. Dầu sao đó cũng là nơi anh lớn lên mà.

Bà Uyên và Xuân Nghi khá ngạc nhiên trước bộ dạng thất thểu của anh.

Cường ngồi xuống salon, anh nghe chị Nghi nói bằng giọng khá gay gắt.

– Thắng đang ở Sài Gòn, anh ấy làm đại diện cho một công ty của Mỹ. Con vừa gặp Thắng đi cùng ánh Mai. Con bé trông ta đây lắm.

Xuân Nghi cười khẩy:

- Để rồi xem chị em nhà nó tới đâu.

Bà Uyên liếc Cường:

– Cô Tú Anh vừa điện thoại cho mẹ biết đã đuổi việc Ánh Minh. Con bé trông ngoan hiền vậy mà. Chậc! Nó lại là đứa lằng lơ.

Cương nhột nhạt ngó lơ ra sân nhưng bà Uyên vẫn không buông tha.

– Con đã gặp Ánh Minh chưa?

Cường phát khùng lên:

– Mẹ làm ơn để con yên, làm ơn đừng nói xấu người khác. Mẹ hả hê trước sự hư hỏng của người khác lắm sao? Bà Uyên tái mặt:

– Vì một đứa con gái không ra gì mà mày lớn tiếng với mẹ. Thế có đáng không?

Cường làm thinh, anh đang đau khổ, anh cần một lời an ủi, một sự cảm thông, chứ không cần một câu ơ trách. Khổ nỗi mẹ và chị Nghi không làm được điều đó.

Cường nghe mẹ tu tu khóc:

– Sao tôi khổ thế này. Cả đời vì chồng vì con rồi cuộc chả nghĩ tới tôi. Tôi đã làm gì sai, tôi đã làm gì sai.

Chịu không nổi tiếng khóc, Cường vụt chạy ra ngoài sân sát nhà gia đình Ánh Minh từng ở bây giờ cửa khoá then cài, nó lại trở thành nhà kho bậc tam cấp Minh hay ngồi xõa tóc bây giờ bám xanh rì.

Mới mấy tháng thôi, tất cả tiêu điều thế này, hoang vắng thế này. Cường nhớ tiếng Minh cười, giọng cô nũng nịu hết sức dễ thương. Lẽ nào cô vừa ngây thơ vừa quyến rũ với tất cả bọn con trai?

Không đúng. Nhất định không đúng. Vậy sao? Minh lại ngồi sau lưng Khắc khi anh đi xa. Đầu Cường căng cứng nhưng nghi ngờ.

Anh có nên gặp ánh Minh để hỏi cho rõ không? Nhưng hỏi làm gì, anh đã thấy tận mắt cô ngồi sau lưng Khắc. Thế vẫn chưa đủ Cường đá mạnh trái mận rụng ra tận cuối sân. Ngay lúc đó anh nghe giọng chị Nghi.

– Nè Cường! Cường! Vào xem mẹ làm sao Cường vội trở vào nhà. Anh hốt hoảng khi thấy mẹ nằm vật ra trên salon.

Xuân Nghi vừa lay vai bà vừa ré lên:

– Mẹ mẹ đừng chết! Mẹ đừng chết!

Cường xóc bà lên và bảo:

– Gọi taxi mau!

Xuân Nghi lao tới cổng, Cường bước theo với nỗi sợ hãi chưa từng có trong đời.

Trao Về Em

Chương 9

Vừa thấy Ánh Mai, bé Ta Nô đã lao tới nhanh như gió.

– Cô Mai! Cô Mai!

Nó vừa reo vừa nhảy tung tung làm Mai hết sức cảm động.

Ôm nó vào hỏi:

– Có nhớ cô không?

Ta Nô gật đầu.

– Dạ nhớ. Bà Chín cũng nhớ cô Mai nữa. Ánh Mai chớp mi theo thằng bé vào phòng khách sau lưng cô Thắng lững thững bước với vẻ ung dung như đang đi dạo.

Hoàn đón hai người bằng tràng cười nghe mới giả tạo làm sao.

– Trông cô cậu đẹp đôi thật. Cứ y như trời xanh hai người ra là để cho nhau vậy.

Thắng hóm hỉnh:

– Vậy mà em tưởng mình sinh ra là để cho Xuân Nghi chớ.

Hoàn hơi quē, nhưng vẫn giả lả:

– Cậu còn dám nói nữa. Không sợ Ánh Mai véo hả?

Thắng nheo nheo mắt:

– Cây ngay không sợ chết đứng. Em chả lo bị véo. Mà bữa nay ông bà định đãi bọn này món gì đây?

Hoàn hào hứng trở lại:

– Bún bò Huế. Được chưa?

Thắng xuýt xoa:

– Quá được đi là khác. Nhưng Tuyệt đâu?

Vẫn còn ở Phan Thiết. Ngày mai về mà có vẻ mê mấy khu resort ở ngoài quá ...Vây cũng tốt.

Thắng bắt chuyện khi thấy Ánh Mai và Ta Nô đã xuống bếp.

– Nghe nói công ty của anh có đầu tư vào du lịch mà?

Hoàn gượng gạo:

– Công ty nào mà là của tôi cậu ơi! Sắp phá sản cả rồi.

Thắng ngạc nhiên thật sự:

– Sao lại phá sản? Tôi nghe Xuân Nghi khoe công ty nhà cô ấy phát triển đến mức phải tách làm đôi cơ mà:

Hoàn ậm ự:

– Đúng là vậy. Nhưng thực chất chỉ người trong cuộc mới hiểu lý do tách công ty.

Thắng tò mò:

– Đó là lý do gì?

Hoàn xoa cằm:

– Đó là bí mật của công ty. Tôi có thể không trả lời chứ?

Thắng nhún vai, trong bụng thầm rửa Hoàn ma giáo. Từ khi về Mỹ, anh chỉ lo hoàn tất mọi thủ tục để nhanh chóng trở lại Việt Nam nên không có thời gian và tâm trí để ý chuyện người khác. Qua Ánh Mai, anh chỉ biết Cường theo công trình nên không ở Sài Gòn, sự ra đi của Cường làm Ánh Minh buồn nhưng lý do sao Cường đi xa, anh không hỏi.

Anh không muốn Ánh Mai khó chịu khi nghĩ anh quan tâm tới gia đình Xuân Nghi.

Thắng chủ động chuyển đề tài. Anh đông dài đủ thứ rồi vụt hỏi:

– Tuần sau anh rảnh ngày nào?

Đang huyền thuyên, Hoàn khựng lại:

– Để làm gì?

Thắng chậm rãi:

– Làm thủ tục cho tôi lấy lại nhà lâu nay tôi đã nhờ anh chị quản lý hộ.

Hoàn tái mặt giọng ấp úng:

– Cậu cậu làm gì gấp vậy? Tôi đang cho người ta thuê mà.

Thắng gật đầu!

– Tôi biết! Hợp đồng sắp hết rồi. Tôi lấy lại nhà để làm văn phòng làm việc.

Trước đây tôi đã nói với anh rồi, chớ đâu phải đến bữa nay.

– Đành là vậy, nhưng cậu làm thế thì chết tôi rồi. Hay là tôi chịu tiền và giới

thiệu cho cậu thuê văn phòng những cao ốc trung tâm.

Thắng gạt ngang:

- Mình có nhà, sao lại phải đi thuê. Tôi không đồng ý.

Hoàn nhăn nhó:

– Muốn gì cậu cũng phải đợi tôi hết hợp đồng thôi.

Thắng từ tốn:

- Những thủ tục chúng ta sắp làm không ảnh hưởng hợp đồng cho thuê nhà của anh.

Hoàn ra vẻ miễn cưỡng:

– Đợi tôi bàn bạc với Tuyết xong, sẽ trả lời cậu sau.

Thắng gần giọng:

– Chuyện này đương nhiên phải làm, đâu cần phải bàn bạc, tôi nghĩ anh không nên trì hoãn nữa:

Hoàn phân bua:

– Không phải tôi trì hoãn, nhưng trong nhà phai có lớn có nhỏ. Còn má nữa, phải có ý kiến của má chứ.

Thắng cười khẩy:

– Ý của má cũng là ý của tôi. Anh khỏi phải lo.

Hoàn lơ lửng:

– Biết đâu chừng má đã đổi ý.

Thắng nhìn xoáy vào mắt Hoàn:

– Tôi muốn chấm dứt chuyện này càng nhanh càng tốt, nên đã nhờ luật sư hoàn thành mọi giấy tờ cần thiết. Anh kéo dài không được đâu.

Hoàn nhún vai:

- Để xem luật sư của cậu làm được gì ở đây chứ đâu phải ở Mỹ mà đem luật sư ra dọa người khác.

Thắng cố nén giận:

– Ở đâu cũng có luật pháp. Tôi tin vào luật.

Từ bếp, Ta Nô chạy lên:

– Mời ba và cậu xuống bếp ăn bún bò Huế.

Hai người im lặng. Thắng đứng dậy trước.

Anh xoa đầu Ta Nô rồi theo nó xuống bàn. Anh vào bàn ăn không chút hào hứng trong khi Hoàn vẫn rôm rả pha trò với Ánh Mai và Ta Nô. Anh ta khiến Thắng ghê tởm, nhưng nghĩ tại chị Tuyết, Thắng đành nuốt tiếng thở dài. Anh cố lắm nhưng không thể đóng kịch như Hoàn được.

Buông đũa xuống trước, Thắng bỏ ra ngoài trước sự ngạc nhiên của Ánh Mai. Anh thật sự muốn đi khỏi đây để khỏi phải thấy gương mặt trơ tráo của Hoàn.

Ngồi một mình ngoài phòng khách, mắt dán lên màn hình tivi, nhưng Thắng không xem được gì. Anh nghe tiếng cười hồn nhiên của Ta Nô mà ước mình được trở lại thời trẻ con, vô tư nghĩ.

Để Ánh Mai chơi đùa với Ta Nô thêm một lúc, Thắng mới đưa cô về và anh cố ra vẻ tự nhiên nhưng khi bắt tay Hoàn, anh vẫn hết sức khó chịu.

Thái độ của Thắng không qua mắt Ánh Mai, cô dịu dàng hỏi.

– Sao thế anh? Ông Hoàn lại nói gì chúng ta à?

Thắng tuông một hơi:

- Anh ta đúng là tham lam và trơ tráo. Lúc này nếu không vì chị Tuyết và thằng Ta Nô, anh đã nện Hoàn rồi.

– Nhưng là chuyện gì?

Thắng hậm hực:

– Anh bảo Hoàn làm thu tục trả nhà cho anh, nhưng ông ta vòng vo không muốn. Anh không thể kéo dài chuyện này nữa, bởi vậy sớm muộn gì anh và ông cũng đụng nhau thôi.

Ánh Mai nói:

– Anh phải bình tĩnh chớ đừng nóng nảy. Hoàn rất thủ đoạn, Anh ta sẵn sàng dùng mọi cách dù là hiem độc nhất, hèn hạ nhất miễn sao đạt được mục đích.

- Anh phải cẩn thận,

Thắng cười nhạt:

– Liệu ông ta làm gì được anh?

– Em không biết. Nhưng cách đây không lâu, Ánh Minh có kể cho em nghe một chuyện kinh khủng của ông Hoàn, nhưng vì ông ta là anh rể anh nên em đã không nói với anh:

– Chuyện gì mà khủng khiếp vậy?

Ánh Mai ngập ngừng:

- Ông Hoàn thuê dân xã hội đen đánh để dần mất đối thủ làm ăn với mục đích dọa cho họ sợ, không dám cạnh tranh nữa.

Thắng ngạc nhiên:

– Sao Ánh Minh biết ?

Mai đành kể chuyện Khắc cho Thắng nghe. Anh buông câu chắc nịch:

- Với anh, ông Hoàn không dám đâu.

- Anh đừng chủ quan.

Ánh Mai chép miệng nói tiếp:

– Lúc còn mình em ở bàn ăn, Hoàn bày đặt hỏi thăm Ánh Minh rồi khen nó can đảm.

Thật lúc đó em chỉ muốn nhổ vào mặt anh ta, Hoàn còn cho biết bác Uyên đang nằm bệnh viện, anh Cường đã về Sài Gòn ... Tại sao anh ấy không liên lạc với Ánh Minh nhỉ?

Con bé đang dài cổ trông, nhưng hoàn toàn không nhận được một E-mail nào của Cường.

Thắng giải thích:

- Biết đâu Hoàn nói dối vì ông ta có ưa gì Cường. Người như ông thích lấy nỗi buồn của kẻ khác làm niềm vui cho mình. Hoàn đang căm Ánh Minh vì con bé đã giải nguy cho cậu Khắc nào đó, ông ta thông tin sai về Cường để Minh đau khổ. Bởi vậy em đừng nói gì với con bé.

Ánh Mai ngả đầu lên lưng anh:

– Em hiểu rồi. Nhưng chẳng lẽ Hoàn dám bịa chuyện bác Uyên bệnh nặng đến mức nằm viện với tình trạng khô liệt giường?

Thắng ngậm ngừng:

– Chuyện này chắc phải hỏi lại.

Mai bầu eo anh:

– Anh định hỏi ai?

Thắng băng quơ:

– Bạn bè ... nhưng em không được ghen đâu đó.

Ánh Mai phụng phịu:

– Yêu mà không được ghen thà không yêu còn hơn.

- Ghen nghĩa là nghi ngờ, nghĩa là không tin. Em không biết sự nghi ngờ giết chết tình yêu sao?

Mai cong môi:

– Em không thèm biết.

– Vậy thì anh xin thua.

Ánh Mai cười khúc khích. Cô tin Thắng yêu mình thật tình nhưng ba cô thì không.

Ông luôn lạnh lùng đến dừng dưng mỗi khi Thắng ghé nhà.

Thắng bảo:

" Anh không nản đâu. Rồi ba sẽ chấp nhận ". Mai cầu mong như vậy.

Tới khu nhà trọ, Mai hỏi:

- Anh vào không?

Thắng dựng chống xe:

– Phải vào chứ. Phải giao trả cô con gái cung tận tay ông cụ. Nếu không lần sau khó lòng xin phép đi chơi.

Hai người cùng vào nhà. ông bà Phùng đang ngồi xem tivi, đều quay ra nhìn một lúc. Thắng gật đầu chào và nói:

- Xin phép hai bác cháu về:

Ông Phùng ra vẻ hồ hững:

– Ờ.

Đến khi Thắng đi được mấy bước, ông mới đứng dậy đi theo.

– Này!

Thắng dừng lại, giọng lo lắng.

– Dạ.

Ông Phùng tăng hắng trước nói.

– Nhớ đi đứng cẩn thận. Cậu đang ở Sài Gòn chứ không phải ở Mỹ đâu.

Thắng thở phào:

– Vâng:

- Cháu nhớ ạ! Cảm ơn bác đã thương cháu nên mới nhắc nhở.

Ông Phùng làu bàu:

- Thương cậu à! Chuyện đó tôi còn nghĩ lại:

Vào nhà, ông hỏi Mai:

– Hai đứa đi đâu vậy?

– Dạ, tụi con tới nhà anh Hoàn. Anh ấy gọi lời thăm ba.

Ông Phùng cười nhạt:

- Đừng có nói láo. Thằng đó mà biết thăm hỏi gì ai. Hừ! Sau này chúng bây sẽ khô với thằng thủ đoạn đó.

Ánh Mai nghe mát cả lòng trước lời dọa của ông Phùng, ơn trời ba đã nghĩ tới tương lai của cô và Thắng.

Vui trong bụng, cô buột miệng:

– Con nghe nói bác Uyên bị tai biến nặng hiện đang nằm viện.

Bà Hiền hỏi ngay:

– Bà ấy có sao không?

– Dạ bá khẩu và liệt nửa người:

Bà Hiền nhìn ông Phùng:

- Chúng ta phải đi thăm bà ấy.

Vừa bước vào phòng, Mai đã bị Ánh Minh kéo ngồi xuống giường:

– Chị có nghe gì về Cường không?

Mai ngập ngừng:

– Chị không hỏi. Vẫn không có E-mail của anh à?

Minh lắc đầu, mặt buồn hiu. Cô ngán ngẫm một hồi rồi tự hỏi:

– Bác Uyên bị như thế lẽ nào Cường không về? Mà nếu về sao anh ấy lại không tìm em? Chuyên gì đã xảy ra vậy?

Ánh Mai liếm môi. Cô hiểu tâm trạng của Minh hiện giờ, hiểu nhưng không giúp gì cho con bé được.

Ánh Minh ngồi đúng cái ghế ở bếp, nơi mà trước đây cô thường ngồi nghe bà Am ba điều bốn đổi.

Bữa nay vẫn giọng điệu của người thích hóng chuyện, bà Am kể lể:

- Cũng tại giận Cường nên bà chủ mới như vậy. Dì nói thật, con không nên thăm bà chủ, thấy mặt con không chừng bà ấy lại.

Ánh Minh đáp ứng:

– Con con có làm gì đâu.

Bà Am:

- Bà chủ không thích Cường và con, nhưng cậu ấy cãi lời mẹ, thế là bà ấy lên cơn. Minh ngạc nhiên:

– Vậy anh Cường về nhà trước khi bác Uyên xảy ra chuyện à?

– Chớ con tưởng sao? Mà dì hỏi thật, hôm rày Cường chưa gặp con hả?

Mình thiếu não gật đầu. Bà Am vô tư bảo:

– Chắc cậu ta biết sợ rồi. Phen này bác sĩ Diệp tha hồ lập công. Hai người đạo này khăng khít lắm.

Ánh Minh nuốt nghẹn xuống. Cô nghe tim nặng như đeo đá:

- Cường có thể vì mẹ vì chữ hiếu chớ không vì cô. Điều đó có nghĩa anh không yêu Minh nhiều như cô tưởng. Vào lúc này, cô không nên trách anh. Cường đang rời vì mẹ bệnh, Minh không nên tạo thêm áp lực với anh. Nhưng dầu thế nào chẳng nữa, Cường cũng phải gặp Minh một lần là ít nhất chớ.

Ánh Minh muốn rơi nước mắt vì buồn. Cô vội vàng trấn tĩnh lại rồi hỏi:

- Bữa nay bác Uyển bớt nhiều chưa dì?

Bà Am nhún vai:

– Khoẻ rồi. Ăn uống, đi lại được rồi.

Minh kêu lên:

– Ủa! Vậy mà ...

Bà Am ngắt lời cô:

– Vậy mà con tưởng bà chủ bị á khẩu liệt người phải không? Thiệt tình không biết quân ác độc nào đồn bậy bạ hết sức. Bà chủ có tật xúc động thì xỉu.

Con từng chứng kiến một phen, bộ quên rồi sao?

Ánh Minh dò dẫm:

– Vậy là bác Uyển đã khoẻ.

Bà Am gật đầu:

- Và đã về nhà.

Ánh Minh hỏi tới:

- Còn anh Cường? Anh có ở nhà không dì?

Bà Am ngập ngừng:

- Cậu ấy không muốn gặp con đâu.

Minh thán thốt:

– Sao dì lại nói vậy?

Bà Am trả lời thật vô tư:

- Dì nghe cậu Cường và cô Nghi nói chuyện với nhau chả biết lúc đầu hai người nói gì khi dì mang cà phê lên thì nghe cậu Cường hét to rằng:

" Đừng bao giờ nhắc tới Ánh Minh trước mặt tôi, tôi không muốn nghe và không muốn thấy con bé ấy nữa?".

Ánh Minh sững sờ nhìn bà Am.

Có nên tin những lời bà vừa nói không? Bà Am không phải người hay bịa chuyện, nhất là những chuyện liên quan tới gia đình bà Uyên.

Vậy thì tại sao? Tại sao cơ chứ?

Ánh Minh năn nỉ:

– Con muốn gặp anh Cường, dì giúp cháu.

– Ngay bây giờ à?

- Vâng.

- Cậu ấy không ở nhà. Dì nói thật mà bao giờ cậu Cường với dì sẽ nói cô con tới.

Ánh Minh gượng cười:

- Vâng. Con hiểu rồi. Tới đây nhưng không được thăm bác Uyên con cũng buồn vì thật lòng con rất quý bác ấy.

Bà Am bỗng văn chương bóng bẩy:

– Dì thương con lắm, Ánh Minh à. Nhưng phận nghèo như mình.Chậc!

Đâu phải muốn thành Lọ Lem mang giày thủy tinh là được.

Ánh Minh chớp mi:

– Ai nói với dì vậy?

Bà Am trả lời:

- Bác sĩ Bạch Diệp. Cô ấy nói đâu có sai. Ánh Minh buồn bã:

- Con về đây.

Dắt xe đạp ra khỏi cổng, luồng tay vào trong bóp khóa lại như trước đây vẫn làm, nhưng bữa nay Ánh Minh thấy cánh cổng sắt mới nặng làm sao. Rốt cuộc cô chỉ là một con bé Lọ Lem, đi chân trần trên cát bỏng.

Tới nhà bà Tú Anh, Ánh Minh nhấn chuông. Người ra mở cổng cho cô là bà cụ Từ.

Bà cười móm mém:

– Bữa nay con tới trễ hà?

Minh nói:

– Dạ con bận ghé thăm bác Uyên ạ.

– Vậy à? Cô ấy khỏe rồi mà.

- Vâng. Nhưng con mới biết bác ấy bệnh đây thôi.

Bà Từ nói bằng giọng dè bủ .

– Hôm trước bà có nghe mẹ thắng Khắc nói chuyện với cô Uyên qua điện thoại. Thì ra cô ấy giả đò để làm áp lực với cậu con trai chớ cô bệnh hoạn gì.

Muốn có con dâu là bác sĩ nên cô Uyên phải bệnh lên bệnh xuống cho con trai động lòng. Chỉ tội nghiệp thằng nhỏ.

Bà Tư chép miệng:

– Làm chi cho khổ đến thế chứ. Mỗi người đều có duyên phận riêng, bắt người khác chiều ý mình là không nên. Đòi người ta bôn ba cho lắm rồi cũng về với đất. Bà nói hoài mà ba mẹ thằng Khắc chưa chắc đã hiểu. Cũng may lần đó thằng Khắc không sao, nếu nó có gì ba mẹ nó ăn hận cũng đã muộn.

Ánh Minh lên lầu. Cô ngạc nhiên khi thấy mọi vật ngăn nắp, sạch sẽ như vừa mới được dọn dẹp xong. Chắc là Khắc đã làm việc này.

Dạo gần đây nó đối xử với Minh rất đẹp nhưng Minh luôn giữ một khoảng cách với nó.

Sau lần xe hư được Minh chờ về hộ tới nay, Ánh Minh thường tránh Khắc.

Cô cố tình đi học sớm để đừng gặp nó trên đường đến trường. Tới nhà, Minh dọn dẹp thật nhanh và chỉ trả lời nhất gừng cho qua chuyện với nó rồi rút ngay.

Bữa nay Khắc bày trò dọn dẹp thế này không chừng bà Tú Anh cho cô nghỉ việc thật chứ không định chỉ Minh nghỉ việc vì sợ cô bị liên lụy sau lần cứu Khắc. Lần đó nếu Khắc không quyết liệt giữ cô lại, chắc Minh đã rời ngôi nhà này rồi.

Cửa Phòng Khắc mở, nó thò đầu ra bảo:

– Khởi dọn dẹp phòng tôi.

Minh nhún vai:

– Cảm ơn? Nhưng bạn tự dọn dẹp mãi chắc tôi bị nghỉ việc không có gì làm quá.

Khắc khoanh tay nhìn Minh:

– Không có chuyện đó đâu. Minh mà bị nghỉ việc, tôi phá tan tành cái nhà này cho mà xem.

Ánh Minh bĩu môi:

– Quyền hành nhỉ! Chắc cô Tú Anh để yên cho Khắc phá nhà quá.

Khắc thản nhiên:

– Làm con không được hỗn láo, bất hiếu với ba mẹ, nhưng có những chuyện riêng của con, ba mẹ không nên đưa tay vào xé đặt.

– Chuyện tôi bị nghỉ việc đâu có dính dáng gì tới Khắc.

- Nhưng mà có đó.

Ánh Minh lơ như không biết Khắc đang nhìn mình. Thằng ranh này không hiền lành gì, nó đang bắt đầu tán cô đây.

Khắc ngọt ngào:

– Minh nè.

Ánh Minh có vẻ cảnh giác. Cô cộc lốc:

– Gì?

– Gặp anh Cường chưa?

Minh hơi khựng lại:

- Nhiều chuyện!

- Hơi đâu tôi nhiều chuyện. Đây hỏi thật đó. Hôm rày ông Cường ở Sài Gòn mà. Chắc tôi hỏi câu này thừa rồi.

Ánh Minh mím môi bước xuống cầu thang.

Khắc xuống theo, nó nói:

Tôi thấy Cường và báo sĩ Diệp trong quán cà phê Yesterday. Anh ấy té thật!

Minh quay phắt lại khiến Khắc suýt va vào cô:

– Làm ơn để tôi yên!

Khắc giơ tay Minh lại:

– Tôi chỉ muốn tốt cho Minh. Tôi sẽ không như anh Cường một dạ hai lòng.

Ánh Minh giật tay ra:

- Khắc biết gì về Cường mà dám nói vậy?

Đừng chen vào chuyện của chúng tôi.

Không kịp vào chào bà cụ Từ, Minh dắt xe ra khỏi cổng và cầm đầu đập một mạch.

Cô là một con ngốc, ngốc thật sự và gã đại ma đầu kia đã tung một chương khiến cô bị nội thương trầm trọng. Rồi cô sẽ chết dần chết mòn vì vết thương trầm sát áy thôi.

Chỉ nghĩ như vậy đã khiến nước mắt Ánh Minh ràn rụa. Cô muốn gặp Cường dù chỉ đắm ba phút thôi để hỏi vì sao anh không đến tìm cô, nhưng cánh cửa nhà Cường bây giờ khổng để để cô tự tiện la vào.

Bánh xe vẫn quay đều Ánh Minh như trôi đi trong tiếng nhạc vang lên từ một quán cà phê nào đó.

*“Bước trên đường về, em thương nhớ anh âm thầm.
Nhớ bao hẹn thề xưa êm ấm.*

Đã không còn đường xưa thơm nắng môi em hồng, tan nát rồi giấc mơ hương nồng”.

Đèn đỏ, Minh dừng xe sát lề theo quán tính. Cô chợt nghe giọng phụ nữ vang lên:

– Ánh Minh.

Ngơ ngác nhìn quanh, Minh tối sầm nét mặt khi thấy Bạch Diệp đang ngồi sau lưng Cường. Thường ngày đùng mặt Minh, cô ta còn khinh khỉnh quay đi, vậy mà bữa nay giữa phố đông người Bạch Diệp lại gọi to tên cô Diệp muốn Minh nhìn thấy cảnh này chứ gì.

Giọng cô ta đầy khiêu khích:

– Vừa ở nhà Khắc ra phải không em?

Ánh Minh ù cả hai tai. Cô chưa kịp nhìn kỹ mặt Cường cho đỡ nhớ, anh đã nhún ga vọt thẳng khiến Bạch Diệp phải ôm eo anh bằng cả hai tay.

– Sao Cường lại lừa Minh thế nhỉ?

Hoang mang, cô nhìn theo cho tới lúc xe chở anh và Bạch Diệp thất hút trong dòng người đông đúc.

Trao Về Em

Chương 10

Cường tắt máy tính và bước xuống sân. Anh không muốn đọc mãi những E-mail Ánh Minh gửi cho mình, anh muốn không nghĩ, không nhớ tới cô nữa, nhưng chẳng dễ chút nào.

Gương mặt ngơ ngác như vừa ngạc nhiên vừa đau đớn của Minh vẫn chưa nguôi ám ảnh Cường. Cái ánh mắt trong veo ấy lẽ nào lại lừa dối anh. Anh không tin đâu, nhưng những lời của mẹ, của Bạch Diệp rồi hình ảnh Ánh Minh đường hoàng ngồi sau xe Khắc trước sự ganh tỵ của các cô gái khác lại khiến Cường cảm ghét.

Hôm đi uống, cà phê với Bạch Diệp, anh gặp Khắc ngồi với đám bạn. Nó vờ không nhận ra Cường, song qua ánh mắt khinh khỉnh của nó, anh biết Khắc đang tự đắc. Sự phớt lờ của nó khiến Cường có cảm giác bị sỉ nhục.

Anh càng tức hơn khi Bạch Diệp đi ngang bàn Khắc đã đứng lại hỏi thăm nó và Ánh Minh.

Bạch Diệp đúng là độc, cô ta muôn chứng tỏ cho Cường thấy những gì cô ta nói với Minh là đúng, song Diệp quên một điều là Cường rất tự ái. Cô ta khiến anh mất mặt mà không hay.

Hôm đó Cường đã bỏ qua, thế nhưng Diệp không hiểu nên vừa gặp Ánh Minh ngay ngã tư đèn đỏ, Diệp đã kêu tên cô rồi hỏi một câu thật đáng ghét.

Sao anh không ưa được Bạch Diệp nhỉ. Anh đã rất cố gắng đưa Diệp đi uống cà phê, mua sắm,.. như một cách cảm ơn cô đã chăm sóc mẹ nhưng càng gần Diệp anh càng thấy cô quá tẻ nhạt, đã sống khác với chính mình, bởi vậy Bạch Diệp không bao giờ có mặt trong nỗi nhớ của anh.

Xuống sân, Cường định dắt xe ra chạy vòng vòng cho khuây khỏa thì có tiếng chuông gọi công.

Anh ra mở cửa và khá bất ngờ khi gặp Khắc và ... bà Tú Anh.

Miệng cười thật tươi, bà nói:

– Cô vào thăm mẹ, mẹ có ở nhà không Cường?

– Dạ có.

Quay ra chỗ Khắc ngừng xe, bà Anh khoát tay:

– Về đi! Chúng nào nghe điện hãy tới đón mẹ.

Dứt lời, bà te te vào nhà. Cường vừa khép một cánh cổng đã nghe Khắc gọi.

– Em có chuyện muốn hỏi anh.

Cường lạnh lùng:

– Chuyện gì.

Khắc ậm ự:

– Qua quán cà phê bên kia đường em mới nói.

Không đợi Cường trả lời, nó phóng xe qua trước. Ngần hờ một chút, Cường qua theo.

Dầu sao Cường cũng thuộc hàng anh nó, anh ngại gì cơ chứ.

Ngồi xuống, Cường hát hăm:

– Nào, chuyện gì?

Khắc gọi cà phê rồi mới nói:

– Là đàn ông, em không thích vòng vo rào đón, nên em hỏi thẳng. Anh còn yêu Ánh Minh không?

Nhìn Khắc, Cường cố ghìm lòng:

– Cậu hỏi nhằm mục đích gì?

- Đương nhiên không phải vì tò mò rồi.

Cường cười khẩy:

- Tôi đã có Bạch Diệp, Ánh Minh với tôi chả là gì cả.

Khắc buột miệng:

– Đề thi!

Cường đánh mặt:

- Cần thận lời ăn tiếng nói đấy cậu em.

Khắc thân nhiên:

– Em thấy sao thì nói vậy. Anh thật thề khi bỏ rơi Ánh Minh để chọn một người như bác sĩ Diệp. Cho dù anh làm thế vì bác Uyển đi chăng nữa, em thấy anh vẫn không xứng mặt đàn ông.

Cường lạnh lùng:

- Tôi yêu ai, chọn ai là quyền của tôi.

– Vậy sao anh không dứt khoát với Ánh Minh đi. Con nhỏ chẳng tội tình gì để bị đối xử như vậy.

Cường cau lên:

- Đừng vờ vịt nữa. Chẳng phải vì Ánh Minh mà cậu bị đánh lỗ đầu ả? Thật chả hay ho gì chuyện giành gái để phải nhập viện.

Khắc nhìn Cường trân trối:

– Anh bảo sao? Vì ánh Minh mà em bị đánh lỗ đầu ả? Ai nói vậy? Phải bác Uyển không? Nếu đúng thế thì anh bị sập bẫy rồi.

Cường chồm người vì trước:

– Sập bẫy nghĩa là sao?

Khắc im lặng. Anh gõ nhịp bằng ngón tay trở lên mặt bàn. Thật đáng ngạc nhiên khi nghe Cường nói vậy. Ai là người bịa chuyện vừa tài tình vừa độc ác thế nhỉ? Khắc nghe bà ngoại kể chuyện bà Uyên vờ lên con tim té xỉu để ép Cường thuận theo ý mình. Vậy thì chắc chắn bà Uyên cũng là tác giả của sự bịa đặt này rồi.

Khắc nghiêm mặt:

– Em hỏi thật, anh có yêu Ánh Minh không?

– Có thì sao? Cậu ghen với tôi làm gì khi bây giờ cô ấy là của cậu?

Khắc nhấn mạnh:

– Em ghen với anh vì Ánh Minh chưa bao giờ để ý tới em. Anh nói chỉ chuyện con nhỏ là của em ... nghe mai mỉa quá.

Giọng trầm xuống, Khắc cho Cường biết vì sao mình bị đánh.

– Có vẻ xúc động, Khắc kể:

– Trước kia em rất dị ứng với vẻ ngang ngạnh, tự kiêu rất con gái của Minh nên luôn nói năng cộc lốc với con nhỏ. Thậm chí có lần em đã gọi Minh là ôsin.

Lần đó Minh giận lắm, nhưng con nhỏ không hề để bụng, nếu không bữa đấy chắc em tiêu đời rồi.

Cường ngồi thờ ra trên ghế. Anh không ngờ anh bị lừa như một thằng ngốc.

Anh yêu nhưng không tin người mình yêu.

Khắc lại nói tiếp:

– Sau lần đó, Ánh Minh bệnh, xe lại bị hư em năn nỉ mãi mới đưa đón được con nhỏ đúng một ngày, rồi sau đó. Con nhỏ né em như né tà. Bữa em muốn hỏi thật lòng anh. Nếu anh không còn yêu Ánh Minh nữa, em sẽ đeo đuổi con nhỏ tới bao giờ được thôi Cường khẽ nhú mày:

– Cậu tìm tôi chủ yếu để nói điều này à?

Khắc gật đầu:

– Vâng. Em thích mọi cái phải rạch ròi, sòng phẳng.

Cường im lặng. Một lát sau, anh nói:

– Tôi thích sự thẳng thắn đó. Tôi cũng nói thật, tôi yêu Ánh Minh, chính vì vậy, tôi không giữ nổi bình tĩnh trước những lời bịa đặt. Tôi thật mù quáng và đáng trách.

Khắc xoay tròn ly cà phê:

- Em thua cuộc vì là người đến sau. Em buồn nhưng mừng cho Ánh Minh.

Mong anh hãy yêu thương con bé suốt đời.

Cường gượng cười:

– Cảm ơn cậu đã hết sức chân tình. Nếu không tôi trở thành thằng đàn ông ngổ nhất trần gian rồi.

Khắc điềm tĩnh:

- Anh còn đợi gì mà không đến với Ánh Minh đi. Giờ này con nhỏ có ở nhà đó.

Cường vỗ nhẹ vào vai Khắc rồi về nhà.

Ngang phòng mẹ, anh nghe tiếng cười hỉ hả khoái trá của bà. Rồi giọng bà đặc ý:

- Cũng nhờ câu Bạch Diệp mắng thẳng Khắc là đánh nhau vì gái, tôi mới nay ra chuyện gán ghép nó với con Ánh Minh đó chứ. May là cô không phiền lòng.

Bà Tú Anh kêu lên:

– Ôi dào! Phiền gì chị ơi. Nói thật, em không câu nệ sang hèn. Nếu thằng Khắc và Ánh Minh thương nhau thật, em chịu liền. Con bé được nét, đẹp người, gia đình lại đang hoàng, bà ngoại thằng Khắc ưng bụng lắm.

– Cô nói đùa như vậy. Ba nó là tài xế nhà tôi mẹ nó rồi cả nó phải đi làm tạp vụ. Tôi thương Ánh Minh thật nhưng không được.

Bà Tú Anh ngáp ngừng:

– Chị nghĩ Cường sẽ nghe theo sao? Lúc này em sợ lộ chuyện nên đuổi thằng Khắc về gấp gấp lỡ một ngày nào đó.

- Tới đâu hay tới đấy. Nó mà cãi lời tôi lại lên cơn tim. Vào viện đã có Bạch Diệp lo làm sao lo được. Ngày xưa ông vẫn còn không thoát nổi tay tôi, huống hồ là nó, một thằng nhóc bông bột.

Cường vịn tay vào vách. Anh đã nghe Khắc kể mọi chuyện mà bây giờ vẫn thấy sốc khi nghe chính mẹ mình hả hê khoe ... chiến tích.

Bà chịu xem thường Cường mà còn miệt thị chồng.

Trước khi đi khỏi nhà, Cường đã tới gặp ba mình, anh năn nỉ ông về với mẹ, nhưng ông Cường quyết không chịu dù ông đang sống một mình chứ không với bất cứ người đàn bà nào.

Cường đã cố hỏi lý do, nhưng ba chỉ im lặng. Có lẽ bây giờ anh cũng nên im lặng rời khỏi ngôi nhà này.

Lên lầu, anh thu dọn quần áo vào balô và đi vòng xuống bếp đi ra ngoài.

Vừa thấy anh, bà Am đã kêu liên:

– Ủa! Cậu đi đâu vậy?

– Tôi trở lại công trường.

– Chớ không phải cậu về luôn rồi sao?

- Tôi rất muốn như vậy, nhưng không được.

Bà Am ngạc nhiên:

– Tại sao vậy. Nhà bà hỏi tôi. tôi ...

Cường quây balô lên vai:

– Mẹ tui biết tại sao tôi đi mà không muốn gặp bà. Dì khỏi phải lo.

Ra đường, anh ngoắt chiếc xe ôm và nói địa chỉ của Ánh Minh. Ngôi nhà đó anh chưa một lần tới, nhưng chỉ cần tương tượng thôi, anh đã thấy ấm lòng.

Một năm sau ...

Cường vòng tay ôm Ánh Minh. Cô cũng ôm lại anh bằng sự rung động mãnh liệt của trái tim.

Giọng anh bồi hồi, da diết:

– Nhớ em quá tiêu yêu nữ của anh!

Ánh Minh cong môi:

– Nhớ mà lâu thật lâu mới về. Thấy ghét!

Cường nâng mặt cô lên:

– Ghét thật không?

Đương nhiên là thật rồi. Tiêu yêu nữ làm gì biết thích ai.

Cường mê mãi nhìn Minh:

– Có đấy! ít ra tiêu yêu nữ cũng thích một đại ma đầu như anh chứ.

Minh phụng phịu:

- Không thèm.

Cường cúi xuống:

– Nhưng anh thèm ... thèm môi em quá mức, nhóc ạ.

Ánh Minh véo mạnh vào tay anh, nhưng không tránh được nụ hôn mê đắm của Cường.

Cô siết chặt anh ấm áp, nồng nàn.

Đã lâu lắm rồi, hai người mới có những phút giây hạnh phúc bên nhau, nên khi hôn nhau nụ hôn còn có thêm mùi vị của sự nhớ nhung xa cách.

Vuốt ve mái tóc Ánh Minh, Cường nói:

- Anh sẽ về Sài Gòn luôn.

Minh reo khẽ:

– Em rất mừng.

Rồi cô ngập ngừng:

– Nhưng đó có phải do bác Uyên sắp xếp để anh về làm cho công ty của gia đình không?

Cường lắc đầu:

– Không. Dù mẹ rất muốn như vậy, anh quyết định vì em và vì muốn chăm sóc mẹ.

Suốt thời gian qua, nếu không có em đỡ đàn, chị Nghi chắc điên lên mất.

Ánh Minh so vai:

– Em có làm gì đâu. Tiêu yêu nữ mà ...

Cường cười.

Anh thấy thương cô quá. Suốt mấy tháng nay, Ánh Minh đã rất cực khổ vì mẹ anh. Trong một lần mưa, mẹ bước xuống bậc thềm đã bị trượt rêu ngã. Bà hôn mê cả tuần mới tỉnh.

Khi tỉnh rồi lại bị liệt một bên. Trong thời gian đó, Ánh Minh đã không câu nệ, ở cạnh chăm sóc bà.

Phải vất vả tập vật lý trị liệu và châm cứu, bà mới đi lại được. Trong khoảng thời gian đó, Ánh Minh phải chịu đựng sự trái tính trái nết của một người bệnh vốn có định kiến với mình. Lắm lúc cô phải khóc vì những lời xua đuổi, mắng nhiếc rất khó nghe của bà.

Cô bỏ về rồi lại quay lại vì nghĩ tới Cường và vì tội nghiệp bà. Là một người mẹ bà sẵn sàng làm tất cả để con mình được hạnh phúc. Bà không chấp nhận Minh vì nghĩ cô không xứng với Cường, chính vì vậy bà ghét cô. Bà càng ghét Minh hơn khi Cường đã chống đối bà bằng cách đi xa ...

Vì tình yêu của Cường Ánh Minh đã chịu đựng tất cả, ba mẹ cô còn phải đau xót khi thấy cô vì yêu mà cực khổ. Nhưng rồi tất cả cũng qua bây giờ bà Uyên đã bình phục và đã có cái nhìn khác với Ánh Minh.

Cường vê vê tóc Minh. Anh thì thâm:

- Bây giờ mẹ của anh thương em còn hơn cả anh nữa đấy! Mẹ cũng hết nhắc tới bác sĩ Diệp rồi.

Ánh Minh cong môi:

– Anh ganh tỵ hả?

– Ồ ganh tỵ muốn chết.

Minh tủm tỉm cười. Cô tựa đầu vào vai anh. Buổi chiều lãng đãng trên những vòm cây cao và đầy gió.

Còn cô lãng đãng với tình yêu của mình.

Cường thì thâm vào tai Minh:

– Đồ em biết, anh đang làm gì?

Em không biết.

– Anh tưởng tượng đến ngoài hai mươi năm sau, ở bậc tam cấp này con trai chúng ta sẽ ngồi cạnh người yêu nó. Chúng sẽ hôn nhau như chúng ta vậy. Em nhớ lúc đó đừng làm khó chúng ghen.

Ánh Minh bật cười:

- Anh đúng là siêu tưởng tượng.

Cường mơ màng:

– Anh thích được tưởng tượng những điều hạnh phúc, nhưng không phải vì thế mà anh quên thực tại. Anh đang rất muốn:

"Đưa nàng yêu nữ của mình về dinh". Em nghĩ sao?

Ánh Minh ngẩng lên nhìn Cường.

Cô xúc động khi nghe anh nói thế.

Tình yêu của hai người không phải oái ăm trắc trở gì lắm, nhưng cũng không suôn sẻ vì bị phản đối từ cả hai bên gia đình. Được yêu nhau như bây giờ là khao khát lớn nhất của cô và anh, vậy thì còn chỗ gì khi Minh đã xong đại học và đang làm cho một công ty chuyên về mỹ phẩm.

Minh ngập ngừng:

– Em vẫn chưa giúp được gì cho ba mẹ.

– Em ... em ...

Cường siết hai tay cô lôi áp vào mặt mình:

– Anh hiểu lòng em. Anh sẽ chờ một vài năm nữa. Được không?

Minh chớp mắt:

- Vâng. Nhưng một vài năm là lâu lắm đó.

– So với một đời người, một vài năm không dài đâu. Miễn là mỗi ngày anh mỗi được nhìn thấy và hôn em.

Vừa nói, Cường vừa dịu dàng cúi xuống.

Ánh Minh dịu dàng đón nhận, môi anh vẫn nồng nàn như lần đầu.

Cường cứ vuốt mãi những sợi tóc mềm mại của Minh. Anh hỏi.

– Anh Thắng và Ánh Mai thế nào rồi?

Minh chậm rãi nói:

– Tuần sau sẽ khai trương văn phòng đại diện của công ty anh Thắng đang làm ở ngôi nhà trước đây anh Hoàn quản lý. Dĩ nhiên anh Thắng phải hao công tốn sức, nhờ luật sư đủ thứ mới nhận lại được ngôi nhà của mình. Tình nghĩa chị em cũng bị xứt mẻ vì ông Hoàn quá tham lam. Nghe chị Mai nói chị Tuyết rất buồn, nhưng cũng chẳng làm gì ngoài việc im lặng chấp nhận một ông chồng tai quái. Thỉnh thoảng chị Mai vẫn tới thăm bé Ta Nô và đưa nó đến chơi với cậu Thắng.

Có lẽ chị Mai và anh Thắng sẽ cưới nhau vào năm tới.

Cường mỉm cười lạc quan:

– Cuộc đời không còn những vấn đề gì nào nữa, em thấy không?

Cuộc sống sẽ kết nối những số phận với nhau. Điều quan trọng là phải biết đương đầu với mọi bất trắc, khó khăn để sống cho đáng với cái tốt nhất mà để nhận số phận đã dành cho mình.

Anh tin cái tốt nhất số phận dành cho anh chính là em.

Ánh Minh lim dim mắt:

– Vậy thì số phận của em cũng chính là anh.

Vừa nói vừa tủm tỉm cười. Cô nép vào Cường, đầu tựa vai anh êm ái.

Ánh Minh liên tưởng tới một giấc mơ gần đây. Trong mơ cô thấy mình đang đi chân không trên một bờ cát trắng dài tít tắp.

Cát êm lấm và cũng nóng lấm, nhưng cô không có giày vì giày thủy tinh là của Lọ Lem.

Bây giờ cô đang thức, nhưng hiện thực lại đẹp như mơ.

Bằng chân trần, cô đã nhón bước lên những bậc tam cấp để đến bên Cường.

Giấc mơ không có giấy thủy tinh là giấc mơ của Ánh Minh, một giấc mơ rất thật.

Hết

Nguồn: May4phuong.net

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 15/06/2009 2:14:00 CH